Ken Follett Papírpénz

Előszó

EZT A KÖNYVET 1976-ban írtam, közvetlenül A Tű a szénakazalban előtt, és azt hiszem, ez a legjobb a "sikertelen" könyveim közül. Zachary Stone álnéven jelent meg, csakúgy, mint A Modigliani-botrány, mert a két könyv hasonló: nincs egyetlen főszereplőjük, hanem több szereplőcsoportot ábrázolnak, amelyek története összekapcsolódik, és egyetlen közös csúcspontban teljesedik ki.

A Papírpénz-ben ezek a kapcsolatok nem ilyen véletlenszerűek, mert a könyvnek a bűnözés, a pénzarisztokrácia és az újságírás szoros és korrupt összefonódását kell bemutatnia. A Modigliani-botrány-hoz képest a befejezés meglehetősen komor - tulajdonképpen szinte tragikus. De a Papírpénz és A Tű a szénakazalban között lévő különbségek és hasonlóságok sokkal tanulságosabbak. (Azok az olvasók, akik inkább a tortára kíváncsiak és nem a receptre, ugorják át mindezt és vágjanak bele rögtön az első fejezetbe.) A Papírpénz cselekménye a legszellemesebb, amit valaha is kigondoltam, de a könyvből olyan kevés kelt el, hogy ez meggyőzött: a szellemes cselekmény inkább a szerző megelégedésére szolgál és nem az olvasóéra. A Tű a szénakazalban cselekménye persze nagyon egyszerű - valójában három bekezdésben le lehet írni, ahogy én is tettem, amikor először felötlött bennem. A Tű a szénakazalban-nak mindössze három-négy főszereplője van, míg a Papírpénz-nek legalább egy tucat. Ám összetett cselekményével és hatalmas szereplőgárdájával a Papírpénz mégis csak fele olyan hosszú, mint A Tű a szénakazalban, íróként mindig sokat küszködtem, mert hajlamos vagyok rá, hogy túl röviden írjak, és a Papírpénz-ben láthatják, hogy ez a küzdelem hiábavaló volt. Következésképpen a sok szereplőt gyors, merész ecsetvonásokkal festettem meg, ezért a könyv olvasása közben hiányzik az az érzés, hogy az ember alaposan elmélyedhet a szereplők magánéletében, amit az olvasók egy bestsellertől joggal elvárhatnak.

A könyv egyik erőssége a formája. A cselekmény egyetlen nap alatt játszódik le egy londoni esti lapnál (magam is dolgoztam ilyen újságnál 1973-74-ben), és minden fejezet e nap egy-egy órájának krónikája két-három jelenetben, amelyek azt is bemutatják, mi folyik a hírszerkesztőségben, meg azt is, mi történik azokban a sztorikban, amelyekről a lap tudósít (vagy amelyeket elszalaszt). A Tű a szénakazalban-nak még szigorúbb a szerkezete, bár tudomásom szerint ez soha senkinek nem tűnt fel: a könyv hat részből áll, és mind a hat rész hat fejezetből (kivéve az utolsót, amely hét fejezetből); minden rész első fejezete a kémmel foglalkozik, a második azokkal, akik el akarják kapni, és így tovább a hatodik fejezetig, amelyik az előbbiekben történtek nemzetközi katonai következményeiről számol be. Az olvasók nem veszik észre az ilyesmit - és miért is kellene észrevenniük? -, mégis az a gyanúm, hogy ez a szabályosság, sőt szimmetria hozzájárul ahhoz, amit jól megírt történetként érzékelnek.

A másik vonás, amelyben a Papírpénz hasonlít A Tű a szénakazalban-ra, az a rengeteg jól megrajzolt mellékszereplő - utcalányok, tolvajok, szellemi fogyatékos

gyermekek, melósfeleségek és magányos öregek - jelenléte. Későbbi könyveimben már nem alkalmaztam ezt a módszert, mert csak eltereli a figyelmet a főszereplőkről és történetükről; de azért gyakran eltűnődöm, vajon nem viszem-e túlzásba az okoskodást.

Ma már nem vagyok olyan biztos a bűnözés, a pénzarisztokrácia és az újságírás között fennálló kapcsolatban, mint 1976-ban voltam; de azt hiszem, más szempontból ez a könyv mégis valósághű. Részletes képet ad arról a Londonról, amelyet a hetvenes években ismertem rendőreivel és bűnözőivel, bankáraival és örömlányaival, újságíróival és politikusaival, üzleteivel és nyomornegyedeivel, útjaival és folyójával. Én szerettem, és remélem, hogy önök is szeretni fogják.

Hat óra

1.

Ez volt Tim Fitzpeterson életének legszerencsésebb éjszakája.

Erre abban a pillanatban jött rá, amikor kinyitotta a szemét és meglátta maga mellett az ágyban az alvó lányt. Meg se moccant, mert attól félt, hogy fölébreszti; csak nézte, szinte lopva bámulta a londoni hajnal hűvös fényében.

A hátán fekve szuszogott, mélységes nyugalommal, mint egy kisgyerek. A saját lányára emlékeztette: Adrienne éppen így nézett ki pici korában... Gyorsan elkergette a kellemetlen gondolatot.

A mellette fekvő lánynak vörös haja volt, amely úgy simult kis fejére, akár egy sapka, és kilátszott alóla parányi füle. Valamennyi vonása kicsi volt: orra, álla, pofacsontja, még finom, hosszúkás fogai is. Tim az éjszaka folyamán egyszer rátette széles, ügyetlen kezét a lány arcára, ujjaival gyöngéden megérintette szemének és arcának mélyedéseit, mintha bőre így magába szívhatná a lány szépségét, akár a tűz melegét.

A lány bal karja lazán nyúlt ki a takaró alól, amely lecsúszott, és felfedte keskeny, törékeny vállát, egyik lapos mellét meg a könnyű álomban elernyedt mellbimbóját.

Egymás mellett feküdtek, de testük nem érintkezett, Tim mégis érezte a lány combjából sugárzó meleget. Elfordította róla a tekintetét, fölnézett a plafonra, és egy pillanatra átadta magát az emlékezetébe idézett szeretkezés vad gyönyörének, amely úgy söpört végig rajta, hogy beleremegett; aztán fölkelt.

Megállt az ágy mellett, és visszanézett. A lány meg se mozdult. Az éles reggeli fényben is rendkívül bájosnak látszott, pedig összekócolódott a haja és az arcán

elmázolódott a tegnap gondosan felrakott smink. Tim Fitzpeter-son tudta, hogy hozzá nem ilyen kegyes a napkelte. Azért vigyázott úgy, hogy föl ne ébressze a lányt, mert meg akarta nézni magát a tükörben, mielőtt a szeme elé kerül.

A nappali szoba fakó, zöld szőnyegén óvatos léptekkel, meztelenül osont ki a fürdőszobába. E néhány pillanat alatt úgy nézett végig a lakáson, mintha most járna itt először, és reménytelenül egyhangúnak találta. A szintén zöld díványon, amely még a szőnyegnél is fakóbbnak látszott, kopott, virágos párnák hevertek. Az íróasztal hasonmása kismillió irodában visszaköszönt. A fekete-fehér televízió is régi, kiszolgált jószág volt. Az iratszekrény meg a könyvespolc rogyadozott a jogi és közgazdasági kézikönyvek meg a Hansardó néhány kötete alatt. Valaha azt hitte, hogy egy ilyen londoni lakás - egy igazi pied-á-terre - rendkívül elegáns dolog.

A fürdőszobában hivalkodó hatalmas, földig érő tükröt nem ő vette, hanem a felesége, még mielőtt teljesen visszavonult a városi élettől. Most ebbe a tükörbe pillantott bele, míg arra várt, hogy megteljen a fürdőkád, közben azon tűnődött, vajon mi lehet az ebben a középkorú testben, ami egy ilyen gyönyörű fiatal lányt - hány éves is lehet? huszonöt? - féktelen szenvedélyre gyújtott. Egészséges volt, de nem elég edzett; legalábbis nem úgy, ahogy azok a férfiak, akik sportolnak és tornatermekbe járnak. Egyébként is alacsony, tömzsi alakját némi fölösleges háj még tovább szélesítette, különösen a mellén, a derekán és a farán. Negyvenegy évéhez képest testi erő dolgában rendben volt a szénája, de nem akadt rajta semmi különös, ami felizgathatta volna akár a legérzékibb nőt is.

A gőz elhomályosította a tükröt. Tim bemászott a kádba, megtámasztotta a fejét, és lehunyta a szemét. Eszébe jutott, hogy alig két órát aludt, mégis teljesen frissnek érezte magát. Őt annak idején arra tanították, hogy az át-dorbézolt éjszakák, a tánc, a házasságtörés meg a mértéktelen iválszatok fájdalmat, rosszullétet, sőt igazi betegséget okoznak, és ha az ember mindeme bűnöket elköveti, akkor a fejére idézi a sorsharagot.

De ez nem igaz, hiszen a bűn jutalma a tökéletes gyönyör. Tunyán szappanozni kezdte magát. Egy visszataszító díszvacsorán kezdődött az egész: grépfrútkoktél, agyonsütött hús meg valami fantáziátlan desszert egy fölösleges szervezet háromszáz tagjának. Az ő beszéde csak a sokadik ismertetése volt a kormány aktuális stratégiájának, amit a megfelelő érzelmi töltéssel adott elő, hogy rokonszenvet ébresszen a finnyás hallgatóságban. Utána ráállt, hogy az egyik kollégájával - egy kiváló ifjú közgazdásszal - meg a közönség két nem túl érdekes tagjával beüljön valahova egy italra.

A tetthely egy drága mulató volt. Ezt egyébként nem engedhette volna meg magának, de most nem ő fizette a belépőt. Odabent aztán kezdte jól érezni magát, olyannyira, hogy a hitelkártyájával vett egy üveg pezsgőt. Többen csatlakoztak hozzájuk, például egy filmgyári fejes, akiről mintha már hallott volna; aztán egy baloldali közgazdász, aki kényszeredett mosollyal fogott kezet velük, és kerülte a szakmába vágó témákat - no meg a lányok.

A pezsgő és a műsor feltüzelte. A régi szép időkben ilyenkor hazavitte Júliát, és gorombán rávetette magát -az asszony hébe-hóba kedvelte az ilyesmit. De Júlia mostanában már soha nem jött be a városba, és normális körülmények között ő se járt mulatókba.

A lányokat senki nem mutatta be, így a hozzá legközelebb ülővel kezdett beszélgetni, egy deszkamellű, vörös nővel, aki krémszínű hosszú ruhát viselt. Úgy nézett ki, mint egy manöken, és azt mondta, színésznő. Tim azt hitte, hogy unni fogja a lányt, aki ezt majd hasonlóképpen viszonozza. Ám ekkor hirtelen megsejtette, hogy ez az este különleges, mert úgy érezte, a lány vonzónak találja.

Meghitt csevegésük fokozatosan elszigetelte őket a többiektől, míg végül valaki egy másik mulatót javasolt.

Tim azonnal kijelentette, hogy ő haza akar menni. A vörös hajú lány azonban megragadta a karját, úgy kérlelte, hogy maradjon még; ő pedig, aki tíz év óta először viselkedett lovagiasan egy nővel, kötélnek állt, és a társasággal tartott.

Amíg kikászálódott a fürdőkádból, azon töprengett, vajon miről beszélgettek olyan sokáig. Az Energiaügyi Minisztérium egyik miniszterhelyettesének munkája aligha koktélpartitéma, mert ha nem pusztán technikai kérdésekről van szó, akkor szigorúan titkos. Talán politikáról társalogtak. Lehet, hogy erőltetett sztorikat mesélt magas rangú politikusokról, és fölvette hozzá a pléhpofát, amely nála a humor egyetlen kifejezési formája? Semmire nem emlékezett, csak arra, hogy a lány minden testrészével - a fejével, a vállával, a térdével, a lábával - felé fordult, és ez a póz egyszerre volt bizalmas és kihívó.

Tim letörölte a bepárásodott borotválkozótükröt, és tűnődve dörzsölgette az állat, hogy felmérje, mi a teendő. A haja nagyon sötét, és a szakálla is sűrű lenne, ha megnövesztené. Egyébként a legfinomabban fogalmazva is mindennapi az arca: csapott áll, rendkívül hegyes orr, az orrnyerge mindkét sarkában egy-egy fehér folt, a harmincöt éve hordott szemüveg helye; a száj elég nagy, a fül kajla, a homlok intellektuálisan magas. Semmilyen jellemvonást nem lehet leolvasni róla. Ezt az arcot arra szoktatták, hogy elrejtse a gondolatokat, és nem arra, hogy érzelmeket tükrözzön.

Bekapcsolta a villanyborotváját, és torz pofákat vágott, hogy teljes egészében láthassa az arca bal oldalát. Még úgy igazán rondának se lehetne nevezni... Hallotta, hogy a nők néha buknak a csúnya férfiakra - ő maga soha nem volt abban a helyzetben, hogy igazolhassa az erre vonatkozó általánosításokat, mert Tim Fitzpeterson még ebbe a kétértelműén hízelgő kategóriába sem illett bele.

De talán elérkezett az idő, hogy újra átgondolja, tulajdonképpen milyen kategóriába illik bele... A második mulató olyan hely volt, ahová a saját jószántából soha nem tette volna be a lábát. Nem szereti a zenét - de ha szeretné, ízlése akkor is tiltakozna az olyan harsogó, erőszakos lárma ellen, amely a Fekete lyukban megfojtotta a beszélgetést. De azért mégis táncolt rá - buzgón járta azt a vonagló, magamutogató táncot, amely, úgy látszik, itt kötelező

volt. Még élvezte is, és úgy érezte, elég jól alkalmazkodik a helyzethez, mert a többiek nem vetettek rá derűs pillantásokat, pedig attól félt, hogy ez lesz a vége. Talán azért úszta meg, mert ők se voltak fiatalabbak nála.

A lemezlovas, egy szakállas fiatalember olyan trikóban, amelyen a "Harvard Business School" valószínűtlen felirat pompázott, konokul nyúzta ugyanazt a lassú számot, amit egy náthás hangú amerikai fickó énekelt. A kis táncparketten a lány Timhez simult, és köré fonta a karját. Tim ekkor már tudta, hogy ennek a fele se tréfa, és neki is el kell végre döntenie, hogy mit akar. A lány forró, hajlékony teste úgy tapadt hozzá, mint egy vizes törülköző, így aztán igen gyorsan határozott. Lehajtotta a fejét - a lány valamivel alacsonyabb volt nála -, és a fülébe dünnyögte: -Jöjjön fel hozzám, igyon valamit a lakásomon.

A taxiban megcsókolta - ilyesmit aztán évek óta nem csinált! A csók olyan édes volt, mint az álom; aztán megérintette a lány kemény kis mellét, amelyet csodálatosnak érzett a bő ruha alatt; és ezután már csak nagy nehezen tudták fékezni magukat, míg hazaértek.

Az italról, ami egyébként is csak ürügy volt, teljesen megfeledkeztek. Egy perc se telt bele, és máris ágyban voltunk, gondolta elégedetten. Befejezte a borotválkozást, aztán megnézte, van-e kölni. A faliszekrényben talált egy üveggel.

Visszament a hálószobába. A lány még mindig aludt. Tim belebújt a házikabátjába, megkereste a cigarettáját, és leült az ablak mellett álló egyenes támlájú székre. Észbontó voltam az ágyban, gondolta. Tudta, hogy csak áltatja magát, hiszen a lány volt a kezdeményező, neki támadtak remek ötletei. Az ő sugallatára csináltak olyan dolgokat is, amelyeket ugyanebben az ágyban még tizenöt évi házasság után se kérhetett volna Júliától.

Na igen; Júlia. Tim kinézett ugyan az első emeleti ablakon, de nem is látta a keskeny utca túloldalán a vörös téglás, viktoriánus stílusú iskolát, sem a kis játszóteret, amelyre halvány, sárga vonalakkal rajzolták föl a kézilabdapályát. Júlia iránti érzései nem változtak: eddig is szerette és most is szereti. Ez a lány azonban egészen más. De hát nem ezt beszélik be maguknak mindazok a bolondok, akik viszonyt kezdenek egy nővel?

Nem kell elkapkodni, mondogatta magában. Lehet, hogy a lány számára ez csak amolyan egyetlen éjszakára szóló kaland. Nem feltételezheti, hogy újra találkozni akar vele... Mégis el akarta dönteni, mi a szándéka, mielőtt a lányt kérdezné a kilátásokról: a kormányzati munka megtanította rá, hogy a tárgyalások előtt készülni kell.

Volt egy formulája a bonyolult ügyek megoldására. Az első pont egy kérdés: mit veszíthetek?

És ismét Júlia, aki gömbölyded, értelmes, elégedett, és az anyaság évről évre kérlelhetetlenül szűkíti a látókörét. Volt idő, amikor Tim csak érte élt: úgy öltözködött, ahogy Júliának tetszett, regényeket olvasott, mert a feleségét érdekelte az irodalom, és politikai sikereinek is azért örült annyira, mert az

asszonynak örömöt szereztek. De azóta életének súlypontja máshová került. Júlia most már csak jelentéktelen apróságokban befolyásolta; például Hampshire-ben akart élni, és mivel neki mindegy volt, tehát ott éltek; vagy azt akarta, hogy a férje kockás zakókat hordjon, de a westminsteri ízlés komolyabb öltönyöket követelt, így aztán sötét, egészen diszkrét mintájú szürkéket és sötétkékeket viselt.

Érzelmeit boncolgatva rájött, hogy nem sok szál köti Júliához. Talán egy kis érzelgősség, egy nosztalgikus kép, amelyet megőrzött róla, amint az asszony, haját lófarokba kötve, szűk szoknyában táncol... Szerelem volt ez, vagy ahhoz hasonló? Tim kételkedett benne.

No és a lányai? Ez persze egészen más kérdés. Katié, Penny és Adrienne... Csak Katié elég idős ahhoz, hogy megértse, mi a szerelem és a házasság. Ritkán látják az apjukat, de a kevés apai szeretet is sokkal több a semminél. Itt vitának helye nincs: szilárdan ragaszkodik az álláspontjához.

És végül: a karrierje. Egy miniszterhelyettesnek nem árthat a válás, de egy magasabb rangú politikust tönkretehet. Az országnak még soha nem volt elvált miniszterelnöke, márpedig Tim Fitzpeterson erre a méltóságra pályázott.

Tehát sok veszítenivalója van - tulajdonképpen minden, amit becsben tart... Elfordult az ablaktól, és az ágyra pillantott. A lány most az oldalán feküdt; hátat fordított neki. Jól teszi, hogy ilyen rövidre vágatja a haját - ez kihangsúlyozza vékony nyakát és szép vállát. Tim látta hátának ívét és rendkívül karcsú derekát. Teste többi részét befedte a gyűrött takaró. A bőrét már kissé megfogta a nap.

De mennyi mindent nyerhet! Eddig oly keveset használta a "boldogság" szót, most mégis eszébe jutott. Ha valaha is tudta, mi a boldogság, ma már arra sem emlékezett, mikor érezte utoljára. Elégedett persze sokszor volt, hát hogyne lett volna, ha megírt egy alapos, átfogó beszámolót; ha a különböző bizottságokban és az alsóházban megnyerte a számtalan apró csatározás egyikét; ha egy jó könyvet olvasott, vagy egy pohár pompás bort ivott. De ez a vad testi gyönyör, amit ezzel a lánnyal átélt, újdonság volt a számára.

Tehát ezek az érvek szóltak mellette és ellene. A formula szerint most összegeznie kellett őket, hogy lássa, mi a fontosabb. Csakhogy a formula most nem vált be. Akadtak olyan ismerősei, akik szerint soha nem válik be. Lehet, hogy igazuk van. Talán tévedés azt hinni, hogy az érveket ugyanúgy meg lehet számolni, mint a pénzt. Furcsa módon most eszébe jutott egy kifejezés, amelyet még az egyetemen hallott a filozófia-előadáson: "a nyelv eszközei megbabonázzák értelmünket". Mi a hosszabb? Egy repülőgép vagy egy egyfelvonásos színdarab? Mit választok? A boldogságot vagy az elégedettséget? Egyre jobban szétfolytak a gondolatai. Elégedetlenül felmordult, aztán gyorsan az ágyra nézett, hogy lássa, nem ébresztette-e föl a lányt. Aludt. Remek.

Az utcán egy szürke Rolls-Royce állt meg a járda mellett, a háztól százyardnyira. Senki nem szállt ki belőle. Jobban szemügyre vette, és látta, hogy a vezető kinyit egy újságot. Talán sofőr, aki fél hétre jött valakiért? Vagy üzletember, aki egész

éjjel utazott és túl korán érkezett meg? Nem tudta elolvasni a rendszámot, de azt látta, hogy a kocsi vezetője jól megtermett fickó, elég testes ahhoz, hogy a Rolls belsejét úgy megtöltse, mintha egy szűk kis Miniben ülne.

Tim ismét azon töprengett, mihez kezdjen. Mit teszünk a politikában, ha két erős, de ellentétes követelménnyel kerülünk szembe? Azonnal kész volt a válasz: olyan eljárást választunk, amely valójában vagy látszólag mindkét igényt kielégíti. Nyilvánvaló a párhuzam: nem válik el Júliától, és viszonyt kezd a lánnyal. Rendkívül politikus megoldásnak látszott, és ez örömmel töltötte el.

A jövőn merengve újabb cigarettára gyújtott. Kellemes kikapcsolódás lesz. Még sok ilyen éjszakát töltenek el ebben a lakásban; hébe-hóba kiruccannak hétvégére egy kis vidéki szállodába; talán két hétre is elutazhatnak valamelyik eldugott, napos észak-afrikai vagy nyugat-indiai tengerparti üdülőhelyre. Pompásan mutat majd bikiniben a lány.

Ehhez viszonyítva minden egyéb reménye elhalványult. Megkísértette a gondolat, hogy elfecsérelte a fiatalságát, de tudta, hogy túloz. No jó, hát nem fecsérelte el; de úgy érezte, ifjúságát úgy töltötte el, mint az az ember, aki mindig tizenkettőnél nagyobb számokkal osztott, és mégsem jött rá a differenciálszámítás nyitjára.

Elhatározta, hogy megbeszéli a dolgot a lánnyal, és közli vele, milyen megoldást talált. Ha a lány szerint ez lehetetlen, akkor megmagyarázza neki: az ő különleges tehetsége éppen abban rejlik, hogy az efféle kompromisszumos megoldások remekül működnek az irányításával.

Hogyan kezdje? - Drágám, szeretném, ha még nagyon sokszor eljönnél hozzám. - Ez jó lesz. Mit fog válaszolni? -Én is szeretném. - Vagy: - Megadom a telefonszámomat. - Vagy: - Sajnálom, Tim, de én csak egy éjszakára vagyok hitelesítve.

Nem, csak ezt ne; ez lehetetlen! ő is jól érezte magát az éjjel. Fantasztikusan jó volt. Hiszen meg is mondta.

Fölállt, és eloltotta a cigarettáját. Odamegyek az ágyhoz, gondolta, lehúzom róla a takarót, néhány pillanatig gyönyörködöm a meztelen testében, aztán melléfekszem, és addig csókolom a hasát, a combját meg a mellét, amíg fölébred és újra az enyém lesz...

Elfordult, ismét kinézett az ablakon, közben előre élvezte, mi vár rá. A Rolls még mindig úgy állt ott, mint egy szürke meztelen csiga a csatornában. Nem tudni, miért, Tünet idegesítette, de elhessegette a gondolatot, és az ágyhoz lopózott, hogy fölébressze a lányt.

2.

FÉLIX LASKI nagyon gazdag volt, mégsem volt sok készpénze. Részvényekbe, földbe, épületekbe fektette a vagyonát, no meg időnként kétesebb vállalkozásokba is beszállt, például megvette egy filmforgatókönyv tulajdonjogának fele részét, vagy egy olyan találmány, mint a gyors rósejbnigyártás szabadalmának egyharmadát. Az újságok előszeretettel állították róla, hogy többszörös milliomos lenne, ha készpénzre váltaná a vagyonát, Laski viszont ugyanilyen előszeretettel jegyezte meg, hogy az ő vagyonát készpénzre váltani szinte a lehetetlennel egyenlő.

A Waterloo pályaudvarról gyalog sétált be a Citybe, mert úgy vélte, hogy az ő korában a férfiak szívrohamot kapnak, ha ellustulnak. Ez az aggodalom nevetséges volt, hiszen közel s távol nem akadt nála jobb karban lévő ötvenes fickó. Csaknem hat láb magas volt, és olyan deltás, akár egy díjbirkózó, tehát körülbelül annyira fenyegette a szívbaj, mint egy fiatal ökröt.

Remekül nézett ki, ahogy áthaladt a Blackfriars hídon a kora reggeli éles napsütésben. Minden holmija méregdrága volt, a kék selyemingtől kezdve a mérték után készült cipőig; a City mércéjével mérve kifejezetten piperkőc alaknak számított. Azért öltözködött így, mert abban a faluban, ahol született, minden férfi vászon overallt és svájcisapkát hordott. A finom ruhák mindig eszébe juttatták, hogy honnan indult.

Öltözködése szorosan hozzátartozott az önmagáról kialakított képhez - és ez egy kalóz képe volt. Üzleteivel együtt járt a kockázat vagy a megalkuvás, esetleg mindkettő, és gondosan ügyelt rá, hogy a kívülálló számára ezek sokkal nagyobbnak látsszanak, mint amekkorák valójában. Azt mondták róla, hogy varázsereje van: arannyá válik, amihez hozzányúl, és ez a híresztelés többet ért, mint egy kereskedelmi bank.

Ez a kép bűvölte el Peterst is. Laski rá gondolt, amint fürgén elhaladt a Szent Pál-székesegyház mellett, hiszen éppen vele akart találkozni. A szűk látókörű kis embernek az volt a foglalkozása, hogy pénzt mozgatott, méghozzá nem értékpapírokat, hanem magát a valódi papírpénzt. Az Angol Bankban dolgozott, vagyis a törvényes fizetőeszköz kútfejénél, ő gondoskodott a bankjegyek és pénzérmék gyártásáról és megsemmisítéséről. Nem ő csinálta ugyan a pénzügyi politikát - ilyesmivel magasabb szinten, talán a kabinetben foglalkoznak -, mégis előbb tudta, hány darab ötfontosra van szüksége a Barclays Banknak, mint ők maguk.

Laski azon a koktélpartin ismerkedett meg vele, amelyet egy váltóleszámítolással foglalkozó bankház új irodaházának megnyitása alkalmából rendeztek. Éppen azért járt efféle estélyekre, hogy olyan emberekkel találkozzon, akik, mint Peters, egy szép napon még hasznosak lehetnek. Öt évvel később Peters valóban hasznosnak bizonyult. Laski azzal a kitalált ürüggyel hívta föl a bankban, hogy ajánljon neki egy numizmatikust, akitől tanácsot kérhetne néhány régi érem megvásárlásával kapcsolatban. Peters közölte, hogy maga is gyűjtő, persze csak kicsiben, és ha Laski óhajtja, akár ő is megnézheti az érmeket. Remek, felelte, aztán elrohant, hogy beszerezzen egypár érmet. Peters azt tanácsolta, hogy vegye meg őket, és egy csapásra összebarátkoztak.

Egyébként ez a vásárlás alapozta meg azt a gyűjteményt, amely ma már kétszer annyit ér, mint amennyit fizetett érte. Céljait tekintve ez mellékes volt, mégis hízott a mája a büszkeségtől.

Kiderült, hogy Peters mindig korán kel; egyrészt azért, mert szívesen teszi, másrészt viszont azért, mert a pénzt reggel szállítják, tehát a munkája oroszlánrészét kilenc óra előtt kell elvégeznie. Laski megtudta, hogy Peters minden reggel fél hét körül szokott kávézni egy bizonyos kávéházban, így ő is oda kezdett járni - eleinte csak hébe-hóba, később aztán már rendszeresen. Úgy tett, mintha szintén korán kelő lenne, és Petersszel együtt zengte a csöndes utcák meg a friss reggeli levegő dicséretét. Igazából persze későn szeretett kelni, de nagy áldozatokra is hajlandó volt, ha csak halvány esélyt látott rá, hogy egy vakmerő terve sikerülhet.

Lihegve lépett be a kávéházba. Ehhez az ő korában már egy jó karban lévő férfinak is joga van ilyen hosszú séta után. A helyiséget betöltötte a kávé és a friss kenyér illata. A falakat műanyag paradicsomok díszítették, meg a tulajdonos olaszországi szülőfaluját ábrázoló akvarellek. A pult mögött egy overallos asszony és egy hosszú hajú fiatalember szendvicseket készített annak a több száz vevőnek, aki ebédidőben az íróasztala mellett akar bekapni valamit. Valahol szólt a rádió, de nem hangosan. Peters már az ablak mellett ült.

Laski kávét vett meg egy szendvicset májas hurkával, és letelepedett Petersszel szemben, aki fánkot evett - úgy látszik, azok közé tartozik, akik soha nem híznak meg.

- Remek idő ígérkezik mára - jegyezte meg Laski. Mély, zengő hangja volt, mint egy színésznek, és alig érezhető kelet-európai kiejtéssel beszélt.

- Gyönyörű - lelkendezett Peters. - Fél ötre már a kertemben leszek.

Laski a kávéját kortyolgatta, közben a másik férfira nézett. Peters nagyon rövidre nyíratta a haját, kis bajuszt viselt, az arca elgyötörtnek látszott. Még el sem kezdett dolgozni, aztán máris azt várja, hogy hazamehessen. Ez szörnyű! Egy pillanatra megsajnálta Peterst és mindazokat a kisembereket, akiknek a munka csak eszköz és nem cél.

- Szeretek dolgozni - szólalt meg Peters, mintha olvasna a gondolataiban.

Laski ügyesen titkolta, mennyire meglepődött. - De a kertjét jobban szereti.

- Ilyen szép időben igen. Magának van kertje... Félix?

- A házvezetőnőm öntözi a virágokat az ablakban. Nekem nincs hobbim. - Laski éppen azon merengett, hogy Peters milyen tétován merte csak a keresztnevén szólítani. Kissé megilletődött szegény, gondolta. Remek.

- Nyilván nincs ideje. Bizonyára nagyon keményen dolgozik.

- Azt mondják. Annyi az egész, hogy reggel hat óra és éjfél között szívesebben keresek ötszázezer fontot, mint hogy színészeket bámuljak a televízióban, akik úgy tesznek, mintha meg akarnák ölni egymást.

Peters nevetett. - A City legfantáziadúsabb koponyájáról kiderül, hogy nincs fantáziája.

- Ezt nem értem.

- Regényeket sem olvas és moziba sem jár, ugye?

- Nem.

- Látja? Van egy sötét pontja: nem tudja beleélni magát a képzelet alkotásaiba. A legtöbb vállalkozó szellemű üzletember így van ezzel. Úgy látszik, ez a hiányosság együtt jár a fokozott éleselméjűséggel; olyan ez, mint a vakok rendkívül kifinomult hallása.

Laski összeráncolta a szemöldökét. Hátrányos helyzetbe hozta ez az analízis. - Lehet - dünnyögte.

Mintha Peters megérezte volna, hogy kellemetlenül érinti a dolog. - Engem elbűvöl a nagy vállalkozók karrierje - közölte.

- Engem is - felelte Laski. - Szívesen csípem el mások ragyogó ötleteit.

- Mi volt az első nagy húzása, Félix?

Laski megnyugodott. Ezt a terepet már jobban ismerte.

- Azt hiszem, a Woolwich Chemicals nevű gyógyszergyár - mondta. - A háború után kiépítettek a kisvárosokban egy kis gyógyszertári üzletláncot, hogy ez biztosítsa a piacukat. Az volt a baj, hogy csak a kémiáról tudtak mindent, a kiskereskedelmi árusításról viszont semmit, és az üzletek elnyelték a gyár nyereségének túlnyomó részét. Akkoriban egy tőzsdeügynöknél dolgoztam, magam is meglovagoltam a piacot, így szereztem egy kis pénzt. Bementem a főnökömhöz, és felajánlottam neki, hogy fele-fele alapon megosztozunk a nyereségen, ha hajlandó finanszírozni az üzletet. Megvásároltuk a céget, és a gyárat azon nyomban eladtuk az Imperial Chemical Industriesnak, a legnagyobb brit vegyipari vállalatnak, méghozzá csaknem annyiért, amennyit a részvényekért fizettünk. Aztán bezártuk a gyógyszertárakat, és egyenként túladtunk rajtuk. Mindegyik kitűnő helyen volt.

- Soha nem fogom megérteni az ilyesmit - sóhajtott Peters. - Ha a gyár meg a gyógyszertárak ilyen sokat értek, miért voltak olyan olcsók a részvények?

- Azért, mert a vállalkozás veszteséges volt. Akkor már évek óta nem fizettek osztalékot. Mondhatnám úgy is, hogy a vezetőségnek nem volt bátorsága beváltani a zsetonokat, nekünk viszont igen. Márpedig az üzletben minden a kurázsin múlik - közölte Laski, és beleharapott a szendvicsbe.

- Lenyűgöző - ámuldozott Peters. Az órájára nézett. - Mennem kell.

- Nagy nap lesz? - kérdezte Laski könnyedén.

- Ma olyan nap lesz, és ez mindig sok gondot okoz.

- Kisakkozta már?

- Mit?

- Az útitervet. - Laski egy árnyalattal halkabban folytatta. - A biztonsági szolgálat bizonyára azt akarja, hogy minden alkalommal más útvonalon küldjék a konvojt.

- Nem. - Peters feszengett, mert indiszkréciót követett el, amikor elárulta Laskinak ezt a problémát. - Valójában csak egyetlen ésszerű útvonal jöhet számításba. Szóval... - Fölállt, nem fejezte be a mondatot.

Laski mosolyogva, szándékosan közönyös hangon folytatta: - Szóval a mai nagy szállítmány a jól bevált közvetlen útvonalon megy.

Peters az ajkához emelte a mutatóujját. - Titok! - suttogta.

- Természetesen.

Peters fölkapta az esőkabátját. - Viszontlátásra.

- A holnapi viszontlátásra - visszhangozta Laski széles mosollyal.

3.

ARTHUR COLÉ fölcaplatott az állomás lépcsőjén, közben hurutosan sípolt a levegő a mellkasában. A földalatti gyomrából meleg fuvallat csapott föl, lágyan körbefonta, aztán tovaszállt. Kissé borzongva lépett ki az utcára.

Meglepte a napsütés, hiszen még alig hajnalodott, amikor beszállt a metróba. Hűvös és édes volt a levegő. Később majd úgy megtelik mérges gázokkal, hogy leveri a lábukról az utcán posztoló rendőröket. Colé még emlékezett arra az időre, amikor először fordult elő ilyesmi: az Evening Post címlapon hozta a sztorit.

Lassan ment, és nemsokára könnyebben lélegzett. A szerkesztőségekben eltöltött huszonöt év tönkretette az egészségemet, gondolta. Az igazat megvallva bármelyik szakma tönkretette volna, mert hajlamos volt az idegeskedésre, ráadásul ivott is, a tüdeje viszont gyönge volt; de megvigasztalta a tudat, hogy a munkáját okolhatja érte.

Különben is leszokott a dohányzásról. Az órájára nézett: százhuszonnyolc perce nem gyújtott rá, de ha az éjszakát is beszámítjuk, akkor már nyolc órája. Azóta sok válságos pillanatot élt át: először például rögtön azután, hogy fél ötkor csörgött a vekker, hiszen ilyenkor általában a vécén szokott elszívni egy cigarettát; aztán abban a pillanatban, amint kocsival elindult otthonról, beletaposott a gázba, majd bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa az ötórás

híreket; később meg az A12-es út első gyors szakaszán száguldva, amikor behemót Fordja teljes sebességgel meglódult; végül pedig a kelet-londoni nyitott metróállomáson fagyoskodva, míg az első reggeli szerelvényre várakozott.

A BBC ötórás hírcsokra nem derítette jobb kedvre. Vezetés közben teljes figyelemmel hallgathatta a rádiót, hiszen az útvonalat már oly jól ismerte, hogy automatikusan, emlékezetből hajtott be a kanyarokba és a körforgalmakba. A legfontosabb hír a parlamentből érkezett: megszavazták az ipari kapcsolatokról szóló legutóbbi törvényjavaslatot, bár igen csekély szótöbbséggel. Colé tegnap éjjel már hallotta a sztorit a televízióban, tehát nyilván a reggeli lapok is közlik, következésképpen a Post számára itt már nem nő fű, hacsak később, a nap folyamán nem lesznek új fejlemények az ügyben.

Elhangzott egy közlemény a Kiskereskedelmi Árindexről is. A hírforrás bizonyára az a hivatalos kormánystatisztika volt, amelyet éjfélig zároltak, tehát ez is a reggeli lapok zsákmánya lesz.

Nem meglepő, hogy az autógyári munkások még mindig sztrájkolnak - ezt a gondot aligha lehet egyik napról a másikra megoldani.

Az ausztrál krikettbajnokság leveszi ugyan a gondot a sportszerkesztő válláról, de az eredmény nem olyan szenzációs, hogy címlapra kerülhessen. Colé kezdett aggódni.

Bement az Evening Post épületébe, és beszállt a liftbe. A szerkesztőség az egész első emeletet elfoglalta. A hatalmas I alakú termet nem osztották föl kisebb irodákra. Colé az I betű talpánál lépett be. Balra álltak az írógépek és a telefonok; ezeket a gépírónők használták, ugyanis ők másolták le azokat a cikkeket, amelyeket a riporterek telefonon diktáltak. Jobbra helyezkedtek el a politikai, ipari, bűnügyi, honvédelmi és egyéb témákkal foglalkozó szakírók könyvespolcai és iratszekrényei. Colé végigment az I törzsén, a mindennapi ügyekkel, közérdekű eseményekkel foglalkozó riporterek íróasztalainak sorfala között, és a hírszerkesztőség hosszú asztalánál kötött ki, amely kettéosztotta a helyiséget. Emögött állt az ügyeletes szerkesztők U alakú asztala, kissé távolabb pedig, az I tetején, a sportosztály foglalt helyet, ez a félig-meddig független birodalom, külön szerkesztővel, riporterekkel és ügyeletes szerkesztőkkel. Colé néhanapján körülvezetett a szerkesztőségben egy-két érdeklődő rokont. Mindig ugyanazt mondta nekik: - Ennek a verklinek állítólag úgy kellene működnie, mintha futószalagon készülne a lap, de rendszerint jobban hasonlít a munka a kakasviadalhoz. -Ez persze túlzás volt, de mindig jót nevettek rajta.

A ragyogóan kivilágított teremben nem volt egy lélek sem. Colé, mint hírszerkesztő-helyettes, kizárólagosan birtokolta a hosszú asztal egy részét. Kihúzott egy fiókot, aprópénzt kotort elő, aztán átment a sportosztály automatájához, megnyomott néhány gombot, a masina meg kiadta a tejes teát cukorral. Csak egy telexgép kattogása törte meg a csendet.

Ahogy a papírpoharával visszaballagott az asztalhoz, a terem másik végében valaki belökte az ajtót. Alacsony, ősz hajú férfi lépett be bő, csuklyás

malaclopóban, nadrágján kerékpárcsipesszel. Colé intett neki, és üdvözölte: -Jó reggelt, George!

- Hello, Arthur! Mi az, te fázol? - George kezdte kihámozni magát a malaclopóból. A vékonydongájú, törékeny kis ember életkora ellenére csak kézbesítő volt: a szerkesztőség kézbesítőinek főnöke. Potters Bárban lakott, onnan járt be biciklivel. Arthur ezt bámulatos teljesítménynek tartotta.

Letette a teáspoharát, ő is kibújt az esőkabátjából, aztán bekapcsolta a rádiót, és leült. A rádió zümmögni kezdett. Arthur a teát kortyolgatva egyenesen maga elé bámult. A szerkesztőségben rendetlenség volt: a székek összevissza álltak, az íróasztalokon újsághalmok és szétdobált kéziratlapok hevertek. Festetni is kellett volna, de a tavalyi takarékossági kampányban ezt is elhalasztották, ám az összkép már túl ismerős volt ahhoz, hogy feltűnjön. Colé esze az első számon járt, amelynek három órán belül az utcán kell lennie.

A mai lap tizenhat oldalas lesz. Az első számból tizennégy oldal már készen állt odalent a nyomdában a félkerületű nyomólemezeken. Ezeken az oldalakon jelentek meg a hirdetések, a színes cikkek, a tévéműsorok és azok a szakállas hírek, amelyeket úgy fogalmaztak meg, hogy hajlott korukat lehetőleg ne vegye észre az olvasó. Megmaradt tehát a hátlap a sportszerkesztőnek és a címlap Arthur Cole-nak.

A parlamenti ülés, a sztrájk, az infláció - csupa lerágott csont. Egyik se jó már semmire. Persze bármelyik elé oda lehet biggyeszteni egy aktuális bevezetőt, például így: "A kabinet tagjai ma vizsgálatot tartottak, hogy kiderítsék, miért csak egy hajszálon múlt a kormány bukása..." Minden elképzelhető helyzetre akadt egy ilyen mondat. A tegnapi katasztrófa mai sztorivá változott, imigyen: "Ma hajnalban teljes egészében fény derült arra a szörnyű esetre, amely..." És a tegnapi gyilkosságot is remekül el lehetett adni a következőképpen: "A nyomozók ma egész Londont átfésülték, hogy kézre kerítsék azt a férfit, aki..." Arthur problémája számtalan hasonló üres közhelynek adott már életet. Civilizált társadalomban ha nincs hír, nincs újság, gondolta. Ez sem volt új ötlet, úgyhogy türelmetlenül ki is söpörte az agyából.

Általánosan elfogadott tény, hogy hat közül három napon az első szám egy fabatkát sem ér. De Arthur Cole-t ez nem vigasztalta, mert éppen ezért kellett neki elkészítenie ezt a számot. Öt éve volt hírszerkesztő-helyettes. Közben kétszer ürült meg a szerkesztői szék, és mindkét esetben nála fiatalabbat léptettek elő. Valaki úgy döntött, hogy a második legfontosabb állás betöltésével elérte képességei végső határát. Természetesen ő ezzel nem értett egyet.

Csak úgy bizonyíthatta be tehetségét, ha kitűnő első számot szerkesztett. Sajnos ennek a minősége jórészt a szerencsén múlt. Colé stratégiája szerint arra kellett törekedniük, hogy rendszeresen valamivel jobb lapot készítsenek, mint a konkurencia első száma. Úgy érezte, ez sikerült is, de sejtelme sem volt róla, vajon odafönt feltűnt-e valakinek, és emiatt nem is volt hajlandó idegeskedni.

George Colé háta mögé került, és egy halom újságot zúdított az asztalra. - Ez a Stephen kölyök már megint beteget jelentett - zsörtölődött.

Arthur mosolygott. - Jajgatnak nála a macskák, vagy az orra folyik?

- Emlékszel, mit mondtak nekünk annak idején? Ha lábra tudsz állni, dolgozni is tudsz. Hát ezek a mai ifjoncok nem tudnak.

Arthur bólintott.

- Igazam van? - kérdezte George.

- Igazad van.

Valaha együtt voltak kézbesítők a Post-nál, Arthur azonban a háború után megszerezte az újságíró-igazolványt. George viszont, akit nem hívtak be katonának, kézbesítő maradt.

- Mi lelkesek voltunk. Mi dolgozni akartunk.

Colé levette a köteg tetejéről a legfelső újságot. George nem először panaszkodott az embereire, és Arthur sem először érzett együtt vele, de ő tudta, mi a baj a mai kézbesítőkkel. Harminc évvel ezelőtt az értelmes srácokból még riporter is lehetett, mára azonban ez az út bezárult előttük. Az új rendszer két irányba hatott: a tehetséges fiatalok nem hagyták faképnél az iskolát és nem mentek el kézbesítőnek ; azok viszont, akik beálltak a laphoz, tudták, hogy nincs semmi kilátásuk, így aztán csak annyit dolgoztak, amennyit nagyon muszáj volt, hogy ki ne rúgják őket... De ezt nem mondhatta meg George-nak, mert felhívta volna a figyelmet arra a tényre, hogy ő mennyivel többre vitte, ezért egyetértett vele abban, hogy a mai fiatalok megbízhatatlanok.

George azonban nem tágított, makacsul folytatni akarta a zsörtölődést, de Arthur félbeszakította: - Jött valami az éjjeli telexen?

- Mindjárt hozom. Csak ma minden újsággal nekem kell bajlódni...

- Jobb lenne, ha előbb az éjszakai anyaggal foglalkoznál - mondta Arthur, és elfordult. Nem szeretett magas lóról beszélni a beosztottjaival. Soha nem tanulta meg, hogyan kell az ilyesmit könnyedén csinálni; talán azért, mert nem lelte örömét benne. Belenézett a Morning Star-ba: a címlapon hozta az ipari törvényjavaslatot.

Nem valószínű, hogy ilyen korán bármilyen hazai hír érkezett volna telexen. De a külföldi hírek hellyel-közzel már befutottak az éjszaka folyamán, és szinte mindig akadt köztük olyan sztori, amit végszükség esetén szenzációként lehetett tálalni. A nagyvilágban majdnem minden éjjel feltámad valahol egy nagy tűz, történik egy több áldozatot követelő gyilkosság, kitör egy lázadás, vagy elkövetnek egy államcsínyt. A Post azonban londoni újság, és nem szívesen hoz a címlapon külföldi hírt, kivéve, ha az valódi szenzáció; de "A kabinet tagjai ma vizsgálatot tartottak..." kezdetű szörnyűségnél bármi jobb lenne.

George lecsapta a több méter hosszú telexkígyót az asztalra. Úgy mutatta ki bosszúságát, hogy nem vágta föl önálló sztorikra a tekercset. Valószínűleg azt akarta, hogy Arthur szemrehányást tegyen, mert így újra fölhánytorgathatta volna, mennyi munka szakadt a nyakába most, hogy a kora reggelre beosztott fiú megbetegedett. Arthur azonban a fiókjában kotorászott, ollót vett elő, és szó nélkül olvasni kezdett.

Átnézett egy washingtoni politikai beszámolót, egy riportot a nemzetközi krikettmérkőzésről meg egy közel-keleti hírösszefoglalót. Éppen valami jelentéktelen hollywoodi válásról szóló sztori közepén tartott, amikor csöngött a telefon. Fölvette és beleszólt: - Hírszerkesztőség.

- Van egy kis csemegém a pletykarovatuk számára -mondta egy durva kültelki kiejtéssel beszélő férfi.

Cole-t azonnal kétely fogta el. Ez nem olyan ember hangja, akinek bizalmas értesülései lehetnek az arisztokrácia szerelmi életéről.

- Jó - felelte a fickónak. - Megmondaná a nevét?

- Az magát ne érdekelje. Tudja, ki az a Tim Fitzpeterson?

- Hogyne tudnám.

- Akkor figyeljen! Az ürge éppen hülyét csinál magából egy kis vörös kurvával, aki legalább húsz évvel fiatalabb nála. Megadjam Fitzpeterson telefonszámát?

- Legyen szíves.

Colé fölírta. Most már érdekelte a dolog. Ha egy miniszterhelyettes házassága fölborul, abból akár jó sztori is lehet, nemcsak a pletykarovatba való hírecske.

- Ki az a lány? - kérdezte.

- Ő ugyan azt állítja, hogy színésznő, de igazából csak egy kis lotyó. Csöngessen oda most rögtön, és kérdezze meg, ott van-e Dizi Disney - tanácsolta a férfi, és letette a kagylót.

Colé összeráncolta a szemöldökét. Furcsa ügy. A legtöbb informátor ugyanis pénzt akar, főleg az ilyen hírekért. Vállat vont. Megér annyi fáradságot, hogy utánanézzenek. Később majd kiadja az egyik riporternek.

De aztán meggondolta magát. Számtalan sztori tűnt már el örökre a süllyesztőben csak azért, mert néhány percre félretették. Fiztpeterson elindulhat a Házba vagy a Whitehallban lévő hivatalába. A telefonáló azt mondta:
-Csöngessen oda most rögtön.

Colé megnézte a számot a noteszában, és tárcsázott.

Hét óra

4.

- TÜKÖR ELŐTT csináltad már? - kérdezte a lány, és amikor Tim bevallotta, hogy még soha, ragaszkodott hozzá, hogy próbálják ki ezt a figurát is. Éppen a fürdőszoba nagy, földig érő tükre előtt álltak, amikor megcsörrent a telefon. A hirtelen, éles hang hallatára Tim ijedtében ugrott egyet, és a lány felkiáltott: - Na! Vigyázz!

Tim nem akart odafigyelni, de a külvilág betolakodó zajától teljesen lekonyult. Otthagyta a lányt, és bement a hálószobába. A telefon az egyik széken rejtőzött egy halom ruha alatt. Nagy nehezen megtalálta, és fölvette a kagylót. - Halló!

- Mr Fitzpeterson? - A londoni kiejtéssel beszélő, középkorú férfi mintha kissé asztmásán lihegett volna.

- Igen, én vagyok. Ki beszél?

- Itt az Evening Post, uram. Elnézést kérek, hogy ilyen korán reggel zavarom. Szeretném megkérdezni öntől, igaz-e, hogy elválik a feleségétől.

Tim lerogyott egy székre. Egy pillanatra benne szakadt aszó.

- Hall engem, uram?

- Ki a fene mondta ezt magának?

- Az informátor egy Dizi Disney nevű hölgyet említett. Ismeri?

- Soha életemben nem hallottam róla! - Tim lassan visszanyerte az önuralmát. - Máskor ne ébresszenek föl korán reggel ilyen ostoba híresztelésekkel - mondta, és letette a kagylót.

A lány utánajött. - Halottsápadt vagy -jegyezte meg. -Ki volt az?

Tim kurtán ráförmedt: - Hogy hívnak?

- Dizi Disney.

- Te jó isten! - Tim ökölbe szorította remegő kezét, és fölállt. - Valaki azt pletykálta az újságoknak, hogy válok!

- Nyilván állandóan ilyen híresztelésekkel etetik őket. Tim öklével a tenyerébe csapott. - Tudják a nevedet!

Honnan szimatolták ki ilyen gyorsan? Most mit csináljak?

A lány hátat fordított neki, és fölvette a bugyiját.

Tim kibámult az ablakon. A szürke Rolls-Royce még mindig ott állt, de már üresen. Kíváncsi volt, vajon hová tűnt a sofőr. Bosszantotta ez a kósza gondolat.

Megpróbálta higgadtan fölmérni a helyzetet. Valaki meglátta, amikor távozott a mulatóból a lánnyal, és megtelefonálta a fülest egy riporternek. Az informátor persze jól kiszínezte az esetet, de Tim biztos volt benne, hogy senki nem látta őket együtt belépni a lakásba.

- Ide figyelj! - mondta. - Tegnap éjjel panaszkodtál, hogy nem érzed jól magad. Erre én kikísértelek a mulatóból, és taxit fogtam. A sofőr először engem tett le, aztán hazavitt téged. így volt?

- Ha te mondod... - felelte a lány közönyösen.

Tim dühbe gurult. - Az isten szerelmére, hiszen téged is belekevertek!

- Azt hiszem, az én szerepem már véget ért.

- Mit jelentsen ez?

Csöngettek.

- Jézusom, még ez is! - szörnyülködött Tim.

A lány fölhúzta a cipzárat a ruháján. - Megyek.

Tim karon ragadta. - Megbolondultál? Hát nem érted, hogy nem láthatnak meg a lakásomon? Maradj itt a hálószobában! Ha be kell engednem az illetőt, meg ne mukkanj, amíg el nem megy!

Belebújt az alsónadrágjába, magára rángatta a házikabátját, és a nappali szobán meg a parányi halion átvágva a lakás ajtajához sietett. Félrehúzta a kémlelőnyílás fedelét, és fél szemmel kilesett.

A lépcsőházban várakozó széles vállú, jó felépítésű férfi halványan ismerősnek látszott. Bokszolóábrázata volt; nehézsúlyú lehetett. Bársonygalléros szürke felöltőt viselt. Tim becslése szerint a harminchoz közeledett. Nem úgy nézett ki, mint egy újságíró.

Tim elhúzta a reteszt, és kinyitotta az ajtót. - Mit óhajt? - kérdezte.

A férfi szó nélkül félretolta, benyomult a lakásba, és becsukta az ajtót. Bement a nappali szobába.

Tim mély lélegzetet vett, és minden erejét összeszedte, hogy ne veszítse el a fejét. Követte a férfit. - Kihívom a rendőrséget! - fenyegette.

A férfi leült. - Dizi, itt vagy? - kiáltotta.

A lány megjelent a hálószoba ajtajában.

A férfi rászólt: - Hozz nekünk egy csésze teát, öreglány!

- Te ismered ezt az embert? - hüledezett Tim.

A lány rá se hederített; sarkon fordult, és kiment a konyhába.

A férfi nevetett. - Hogy ismer-e? Hiszen nekem dolgozik!

Tim lerogyott. - Mi folyik itt? - hebegte erőtlenül.

- Mindent a maga idejében. - A férfi körülnézett. -Nem mondhatom, hogy szép a lakása, mert nem az. Azt hittem, valami menő kéglije van; tudja, milyenre gondolok. Egyébként, ha nem ismert volna fel, Tony Cox vagyok. - Kezet nyújtott Timnek, de az úgy tett, mintha nem venné észre. - Ahogy tetszik - vont vállat Cox.

Timnek lassan leesett a tantusz; az arc és a név ismerős volt. Úgy emlékezett, hogy Cox meglehetősen gazdag üzletember, de nem jutott eszébe, mivel foglalkozik. Mintha látta volna a fényképét az újságban. A cikk arról szólt, hogy a fickó pénzt adott az East End-i homoszexuális férfiklubok létesítésére.

Cox a konyha felé biccentett. - Jól mulatott a csajjal?

- Az istenért! - nyögte Tim.

A lány két csésze teát hozott be tálcán. Cox megkérdezte tőle: - Jól mulatott az úr?

- Na mit gondolsz? - felelte a lány savanyú képpel. Cox elővette a tárcáját, és leszámolt néhány bankót. -

Nesze - mondta a lánynak. - Meg vagyok elégedve veled. Most lekophatsz.

A lány fogta a pénzt, és betette a retiküljébe. - Tudod, Tony, azt hiszem, a kitűnő modorodat csípem a legjobban - közölte. Úgy ment ki, hogy rá se nézett Timre.

Életem legnagyobb baklövését követtem el, gondolta Tim.

A lány becsapta maga után az ajtót. Cox kacsintott. - Remek kislány.

- Az emberi nem legalja - sziszegte Tim.

- Ugyan, ne mondjon már ilyet. Csak jó színésznő. Még a filmhez is bekerülhetett volna, ha én nem csapok le rá időben.

- Maga ugyebár strici?

Cox szemében harag villant, de uralkodott magán. - Ezt a szellemes kis megjegyzést még megemlegeti - jegyezte meg szelíden. - Rólam és Diziről csak annyit kell tudnia, hogy a lány azt teszi, amit én parancsolok neki. Ha azt mondom: "Fogd be a szád", befogja. De ha azt mondom: "Meséld el szépen a News of the World kedves riporterének, hogyan csábított el Mr Fitzpetersont, akkor elmeséli. Ugye elég világosan fejeztem ki magam?

- Ha nem tévedek, maga értesítette az Evening Post-ot.

- Ne izguljon. Bizonyíték nélkül semmire se mennek, és csak három ember bizonyíthatja a történteket: maga, Dizi meg én. Maga hallgatni fog, a csajnak nincs saját akarata, én pedig tudok titkot tartani.

Tim rágyújtott egy cigarettára. Újra kezdett visszatérni az önbizalma. Ez a Cox a bársonygallérja meg a Rolls-Royce-a ellenére is csak egy semmirekellő proli. Úgy érezte, el tud bánni vele. - Ha zsarolni akar, rossz lóra tett - mondta. - Nincs pénzem.

- Nagyon meleg van itt, nem gondolja? - Cox fölállt, és levette a kabátját. - Nos - folytatta -, ha nincs pénze, majd találunk helyette valami mást.

Tim a homlokát ráncolta. Ismét kicsúszott a lába alól a talaj.

Cox tovább beszélt: - Az elmúlt néhány hónapban körülbelül fél tucat vállalat pályázta meg a Shields nevű új olajmezőn a kitermelés jogát. Így van?

Tim megdöbbent. Ez a hitvány szélhámos talán csak nem áll kapcsolatban valamelyik jó hírű céggel? - Így van - felelte -, de elkésett, már nem befolyásolhatom az eredményt; megszületett a döntés. Ma délután hozzák nyilvánosságra.

- Ne vonjon le elhamarkodott következtetéseket. Én is tudom, hogy már nem lehet változtatni rajta. Azt viszont meg tudja mondani, hogy ki kapta meg az engedélyt.

Tim rámeredt. Csak ennyit akar? Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen! - Mi haszna lehet az efféle információból? - kérdezte.

- Tulajdonképpen semmi. Csak elcserélem egy másik információra. Üzletet kötöttem egy bizonyos úriemberrel. Ő nem tudja, honnan szerzem a bizalmas értesüléseimet, és azt sem, hogy mi a szándékom azzal a fülessel, amit tőle kapok. így nem keveredik bele a dologba. Világos? Tehát: ki kapja meg az engedélyt?

Pofonegyszerű, gondolta Tim. Két szó, és vége ennek a lidércnyomásnak. Ha ezt a titkos információt elárulja, lőttek a karrierjének; de ha nem teszi meg, akkor is mindennek vége.

- Ha nem tudja eldönteni, mitévő legyen - szólalt meg Cox -, csak gondoljon az újságcímekre: "A miniszterhelyettes és a színésznő." "Nem akar feleségül venni, zokogja a táncosnő." Emlékszik szegény jó Tony Lambton esetére?

- Fogja be a száját! - förmedt rá Tim. - A Hamilton Konszern kapta meg az engedélyt.

Cox mosolygott. - A barátom örülni fog - mondta. - Hol a telefon?

Tim a hüvelykujjával a hálószoba felé bökött. - Odabent - suttogta kimerültén.

Cox bement a hálószobába, Tim pedig lehunyta a szemét. Milyen naiv volt, hogy elhitte: egy ilyen fiatal lány, mint Dizi, beleszerethet egy olyan férfiba, mint ő... Most ő a balek valami rafinált tervben, amely sokkal komolyabb egy csip-csup kis zsarolásnál.

Hallotta, hogy Cox telefonon beszél. - Laski? Én vagyok az. A Hamilton Konszern kapta meg. Érted? Ma délután hozzák nyilvánosságra. És most halljuk, hogy te mit végeztél. - Csönd. - Ma? Fantasztikus! Mára boldoggá tettél, öregem! És az útvonal? - Ismét csönd. - Mi az, hogy azt hiszed, a szokásos? Állítólag... Jó, jó. Na viszlát, öregfiú.

Tim tudta, ki az a Laski - egy öregedő fenegyerek a Cityből -, de lélekben már túlságosan ki volt facsarva ahhoz, hogy kellőképpen megdöbbenjen. Most már bárkiről bármit hajlandó lett volna elhinni.

Cox visszajött, Tim fölállt.

- No, ez aztán minden szempontból sikeres reggel volt - mondta Cox. - És nem kell úgy mellre szívni, hiszen még soha életében nem kettyintett ilyen jót.

- Most már távozzék, kérem - szólította föl Tim.

- Még egy apróságot el kell intéznünk. Adja ide a házi-kabátját.

- Miért?

- Majd meglátja. Ide vele!

Timet túlságosan megviselték az események; már nem volt ereje vitatkozni. Kibújt a köntöséből, és odaadta Coxnak. Egy szál alsónadrágban várakozott.

Cox félredobta a házikabátot. - Szeretném, ha egy életre megemlegetné, hogy stricinek nevezett - mondta, aztán gyomorszájon vágta Timet.

Tim elfordult, és kínjában kétrét görnyedt. Cox kinyújtotta a kezét, hatalmas mancsával tökön ragadta, és jól megszorongatta. Tim sikítani szeretett volna, de elakadt a lélegzete. Hangtalanul tátogott a fájdalomtól, miközben kétségbeesetten kapkodott levegő után.

Cox végre eleresztette, és belerúgott. Tim a padlóra zuhant. Könnybe lábadt szemmel összegömbölyödött. Oda volt minden büszkesége és méltósága. - Kérem, ne üssön meg többször - nyöszörögte.

Tony Cox mosolyogva bújt bele a kabarjába. - Egyelőre elég volt - mondta, aztán távozott.

5.

DEREK HAMILTON őméltósága arra ébredt, hogy rosszul érzi magát. Lehunyt szemmel feküdt az ágyban, míg megállapította, hogy a gyomra fáj. Kitapintotta az érzékeny pontot, majd oda határozott, hogy a fájdalom éles ugyan, de nem akadályozza meg a munkában. Ezután felidézte a tegnap esti vacsorát. A spárgakrémleves nem árthatott; a tengeri rákkal töltött palacsintából nem evett;

a bélszín finom volt, almatorta helyett pedig inkább sajtot kért. Könnyű fehérbor, kávé tejszínhabbal, konyak...

Konyak. A fene egye meg! Vörösbort kellett volna innia.

Már előre tudta, hogyan fog eltelni a mai nap. Nem reggelizik, és a délelőtt közepére az éhségtől legalább olyan rosszul lesz, mint a fekély okozta fájdalomtól, tehát enni fog valamit. Ebédidőre ismét megéhezik, és a fekély még jobban fogja gyötörni. A délután folyamán valami jelentéktelen apróság minden ok nélkül teljesen kihozza a sodrából, ordítozni fog a beosztottjaival, a gyomra fájdalmas görcsbe rándul, ő meg képtelen lesz józanul gondolkozni. Hazajön, a szükségesnél több fájdalomcsillapítót vesz be, elalszik, fejfájással ébred, megvacsorázik, altatót vesz be, aztán lefekszik.

Legalább előre örülhet az alvásnak.

Az oldalára fordult, kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, talált egy fájdalomcsillapítót, és a szájába tette. Aztán felült, kézbe vette a teáscsészéjét, kortyolt a teából, nyelt egyet, és megszólalt: - Jó reggelt, drágám.

Ellen Hamilton a franciaágy szélén ült selyemköntösben, csészéjét egyik karcsú térdén egyensúlyozva. Már megfésülködött. Hálóinge és pongyolája éppolyan elegáns volt, mint hatalmas ruhatárának többi darabja, még akkor is, ha csak a férje látta, és őt aztán mindez egy csöppet sem érdekelte. Nem számít, vélekedett Derek Hamilton, hiszen Ellen nem azt akarja, hogy a férfiak tényleg megkívánják, csak az a lényeg, hogy kívánatosnak képzelhesse önmagát.

Megitta a teát, és a padlóra lendítette a lábát. A fekélye élénken tiltakozott a hirtelen mozdulat ellen. Eltorzult az arca a fájdalomtól.

- Már megint? - kérdezte az asszony.

Derek bólintott. - A tegnap esti konyak az oka. Több eszem is lehetett volna.

Ellennek arcizma se rándult. - Ha nem tévedek, az egésznek nyilván semmi köze sincs a tegnap nyilvánosságra hozott féléves mérleghez.

Derek föltápászkodott, talpra állt, és a hatalmas, osztrigaszínű szőnyegen lassan kiballagott a fürdőszobába. A tükörben kerek fejet látott, vörös arcot, ritkuló hajat, az álla alatt meg dupla tokát. Szemügyre vette reggeli borostáját, ide-oda húzogatta a petyhüdt bőrt, hogy a serte égnek álljon. Borotválkozni kezdett, mint negyven éve mindennap, de még mindig fárasztónak találta a műveletet.

Igen, a féléves mérleg rossz volt. A Hamilton Konszern nehéz helyzetbe került. Amikor az apja ráhagyta, a Hamilton Nyomda jól működő, sikeres és nyereséges vállalat volt. Jasper Hamiltont, a vérbeli nyomdászt elbűvölték a betűtípusok, élt-halt a technológiáért, imádta a gépek olajszagát. A fiából azonban már üzletember lett. Kivette a profitot az üzemből, és más üzletekbe fektette be: borimportba, kiskereskedelembe, könyvkiadásba, papírgyárakba és kereskedelmi rádiózásba. Ezzel elérte elsődleges célját: jövedelmét vagyonná alakította, így kiküszöbölte az adót. Bibliák, fűzött könyvek és poszterek helyett most

likviditással és kamatokkal foglalkozott. Megvásárolt néhány céget, és új vállalkozásba kezdett; birodalmat épített.

Az eredeti üzlet folyamatos sikere sokáig leplezte, hogy milyen ingatag a rá épített szerkezet. Ám amikor a nyomdaipari komplexum meggyengült, Hamilton rájött, hogy üzleteinek zöme szintén nem elég erős; ráadásul alábecsülte azt a tőkebefektetést, amely ahhoz kellett, hogy a saját lábukra állítsa őket. Most látta, hogy néhány vállalkozása csak nagyon hosszú idő múlva lesz nyereséges. Minden egyes vállalatban eladta a törzsrészvények negyvenkilenc százalékát, aztán értékpapírjait átcsoportosította egy konszernbe, és ennek a negyvenkilenc százalékát is eladta. Újabb összegeket szerzett, így már túllépte a hét számjegyű hitelkeretet. A kölcsön életben tartotta ugyan a szervezetet, de a kamat - amely az elmúlt évtizedben gyorsan emelkedett - elnyelte azt a csekély kis nyereséget is, amit a vállalkozás hozott.

Derek Hamilton pedig ezenközben csinos gyomorfekélyre tett szert.

A mentő akció csaknem egy éve kezdődött. Szűkítették a hitelt, hogy így próbálják meg mérsékelni a hiteltúllépést, és minden lehetséges eszközzel csökkentették a kiadásokat: ez a reklámkampányok lemondásától kezdve egészen odáig terjedt, hogy még a papírbálákról leeső maradékot is feldolgozták levélpapírnak. Hamilton most rendkívül szorult pénzügyi helyzetben, takarékosan vezette a vállalatot, de az inflációval meg a gazdasági válsággal így sem tudott lépést tartani. A féléves mérlegnek azt kellett volna kimutatnia, hogy a Hamilton Konszern túljutott a krízisen, ehelyett azonban további hanyatlást jelzett.

Derek Hamilton meleg törülközővel szárazra törölte az arcát, és visszament a hálószobába. Ellen már felöltözve ült a tükör előtt, és az arcát festette. Mindig sikerült gyorsan felöltöznie és levetkőznie, míg a férje nem tartózkodott a közelben. Dereknek eszébe jutott, hogy évek óta nem látta meztelenül. Kíváncsi volt, vajon miért. Lehet, hogy Ellen hervadásnak indult, ötvenöt éves korára a bőre megráncosodott, hajdan ruganyos húsa megereszkedett? A meztelenség lerombolná a kívánatosság illúzióját? Talán. De Hamilton ennél bonyolultabb okokra gyanakodott. Amíg magára rángatta hatalmas alsónadrágját, arra gondolt, hogy mindez homályosan összefügg azzal, ahogyan a saját teste megöregedett. Ellen mindig illendően fel van öltözve, következésképpen ő nem kívánja meg; tehát az asszonynak soha nem kell kimutatnia, milyen visszataszítónak találja ő a férjét. A ravaszságnak és az érzékenységnek ez a keveréke jellemző rá.

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Ellen.

A kérdés váratlanul érte. Először azt hitte, hogy a felesége biztosan tudja, mi jár a fejében, és talán erre céloz; aztán rájött, hogy Ellen az üzletről kezdett beszélgetést folytatja. Bekapcsolta a nadrágtartóját, közben azon töprengett, mit válaszoljon. - Nem tudom biztosan - mondta végül.

Az asszony közel hajolt a tükörhöz, a szempillájával babrált valamit. - Néha azon tűnődöm, mit is akarsz te az élettől.

Derek rábámult. Ellent arra nevelték, hogy mindig közvetett módon fejezze ki magát, és soha ne tegyen fel személyes kérdéseket, mert a komolyság és az érzelem tönkreteszi az estélyeket, és a hölgyek elájulnak. Nyilván nagyon meg kellett erőltetnie magát, hogy valakinek az életcélja felől érdeklődjön.

Derek leült az ágy szélére. - Nem szabad több konyakot innom, ennyi az egész - felelte Ellen hátának.

- Biztos vagyok benne, hogy te is tudod, ennek semmi köze sincs ahhoz, mit eszel és mit iszol. - Az asszony éppen a rúzst kente föl, és elhúzta a száját, hogy egyenletesen oszoljon el a festék. - Kilenc évvel ezelőtt kezdődött, és az apád tíz éve halt meg.

- Nyomdafesték folyik az ereimben. - A válasz olyan formálisan hangzott, akár a katekizmus. Avatatlan fül nyilván zavarosnak találta volna a beszélgetést, de ők ismerték a logikáját, amelyet egy titkos kóddal lehetett megfejtem. Jasper Hamilton halála azt jelentette, hogy Derek átvette a vállalat vezetését, a gyomorfekélye pedig egyenlő volt az üzleti gondjaival.

- Csak az apádnak folyt nyomdafesték az ereiben, neked nem; te ki nem állhatod a régi üzem szagát.

- Erős céget örököltem, és még erősebbet akarok a fiaimra hagyni. A mi társadalmi osztályunk tagjainak nem ez a feladata az életben?

- A fiainkat nem érdekli, mit hagyunk rájuk. Michael a semmiből teremti meg a saját vállalatát, Andrew-nak pedig más vágya sincs, csak az, hogy egész Afrikát beoltsa bárányhimlő ellen.

Dereknek fogalma sem volt, hogy Ellen komolyan gondolja-e, amit mond, mert sminkelés közben - kétségkívül szándékosan - olyan fintorokat vágott, hogy kifürkészhetetlenné vált az arca. Szinte mindig előre megfontolt szándékkal cselekedett.

- Nekem kötelességeim vannak -jelentette ki Derek. -Több mint kétezer embernek adok munkát, és még ennél is több munkalehetőség függ közvetlenül a vállalataim jólététől.

- Szerintem már megtetted a kötelességedet. A válságos időszakban fenntartottad a céget. Ez nem mindenkinek sikerült. Föláldoztad érte az egészségedet; tíz évet pazaroltál rá az életedből, és... isten tudja, még mi mindent... - A mondat végére Ellen hangja elhalkult, mintha az utolsó pillanatban megbánta volna, hogy mindez kicsúszott a száján.

- A büszkeségemet is oda kellene adnom érte? - Derek folytatta az öltözködést; szoros kis csomót kötött a nyakkendőjére. - Egy kisebb vegyes rendeléseket vállaló nyomdát alakítottam át úgy, hogy az ezer legnagyobb üzem között van az országban. Az én cégem ötször annyit ér, mint az apámé. Én hoztam létre, tehát gondoskodnom kell róla, hogy működjön is.

- Mert mindenáron felül kell múlnod az apádat, ugye?

- Szerinted ez olyan szánalmas életcél?

- Igen! - Derek Hamiltont megdöbbentette az asszonyból hirtelen feltörő indulat. - Inkább egészséget és hosszú életet kellene kívánnod, meg azt... hogy én boldog legyek.

- Ha jól menne a vállalat, talán eladhatnám. De a dolgok mai állása szerint nem kapnám meg a benne lévő vagyontárgyak értékét sem. - Az órájára nézett. - Ideje megreggeliznem.

Lement a széles lépcsőn. A hallt az apjáról készült festmény uralta. Az emberek gyakran azt hitték, hogy Dereket ábrázolja ötvenéves korában, valójában azonban a hatvanöt éves Jasper portréja volt. A hallban álló telefon élesen megcsörrent, ahogy elhaladt mellette. Rá se hederített; reggel soha senkivel nem volt hajlandó beszélni.

Belépett a kis ebédlőbe - a nagyban ugyanis csak estélyeket rendeztek, de ezek mostanában ritkaságszámba mentek. A kerek asztalt ezüst evőeszközzel terítették meg. Egy idősebb, fehér kötényes szobalány fél grépfrútot hozott be finom, csontszínű porcelántálkában.

- Köszönöm, ma nem kérek gyümölcsöt, Mrs. Tremlett. Csak egy csésze teát legyen szíves - mondta Derek, és kézbe vette a Financial Times-t.

Az asszony tétován letette a tányért Ellen helyére. Hamilton fölpillantott. - Vigye csak ki, kérem - szólt rá ingerülten. - Akkor szolgálja föl Mrs Hamilton reggelijét, ha már ő is itt van, és nem előbb.

- Igenis - dünnyögte Mrs Tremlett, és kivitte a grépfrútot.

Ellen is lejött, és ott folytatta a vitát, ahol abbahagyta. -Szerintem nem számít, hogy ötmilliót vagy ötszázezret kapsz a vállalatért. Így is, úgy is jobban élnénk, mint most. Mivel nem élünk jól, nem látom be, mi értelme van jólétben élni.

Derek letette az újságot, és a feleségére nézett, aki krémszínű anyagból csináltatott kosztümöt viselt, természetesen egyedi modellt, hozzá nyomott mintás selyemblúzt és mérték után készült cipőt. - Szép otthonod van, személyzettel - mondta neki. - Sok barátod él itt, a városban meg vár a társasági élet, ha arra vágyódsz. Ma reggel is több száz font értékű ruhát viselsz, pedig valószínűleg csak a faluba mész be. Néha azon tűnődöm, vajon neked mi az életcélod.

Ellen elpirult - ritka tünemény. - Megmondom - kezdte, de kopogtak, és egy jóképű férfi lépett be felöltőben, sapkával a kezében. - Jó reggelt, uram, jó reggelt, asszonyom - köszöntötte őket. - Ha el akarjuk érni a háromnegyed nyolcast, uram...

- Jól van, Pritchard - felelte Hamilton. - Várjon egy kicsit a hallban.

- Igenis, uram. Ha szabad érdeklődnöm, szüksége lesz ma a kocsira, asszonyom?

Hamilton Ellenre pillantott, ő azonban föl se nézett a tányérjából, úgy válaszolt: - Azt hiszem, igen. Pritchard bólintott és kiment.

- Éppen azt akartad elmesélni, mi az életcélod.

- Nem hiszem, hogy ezt a témát éppen reggeli közben kellene megbeszélnünk, különösen ha sietsz, hogy elérd a vonatot.

- Jól van. - Hamilton fölállt. - Jó utat. Ne hajts túl gyorsan.

- Tessék?

- Vezess óvatosan.

- Ó! Hiszen Pritchard fog vezetni.

Hamilton lehajolt, hogy egy gyors csókot nyomjon a felesége arcára. Ellen azonban hirtelen szembefordult vele, és az ajkát csókolta meg. Amikor Derek kiegyenesedett, látta, hogy az asszony arca kipirult. Megfogta a férje karját. - Szükségem van rád, Derek - mondta.

Hamilton rámeredt.

- Azt akarom, hogy hosszú, békés öregségünk legyen - folytatta Ellen kapkodva. - Azt akarom, hogy eleget pihenj és megfelelően táplálkozz, hogy újra egészséges és karcsú légy. Arra a férfira van szükségem, aki nyitott tetejű Rileyvel járt hozzám udvarolni, aki rengeteg kitüntetéssel tért vissza a háborúból, aztán feleségül vett, és a kezemet fogta, amikor megszültem a gyerekeimet. Téged akarlak szeretni!

Derek sóbálvánnyá vált. Ellen még soha nem viselkedett így; soha. Úgy érezte, teljesen képtelen rá, hogy megbirkózzon ezzel a helyzettel. Fogalma sem volt, mit mondjon, mit tegyen, hova nézzen. - El kell... el kell érnem a vonatot - hebegte.

Az asszony gyorsan lecsillapodott. - Igen. Sietned kell.

Derek még egy másodpercig nézte, de Ellen nem viszonozta a pillantását. - Hát akkor... Isten veled.

Ellen szótlanul bólintott.

Hamilton kiment. A hallban föltette a kalapját, és megvárta, míg Pritchard kinyitja előtte az ajtót. A sötétkék Mercedes a kaviccsal felszórt kocsifeljárón állt; csak úgy ragyogott a napsütésben. Pritchard biztosan minden reggel lemossa, még mielőtt én fölkelek, gondolta Derek.

Úton a vasútállomás felé azon tűnődött, milyen különös volt ez a beszélgetés Ellennel. A kocsi ablakából nézte a már sárguló falevelek között játszadozó napfényt, közben magában felidézte a kulcsfontosságú jeleneteket. Téged akarlak szeretni, mondta Ellen, azt hangsúlyozva, hogy téged. Amikor azokról a

dolgokról beszélt, amelyeket ő, Derek feláldozott az üzletért, hozzátette: és isten tudja, még mi mindent.

Téged akarlak szeretni, esnem valaki mást. Vajon erre gondolt? A felesége hűségét is elveszítette volna, nemcsak az egészségét? Talán Ellen csak el akarja hitetni vele, hogy viszonya van valakivel. Ez sokkal jellemzőbb rá. Nem az ő stílusa, hogy segítségért kiáltson; inkább finom cselhez folyamodik.

A féléves mérleg után most úgy hiányoztak ezek a családi gondok, mint egy tárgyalás a hitelezőkkel.

És még valami. Ellen elpirult, amikor Pritchard megkérdezte, szüksége lesz-e a kocsira; később meg kapkodva azt állította: Pritchard fog vezetni.

- Pritchard, hová viszi Mrs Hamiltont? - kérdezte Derek a sofőrtől.

- A méltóságos asszony mindig maga vezet. Én azalatt a ház körül szorgoskodom... mindig sok a...

Hamilton közbevágott: - Hát persze. Rendben van. Nem nyomozni akarok Mrs Hamilton után. Csak kíváncsiságból kérdeztem.

- Parancsára, uram.

Tompán nyilallott a fekélye. A tea az oka, gondolta; tejet kellene innom reggelire.

6.

HERBERT CHIESEMAN fölnyitotta a villanyt, rácsapott a vekkerre, fölhangosította a rádiót, amely egész éjjel szólt, megnyomta oda-vissza játszó magnóján a visszatekercselő gombot, aztán fölkelt.

Feltette a teavizet, majd műteremlakása ablakán kinézve várta, hogy a hétórányi magnószalag visszapörögjön az elejére. Ragyogó, tiszta reggel volt. Később erősebben fog sütni a nap, de most még hideg az idő. Nadrágot és pulóvert húzott a fehérneműjére, amelyben aludt, aztán belebújt a filcpapucsába.

Otthona egyetlen tágas szobából állt London északi részének egyik viktoriánus stílusú, hanyatlásnak indult házában. A bútor, az Ascot hősugárzó meg a régi gázrezsó a háziúr tulajdona volt, a rádió viszont Herberté. Lakbérébe beletartozott a közös fürdőszoba használata, és ami a legfontosabb, a padlás kizárólagos birtoklása.

A rádió uralta a szobát, ez a nagy teljesítményű URH vevőkészülék, amelyet maga bütykölt a Tottenham Court Road fél tucat üzletében gondosan összeválogatott alkatrészekből. Az antenna a padlástérben állt. A magnodeck és valamennyi tartozéka szintén házilag készült.

Teát töltött egy csészébe, dobozból sűrített tejet öntött hozzá, és leült a munkaasztalához, amelyen az elektromos felszerelésen kívül nem volt más, csak a telefon, egy vonalas füzet meg egy golyóstoll. Kinyitotta a füzetet a következő tiszta lapnál, és a tetejére nagy, dőlt betűkkel fölírta a dátumot. Aztán lehalkította a rádiót, és gyorsított tempóban visszajátszotta az éjszaka magnóra vett anyagot. Ha éles, sipító hang jelezte, hogy a felvételen beszélnek, az ujjával addig lassította az orsót, míg világosan meg nem értette a szavakat.

- ...egy kocsi menjen a Holloway Road alsó végéhez, az ügyeletes rendőrnek segítségre van szüksége...

- ...Ludlow Row, nyugati ötös; bizonyos Mrs Shaftesbury; családi perpatvarnak látszik. Huszonegyes...

- ...a felügyelő azt mondja, ha a kínai étterem még nyitva van, csirkét kér zsírban sült rizzsel és rósejbnival...

- ...Mozogjatok már, az a rendőr bajban van a Holloway Roadon...

Herbert megállította a szalagot, és ezt fölírta.

- ...Jack, betörést jeleztek egy házból a Wimbledon Common közeléből...

- .. .Tizennyolcas, jelentkezz...

- ... a Lee körzetben minden szabad kocsi siessen a tűzoltók segítségére a Feather Street 22-be...

Herbert ezt is fölírta.

- ...Tizennyolcas, jelentkezz...

- ...fogalmam sincs; adj neki aszpirint...

- ...késsel támadtak rá, de nem súlyos...

- ...Tizennyolcas, hol a pokolban voltál...

Herbert figyelme elkalandozott; a bedeszkázott kandalló párkányán álló fényképet nézte. Hízelgő kép volt: húsz évvel ezelőtt, amikor a felesége nekiadta, még tudta ezt, mára azonban elfelejtette. Különös módon emlékeiben többé nem olyannak látta az asszonyt, amilyen a valóságban volt. Amikor rá gondolt, hibátlan arcbőrű, gondosan kifestett nő jelent meg a képzeletében, aki a fényképész műtermében beáll egy kopott tájkép elé.

- .. .elloptak egy színes televíziót, és betörték a kirakatot...

Baráti körében ő volt az első, aki - ahogy mondani szokták - "elveszítette a feleségét". Azóta már ketten-hárman átélték ezt a tragédiát: az egyikből jókedvű korhely lett, a másik meg feleségül vett egy özvegyasszonyt. Herbert a hobbijába, a rádiózásba temetkezett. Gyakran nem érezte elég jól magát ahhoz, hogy dolgozni menjen; ilyenkor napközben a rendőrségi adásokat hallgatta.

- ...Grey Avenue, Golders Green; testi sértést jelentettek...

Egy szép napon kihallgatta, hogy a rendőrök fegyveres bankrablásról beszélnek. Azonnal telefonált az Evening Post-nak. Egy riporter megköszönte az értesítést, és fölírta a nevét meg a címét. Nagy bankrablás volt - negyedmillió fontot vittek el -, és a sztori aznap este a Post címlapjára került. Büszke volt rá, hogy ő adta a tippet a lapnak, és azon frissiben el is mesélte három kocsmában. Aztán megfeledkezett az egészről. Három hónap múlva ötven fontról szóló csekket kapott az újságtól. A csekkhez mellékelt üzenet így szólt: "Két embert lelőttek a negyedmilliós bankrablásban", és megadták az esemény dátumát is.

- ... ne is törődj vele, Charlie, ha a nő nem hajlandó panaszt tenni, hagyd a fenébe az egészet...

Másnap otthon maradt, és ahányszor elcsípett valamit a rendőrségi hullámsávon, betelefonált a Post-nak. Délután fölhívta egy férfi, azt mondta, ő a hírszerkesztő-helyettes, és megmagyarázta, hogy pontosan mit vár az újság az olyan emberektől, mint Herbert. Megkérte, hogy testi sértést csak akkor jelentsen be, ha a tettes revolvert használt, vagy ha meghalt valaki; a betörésekkel is csak akkor törődjön, ha a károsult lakása a Belgravia környékén, Chelsea-ben vagy Kensingtonban van, és a rablás is csak akkor érdekes, ha fegyverrel követték el, vagy rendkívül nagy összeget loptak el.

- ...menj a Narrow Road 23-hoz, és várj...

Gyorsan megértette a lényeget, hiszen nem volt ostoba, és a csekély összegekkel jutalmazták a híreit. Hamarosan rájött, hogy valamivel többet keres azokon a napokon, amelyeken "beteget jelent", mint azokon, amelyeken dolgozik. Ráadásul sokkal jobban szeretett rádiót hallgatni, mint fényképezőgéptokokat készíteni. így aztán felmondott, és új foglalkozást választott, amit a lap "fülbemászó"-nak nevezett.

- ...inkább most add meg azt a személy leírást... Már néhány hete teljes munkaidőben rádiózott, amikor a hírszerkesztő-helyettes fölkereste a házában - ez még azelőtt történt, hogy a műteremlakásba költözött -, mert beszélni akart vele. Közölte, hogy az újság számára nagyon hasznos Herbert munkája, és megkérdezte, volna-e kedve kizárólag nekik dolgozni. Ez azt jelentené, hogy csak a Post-nak telefonálná meg az értesüléseit, más lapnak nem. Ennek fejében viszont kárpótlásul hetenként tiszteletdíjat kapna. Ő persze nem árulta el, hogy másoknak még soha nem adott tippet, hanem nagy kegyesen elfogadta az ajánlatot.

- ...tarts ki, néhány percen belül odaér a segítség... Az évek folyamán nemcsak a felszerelését tökéletesítette, hanem egyre jobban kitanulta, mi kell a lapnak. Rájött, hogy korán reggel szinte mindenért hálásak, később azonban egyre fínnyásabbak lesznek, és délután három óra körül már csak a nyílt utcán elkövetett gyilkosság vagy a nagyszabású fegyveres rablás elég jó nekik. Azt is észrevette, hogy az újságot, csakúgy, mint a rendőrséget, sokkal kevésbé érdekli az olyan bűntény, amit színes bőrűek ellen követnek el a színes bőrűek

lakónegyedeiben. Ezt elég érthetőnek találta, mivel őt, az Evening Post olvasóját szintén nem izgatta különösebben, hogy mit művelnek egymással az arabok meg az ázsiaiak a saját kerületeikben... És megtanulta, hogyan kell kiigazodni a rendőrzsargonban; tudta, mikor nem érdekes egy támadás, és mikor van szó egyszerű családi perpatvarról; sőt már kihallotta a központban ülő őrmester hangjából a sürgetést, ha kétségbeesett segélykérést továbbított; és arra is rájött, hogyan kapcsolja ki az agyát, ha úgy döntöttek, hogy az éter hullámain adják tovább a lopott kocsik rendszámainak hosszú listáját.

A nagy hangszóróból most a saját ébresztőórája csörgött, szintéri felgyorsított tempóban, erre kikapcsolta a magnót. Fölhangosította a rádiót, aztán a Post telefonszámát tárcsázta. A teáját kortyolgatva várta, hogy fölvegyék a kagylót.

- Itt a Post, jó reggelt kívánok - jelentkezett egy férfihang.

- A hírszerkesztőséget kérem - mondta Herbert, és tovább várakozott.

- Hírszerkesztőség!

- Jó reggelt. Itt Chieseman. Hét óra ötvenkilenc perc; jelentkezem.

A háttérből írógépek kopogása hallatszott. - Hello, Bertie. Mi újság?

- Nem sok. Ügy látszik, nyugodt éjszakánk volt.

Nyolc óra

7.

TONY COX a Bethnal Green-i Quill Street sarkán állt egy telefonfülkében, és a fülére szorította a hallgatót. Megizzadt bársonygalléros, meleg kabátjában. Annak a láncnak az egyik végét tartotta a kezében, amelynek a másik végét az odakint várakozó kutya nyakörvére kapcsolta. A kutya is izzadt.

A hívott számon fölvették a telefont, és Tony bedobta a pénzt a nyílásba.

- Halló... - szólalt meg egy bizonytalan férfihang, amelynek gazdája mintha még nem barátkozott volna meg ezekkel az újfajta készülékekkel.

Tony kurtán annyit mondott: - Ma lesz a balhé. Hívd össze a fiúkat. - Be sem mutatkozott, és válaszra sem várva azonnal letette a kagylót.

Nagy léptekkel végigment a járdán, maga után húzva a kutyát. Állandóan rángatnia kellett a láncot, hogy a takaros, jó karban lévő, törzskönyvezett

bokszer tartani tudja az iramot, mert az állat erős volt ugyan, de a gazdája még erősebb.

Az egyforma, régi házak bejárata egyenesen az utcára nyílt. Tony megállt az egyiknél, amely előtt a szürke Rolls-Royce parkolt. Belökte a kaput. Soha nem zárták be; itt a lakóknak nem kellett félniük a tolvajoktól.

A kis házban ételszag terjengett. A kutyát maga után vonszolva bement a konyhába, és leült egy székre. Leakasztotta a láncot a bokszer nyakörvéről, jókorát sózott az állat farára, és szabadon engedte, aztán fölállt, hogy kibújjon a kabátjából.

A gáztűzhelyen egy kanna víz melegedett, egy darab zsírpapíron meg fölszeletelt angolszalonna várakozott.

Tony kihúzott egy fiókot, és elővette a konyhakést, amelynek pengéje vagy huszonöt centi hosszú volt. Kipróbálta az élét a hüvelykujján, úgy döntött, meg kell köszörülni, és kivitte az udvarra.

A házhoz toldott fészerben régi köszörűkő állt. Tony leült mellé a fapadra, és taposni kezdte a pedált, ahogy az öregétől látta évekkel ezelőtt. Kellemes érzéssel töltötte el, ha úgy csinált valamit, ahogy az apja mutatta. Most is maga előtt látta: magas, jó kiállású, hullámos hajú, csillogó szemű férfi, akinek a keze alatt szikrát szór a köszörű-kő, miközben gyermekei sikongatnak a nevetéstől... Piaci árus volt, saját standján mindenféle edényt és serpenyőt árult, erős, messze zengő hangon kínálva a portékáját. Sokat mókázott, mindig úgy tett, mintha gúnyolni akarná a szomszéd zöldségest. - Ide süss! - kiabálta. - Épp most adtam el egy fazekat fél fontért! Neked hány krumplit kell eladnod, hogy tíz shillinget keress? - Már messziről kipécézte, ha idegen nő vetődött arra, és szégyentelenül kihasználta jó megjelenését. - Mondok valamit, drágám - szólt egy középkorú, hajhálós asszonysághoz. - Kevés szép kislány fordul meg ezen a fertályon, ezért én olyan olcsón adom magácskának ezt a remek fazekat, hogy egy árva fityinget se keresek rajta, de remélem, hogy cserébe máskor is visszajön. Nézze csak meg! Tömör vörösréz a feneke, már elnézést a kifejezésért... és ez az utolsó darab! Már megkerestem a magamét a többin, úgyhogy két fontért viheti, pedig én a dupláját fizettem érte; és mindezt csak azért, mert megdobogtatta egy öregember szívét. Vigye hamar, míg meg nem gondolom magam!

Tony megdöbbent, milyen gyorsan megváltozott az öreg, miután a fél tüdeje odalett. Megőszült a haja, beesett az arca, és remek hangja panaszos sivítássá torzult. Jog szerint Tonyt illette volna a stand, de akkoriban neki már megvoltak a saját jövedelemforrásai, úgyhogy lemondott róla néma öccse javára. Harry egy gyönyörű whitechapeli lányt vett feleségül, akinek volt elég türelme hozzá, hogy megtanuljon a kezével beszélni. Nagy bátorság kellett ahhoz, hogy egy néma ember piaci árus legyen: táblára írt, ha mondani akart valamit a vevőnek, és a zsebében egy kartonlapot tartott KÖSZÖNÖM felirattal, ezt mutatta fel, ha létrejött az alku. De a vezetése alatt jól ment a bolt, ezért Tony kölcsönadott neki annyi pénzt, amennyiből megvásárolhatott egy igazi üzletet, felvehetett egy

üzletvezetőt, és Harry ezt a vállalkozást is felvirágoztatta. Hiába, a bátorság a vérükben volt...

Amikor úgy találta, hogy már elég éles a kés, kipróbálta, és megvágta magát. A hüvelykujját szopogatva visszament a konyhába.

Az anyja odabent tett-vett. Lillian Cox alacsony, kissé kövérkés asszony volt, fia tőle örökölte a hízásra való hajlamot, de ő nagyra nőtt. Az asszonyban sokkal több energia buzgott, mint az átlagos hatvanhárom éves nőkben. -Csinálok neked egy kis bundás kenyeret - mondta.

- Remek. - Tony letette a kést, és kötszert keresett. -Vigyázz azzal a vacakkal - tanácsolta. - Túl élesre köszörültem.

A mama nagy hűhót csapott fia elvágott ujja miatt, majd ráparancsolt, hogy tartsa hideg víz alá és számoljon százig. Aztán bekente a sebet fertőtlenítő kenőccsel, gézt csavart rá, végül egy tekercs pólyát, amelyet biztosítótűvel rögzített. Tony szótlanul tűrte, hogy azt tegyen vele, amit akar.

- Milyen jó fiú vagy, hogy megköszörülöd a késeimet - mondta a mama. - Egyébként hol jártál ilyen korán reggel?

- Kivittem a kutyát a parkba. És föl kellett hívnom valakit.

Az asszony méltatlankodva dünnyögte: - Úgy éljek, nem értem, mi bajod ezzel a telefonnal itt az ebédlőben.

Tony a tűzhely fölé hajolva beszippantotta a sülő szalonna illatát. - Tudod, mi az ábra, mama. Ezt a zsaruk lehallgatják.

Lillian Cox a fia kezébe nyomta a kannát. - No, akkor menj be és töltsd ki a teát!

Tony bevitte a kannát a nappali szobába, és letette a gyékény alátétre. A négyszögletes asztal hímzett abrosszal volt megterítve: evőeszköz két személyre, só, bors, és a különböző mártások üvegei sem hiányoztak.

A kandallóhoz legközelebb álló karosszékbe telepedett le, oda, ahol az öreg üldögélt annak idején. Innen nyúlt be a kredencbe, hogy elővegyen két csészét és csészealjat. Újra maga elé képzelte az apját, akinek evés közben bizony gyakran eljárt a keze, és le is hordta őket, ha nem viselkedtek rendesen. - Mit keres a csülök az asztalon? - förmedt rájuk, ha könyökölni mertek. Semmi mást nem vethetett az öreg szemére, csak azt, ahogyan a mamával bánt. Mivel olyan jóképű fickó volt, meg minden, amúgy balkézről mindig akadt néhány barátnője, és időnként arra költötte a pénzét, hogy gint vegyen nekik, ahelyett hogy hazahozta volna a dohányt. Tony meg az öccse akkoriban sűrűn kijártak a Smithfield piacra, ellopták a hulladékot az asztalok alól, és eladták a szappangyárnak néhány pennyért. És a katonaság elől is meglógott az öreg - de hát a háború alatt sok vagány járt görbe utakon.

- Döntsd el, mit akarsz! Újra elalszol, vagy kitöltőd végre azt a teát? - szólt rá a mama, aztán letett egy tányért a fia elé, és leült vele szemben. - Hagyd csak, most már megcsinálom magam.

Tony kézbe vette az evőeszközt, úgy fogta a kést, mint egy ceruzát, és enni kezdett. Virslit kapott két tükörtojással, sült paradicsommal és több szelet bundás kenyérrel. A szájába vett egy falatot, csak aztán nyúlt a barnamártásért. Megéhezett a kimerítő hajnali program után.

A mama eléje tolta a teát. - Én nem tudom, hogy van ez - mondta -, de amíg apád élt, Isten nyugosztalja, soha nem féltünk telefonálni. Mindig vigyázott, hogy ne legyen semmi dolga a rendőrséggel.

Tony arra gondolt, hogy az apja életében nem is volt telefonjuk, de ráhagyta. - Igen - felelte. - Úgy vigyázott, hogy nincstelenül halt meg.

- De becsületesen.

- Igazán?

- A fenébe is, tudod te azt nagyon jól! És meg ne halljam, hogy másképp beszélsz róla!

- Nem szeretem, ha szitkozódsz, mama.

- Akkor ne hozz ki a sodromból.

Tony szótlanul evett, és gyorsan kitakarította a tányérját. Fölhajtotta a teát, aztán hozzálátott, hogy kibontson egy szivart.

Az anyja fölemelte a teáscsészét. - Kérsz még?

Tony az órájára nézett. - Köszönöm, nem. Ezt-azt még el kell intéznem. - Rágyújtott a szivarra, és fölállt. - De jólesett ez a reggeli!

Lillian Cox összehúzta a szemét. - Mi az, valami balhéra készülsz?

Ez bosszantotta Tonyt. Kifújta a füstöt. - Kinek mi köze hozzá?

- A te életed. Hát eredj, majd csak hazajössz valamikor. Aztán vigyázz magadra!

Tony rápillantott. A mama behódolt ugyan, de azért erős asszony volt. Az öreg halála óta ő kormányozta a családot: helyrehozta a házasságokat, pénzt kért az egyik fiától, hogy segíthessen a másikon, tanácsokat adott, és úgy fejezte ki rosszallását, mintha megfellebbezhetetlen ítéletet mondana. Tony minden erőfeszítésének ellenállt, amellyel ki akarta mozdítani a Quill Streetről, hogy egy takaros kis bournemouth-i villába költöztesse, mert sejtette - és igaza volt -, hogy az öreg ház meg a hozzá fűződő emlékek tekintélyének szilárd jelképei. Valaha királynői gőgöt sugárzott szép ívű, hajlott orra és hegyes álla; sőt még ma is királynőre hasonlított, de most már olyan uralkodóra, aki visszavonult, lemondott a trónjáról, és tudja, hogy bölcsen tette, amikor átadta a gyeplőt, de azért egy kicsit meg is bánta. Tony rájött, hogy anyjának azért van rá szüksége, mert most

ő a király, de azáltal, hogy vele él, a mama is a trón közelében maradhat. Szerette ezért az anyját, hiszen rajta kívül senki másnak nem volt szüksége rá.

A mama fölállt. - No, indulsz?

- Igen. - Tony hirtelen fölocsúdott, az egyik karját anyja válla köré fonta, és egy pillanatra magához szorította. Soha nem csókolta meg. - Viszlát, mama. - Fölkapta a kabarját, megsimogatta a kutyát, és kiment.

A Rollsban nagyon meleg volt. Mielőtt elhelyezkedett a bőrülésen és elindult, megnyomta a gombot, amellyel le lehetett ereszteni az ablakot.

Örömét lelte a kocsiban, amíg átvergődött a szűk East End-i utcákon. A szemérmetlenül fényűző Rolls, amely éles ellentétben állt a szegényes utcákkal és a hitvány, régi házakkal, elmondta Tony Cox életének történetét. A környék lakói - háziasszonyok, rikkancsok, melósok és mindenféle gazemberek - megbámulták, aztán így szóltak egymáshoz: - Ott megy Tony Cox. Hogy felvitte az Isten a dolgát!

Kipöckölte a szivarhamut a nyitott ablakon. Valóban jól ment a sora. Az első kocsiját hat fontért vette tizenhat éves korában. A közlekedési minisztérium kitöltetlen igazolásáért harminc shillinget fizetett a feketepiacon. Beírta a szükséges adatokat az üres rubrikákba, és nyolcvan fontért továbbpasszolta az autót.

Hamarosan szert tett egy roncstelepre, majd fokozatosan törvényes üzletté alakította, aztán a kocsiállománnyal együtt ötezer fontért eladta, és átnyergelt a szélhámosságra.

Az ötezer fonttal bankszámlát nyitott, és kezesként azt az embert nevezte meg, aki megvette a telepet. A bankigazgatónak megmondta ugyan a valódi nevét, de hamis címet diktált be - ugyanazt, amit a roncstelep vezetőjének adott meg.

Kibérelt egy üres áruraktárt, és három hónapra előre kifizette a bérleti díjat. Kis tételekben rádiót, televíziót és hifiberendezést vásárolt a gyártóktól, majd továbbadta különböző londoni üzleteknek. A szállítóknak azonnal készpénzben fizetett, így a bakszámlája nagy forgalmat bonyolított le. Néhány hónapon belül volt ugyan némi vesztesége, ennek ellenére hitelképes üzletembernek tartották.

Ekkor nagy mennyiségű árut rendelt. Azok a kisebb gyártó cégek, amelyeknek korábban rögtön kifizetett néhány ötszáz fontos számlát, most boldogan leszállították neki a három-négyezer font értékű cikkeket is, méghozzá ugyanazokkal a hitelfeltételekkel, hiszen jó vevőnek látszott.

Amikor a raktár zsúfolásig megtelt méregdrága elektromos készülékekkel, amelyekért egy vasat se fizetett, Tony kiárusítást rendezett. Lemezjátszók, színes televíziók, digitális órák, magnók, erősítők és rádiók keltek el leszállított áron, néha épp hogy csak a kiskereskedelmi értékük feléért. Két nap alatt kiürült a raktár, és Tony Cox-nak két bőröndre való dohánya volt: háromezer font készpénzben. Ekkor bezárta a raktárát, és hazament.

Még most is kirázta a hideg a meleg kocsi első ülésén, ahogy erre az ügyre gondolt. Soha többé nem vállalna ilyen kockázatot. Mi történt volna, ha az egyik szállító megneszeli a kiárusítást?... Vagy néhány nap múlva összefut a bankigazgatóval egy bárban?

Néha még most is előfordult, hogy részt vett hasonló csalásokban, de manapság már beépített embereket alkalmazott, akiket hosszú vakációra küldött Spanyolországba, amint a balhé lezajlott, őt magát pedig természetesen senki nem láthatta.

Üzleti érdekeltségei egyre változatosabb képet mutattak. Vett egy házat London szívében, és a lakásokat borsos áron adta ki ifjú hölgyeknek; éjszakai mulatókat tartott fenn, sőt egy-két popzenekart is menedzselt. Akadtak törvényes és törvénytelen vállalkozásai; volt néhány olyan üzlete is, amelyben összekeveredtek a bűnözés és a legalitás elemei, mások pedig e kettő érzékeny határmezsgyéjén álltak, ahol az igazságszolgáltatás még nem szólhatott közbe, de ahová a jó hírüket féltő, becsületes üzletemberek félve léptek.

A rendőrség természetesen tudott Coxról. Manapság annyi volt a besúgó, hogy senkiből nem válhatott tisztes bűnöző anélkül, hogy a neve be ne került volna a Scotland Yard nyilvántartásába. De rendkívül nehéz volt bizonyítékot szerezni, mert jó néhány nyomozó akadt, aki mindig készséggel figyelmeztette Tonyt egy-egy razzia előtt. A rájuk költött pénzzel soha nem fukarkodott. Minden augusztusban három-négy rendőr nyaralt családostul Benidormban az ő költségén.

Nem mintha bízott volna bennük. Hasznosak voltak ugyan, de magában mindegyik azzal nyugtatgatta a lelkiismeretét, hogy egy szép napon majd jóváteszi hűtlenségét és lebuktatja Tonyt. Hiszen a megvesztegetett zsaru azért a lelke mélyén csak zsaru marad. így aztán minden tranzakciót készpénzben bonyolítottak le; semmiféle könyvelést nem vezettek, csak ő tartotta fejében az adatokat, és minden munkát az emberei végeztek el szóbeli utasítások alapján.

Fokozatosan csökkentette a kockázatot azzal is, hogy csak pénzelte az akciókat, személyesen semmiben nem vett részt. Egy felhajtó megszerezte a bizalmas információt, megálmodta a balhét, majd fölbérelte a megfelelő bűnözőt, aki összeszedte a felszerelést meg a szükséges embereket. Ezután mindketten fölkeresték Tonyt, és elmondták neki a tervet. Ha tetszett neki, kölcsönadta a pénzt a megvesztegetésre, fegyverre, kocsira, robbanóanyagra és minden egyébre, ami még hiányzott. A munka végeztével aztán a zsákmányból fizették vissza a kölcsön ötszörösét, hatszorosát.

A mai balhé nem volt ilyen egyszerű. Most ugyanis Tony volt a felhajtó és a pénzember egy személyben, tehát rendkívül óvatosnak kellett lennie.

Egy mellékutcában megállította a kocsit, és kiszállt. Itt nagyobbak voltak a házak - nem dokkmunkások és melósok laktak bennük, inkább előmunkások és iparosok -, de semmivel sem álltak szilárdabb alapokon, mint a Quill Street-i viskók. A betonburkolat megrepedezett, az ablakkeretek elkorhadtak, és az előkertek

kisebbek voltak, mint a Rolls-Royce csomagtartója. Körülbelül az épületek felében maradtak meg a lakások, a többit raktárrá, irodává vagy üzletté alakították át.

Azon az ajtón, amelyen bekopogott, a következő felirat állt: "Biliárd és sznuker." Az "és" már csaknem teljesen lekopott. Azonnal kinyílt az ajtó, és Tony belépett. Kezet fogott Walter Burdennel, aztán követte az emeletre. Walter dokkmunkás volt, de egy autóbaleset következtében megsántult, dadogni kezdett, és elvesztette az állását. Tony bízta rá a biliárdterem vezetését, és tudta, hogy ezért a segítségért - amely egy árva pennyjébe se került - még jobban fogják tisztelni az East End lakói, az öreg pedig örökké hálás lesz érte.

- Innál egy cs-csésze teát? - kérdezte Walter.

- Köszönöm, nem kérek; most reggeliztem. - Tony a gazda szemével pillantott körül az első emeleti teremben. Az asztalokat huzat védte, a padlót felsöpörték, a dákókat takarosán állványra rakták. - Szépen rendben tartod az üzletet.

- Cs-csak a mu-munkámat végzem, Tony. Hiszen te gondoskodtál rólam.

- Igen. - Cox az ablakhoz ment, és lenézett az utcára. A másik oldalon, a háztól néhány yardnyira egy kék Morris 1100-as parkolt. Két férfi ült benne. Tony különös elégedettséget érzett: igaza volt, hogy megtette ezt az óvintézkedést és idejött. - Hol a telefon? - kérdezte.

- Az i-irodában. - Walter bevezette, aztán kívülről becsukta az ajtót, és kint maradt.

A tiszta, rendes irodában Tony leült az íróasztalhoz, és feltárcsázott egy számot.

- Halló - szólalt meg egy férfi.

- Gyertek értem - utasította Tony.

- Öt percen belül ott leszünk.

Tony letette a kagylót. Kialudt a szivarja. Ha valami felidegesítette, mindig hagyta kialudni. Újra meggyújtotta arany Dunhill öngyújtójával, aztán visszament a terembe.

Ismét megmutatta magát az ablaknál. - No jól van, pajtás, indulok - mondta Walternak. - Ha valamelyik ifjú detektív abból a kék Morrisbol a fejébe venné, hogy épp ide akar bekopogni, ne nyiss ajtót. Körülbelül fél óra múlva visszajövök.

- N-ne izgulj. T-tudod, hogy b-bízhatsz bennem - felelte Walter, és úgy bólogatott hozzá, mint egy madár.

- Igen, tudom. - Tony futólag megsimogatta az öreg vállát, aztán átment a terem másik végébe, kinyitotta az ajtót, és gyorsan ledübörgött a vészkijárat vaslépcsőjén.

Kikerült egy rozsdás babakocsit, egy átázott matracot meg egy régi autóroncs maradványait. Az udvar repedezett betonjának réseiből makacsul kihajtott a gyom. Egy szutykos macska iramodott el az útjából. Olasz cipője piszkos lett.

Az udvarról kapu nyílt az egyik szűk sikátorra. Tony leszaladt a sarokra, és ahogy odaért, egy kis piros Fiat, benne három emberrel, a járda mellé gördült. Beszállt, és lehuppant a hátsó ülésre. A kocsi azonnal elindult.

Jacko vezetett, az első embere. Mellette ült a Süket Willie, aki most sokkal többet tudott a robbanószerekről, mint húsz évvel ezelőtt, amikor a bal dobhártyája áldozatul esett egy balhéban. Tony mellett, szintén a hátsó ülésen kuporgott Péter "Jesse" James, akinek két rögeszméje volt: a lőfegyverek és a nagy fenekű lányok. Ezek a válogatott, ügyes fickók alkották a Cox-cég törzsgárdáját.

- Hogy van a srácod, Willie? - kérdezte Tony.

A Süket Willie Tony felé fordította az ép fülét. - Mi?

- Azt kérdeztem, hogy van az ifjú Billy.

- Ma tölti be a tizennyolcat. Változatlan az állapota. Soha nem tudja majd ellátni magát. A szociális gondozó azt tanácsolta, gondolkozzunk rajta, hogy tán be kéne adni egy intézetbe.

Tony részvéttel dünnyögött. Minden tőle telhetőt elkövetett, hogy a kedvébe járjon a Süket Willie fiának. Az elmebaj megrémítette. - De te biztosan nem egyeztél bele, ugye?

- Nem hát. Mondtam is az asszonynak, ugyan mit tudhat egy ilyen szociális gondozó? Ez csak egy húszévesforma lány. Igaz, hogy főiskolára járt, mégsem vitte semmire.

Jacko türelmetlenül közbevágott. - Minden rendben van, Tony. A fiúk már ott várnak, és a kocsik is készen állnak.

- Jó. - Tony Jesse Jamesre nézett. - A fegyverek?

- Van néhány vadászpuskám meg egy Uzi.

- Micsoda?

Jesse büszkén vigyorgott. - Egy kilenc milliméteres géppisztoly. Izraeli.

- Guruljunk tovább! - morogta Tony.

- Megérkeztünk - felelte Jacko.

Tony zsokésapkát vett elő a zsebéből, és a fejére tette. - Ugye odabent helyezted el a fiúkat?

- Igen - mondta Jacko.

- Nem bánom, ha tudják, hogy Tony Cox-féle balhéban dolgoznak, de azt nem akarom, hogy elmondhassák: láttak is engem.

- Tudom.

A kocsi egy roncstelep szokatlanul tiszta udvarára fordult be. A karosszériák hármasával egymásra helyezve, szabályos sorokban álltak, az alkatrészeket mindenütt csinos gúlákba gyűjtötték, körös-körül gumiabroncs-oszlopok, hátsótengely-piramisok és kockába rakott hengerblokkok sorakoztak.

A kapu közelében daru állt, meg egy hosszú autószállító. Beljebb egy kék, dupla hátsó kerekű, zárt Ford teherautó várakozott a telep nagy teljesítményű acetilén vágógépe mellett.

A kis Fiat megállt, és Tony kiszállt. Elégedett volt. Szerette a rendet. A másik három férfi parancsra várva körülállta. Jacko rágyújtott egy cigarettára.

- A telep tulajdonosát kezelésbe vettétek? - kérdezte Tony.

Jacko bólintott. - Ő intézte el, hogy a daru, az autószállító meg a vágógép itt legyen, de nem tudja, minek kellenek. Csak úgy a látszat kedvéért megkötöztük a fickót - mondta köhögve.

Tony kivette a cigarettát Jacko szájából, és a sárba dobta. - Ettől a vacaktól köhögsz. - Szivart húzott elő a zsebéből. - Ezt szívd, és hosszú életű leszel.

A három férfival a nyomában visszaballagott a telep kapujához. Óvatosan kerülgette a gödröket meg a sárfoltokat, elhaladt a halomba rakott több ezer savas ólomakkumulátor mellett, és a kormányszerkezetek meg a sebességváltó szekrények kupacai között a kis méretű, hernyótalpas daruhoz igyekezett. Ez a típus egy kocsit, egy zárt teherautót vagy egy könnyű nyitott teherautót tudott felemelni. Tony kigombolta a felöltőjét, és felkapaszkodott a lépcsőn a magas vezetőfülkébe.

Elhelyezkedett az ülésen. A körablakból jól látta az egész háromszög alaprajzú udvart. Az egyik oldalon vasúti viadukt emelkedett, amelynek téglaboltozatai alatt rakodóteret alakítottak ki. A másik oldalon felhúzott magas fal egy játszótértől meg egy lebombázott üres telektől választotta el a telepet. Az udvar előtt vezetett az a kissé kacskaringós út, amely a néhány yarddal arrébb hömpölygő folyó kanyarulatait követte. A széles úton ritkán járt kocsi.

A viadukt szélárnyékos oldala mellett régi ajtókból összetákolt kátránytetős kunyhó guggolt. Odabent a fiúk biztosan a villanymelegítő körül kuporogva isszák a teájukat és idegesen bagóznak.

Tony mindent rendben talált. A gyomrában érezte az egyre növekvő örömmámort, mert az ösztönei azt súgták, hogy a balhé sikerülni fog. Lemászott a daruról.

Szándékosan halk, higgadt és közönyös hangon beszélt az embereihez. - A páncélautó nem mindig halad ugyanazon az útvonalon. A Cityből sokféleképpen

el lehet jutni Loughtonba. De ez a hely a legtöbb útvonalon szerepel, igaz? Itt kell elhaladniuk, hacsak nem akarnak Birmingham vagy Watford felé kerülni. Néha a legelképesztőbb útirányt választják. Lehet, hogy most is így lesz. Tehát ha ma nem jön össze a balhé, csak fizessétek ki a fiúk járandóságát, és küldjétek haza őket a legközelebbi alkalomig.

- Mindannyian ismerik a játékszabályokat - mondta Jacko.

- Oké. Van még valami?

A három férfi hallgatott.

Tony kiadta a végső utasításokat. - Mindenki húzzon kesztyűt meg harisnyaálarcot, és fogja be a száját. - Egyik férfiról a másikra nézett, hogy lássa, megértették-e, aztán hozzátette: - Jól van. Most vigyetek vissza.

Nem beszélgettek, amíg a kis piros Fiat visszakanyargott a keskeny utcákon át a biliárdterem mögé, a szűk sikátorba.

Tony kiszállt, és az első ajtóra támaszkodva még beszólt a nyitott ablakon. - A terv jó, és ha mindent eszerint csináltok, sikerülni fog. Előfordulhat egy-két gubanc, amiről nem tudtok: gondot okozhat a védőkíséret, és balhézhatnak a kocsiban lévő emberek. A lényeg a hidegvér meg a pontos munka, és a miénk lesz a dohány. - Elhallgatott, majd búcsúzóul még annyit mondott: - És az istenért, le ne lőjetek valakit azzal az átkozott géppisztollyal!

Végigment a sikátoron, és a hátsó ajtón át visszatért a biliárdterembe. Walter az egyik asztalnál játszott. Amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, fölegyenesedett.

- Mi-minden rendben van?

Tony az ablakhoz lépett. - A fenekükön maradtak? -kérdezte. - Látta, hogy a kék Morris még mindig ugyanott áll.

- Igen. Ha-halálra bagózzák m-magukat.

Milyen szerencse, gondolta Tony, hogy a rendőrségnek nincs elég embere, és éjjel nem tudják úgy követni, mint nappal. Ez a kilenctől ötig tartó megfigyelés nagyon hasznos, mert lehetővé teszi, hogy alibit szerezzen, de nem korlátozza komolyan a tevékenységét. Nemsokára úgyis éjjel-nappal a nyomában lesznek, de erről időben megkapja majd a fülest.

Walter a hüvelykujjával a biliárdasztalra bökött. -N-nincs kedved j-játszani egyet?

- Nincs. - Tony visszajött az ablaktól. - Ma nagyon sok dolgom van. - Lement a lépcsőn. Walter utánabicegett.

- Viszlát, Walter - köszönt el Tony, és kilépett az utcára.

- Viszlát - felelte az öreg. - I-isten áldjon, f-fiam.

8.

A HÍRSZERKESZTŐSÉG hirtelen életre kelt. Nyolc órakor még olyan síri csönd volt, mint egy hullaházban, és ezt a csöndet csak olyan élettelen zajok törték meg, mint a telexgép kattogása vagy az újságlapok zizzenése, amelyeket Colé olvasott. Most azonban már három gépírónő verte a billentyűket, egy kézbesítő slágert fütyült, egy bőrkabátos fotóriporter meg a tegnapi futballmeccsről vitatkozott az egyik ügyeletes szerkesztővel. A riporterek lassan szállingózni kezdtek. Colé megfigyelte, hogy a legtöbbnek van valamilyen jellemző kora reggeli szokása: az egyik teát iszik, a másik cigarettára gyújt, a harmadik meg rögtön az aktfotónál nyitja ki a Sun-t; mindegyik azt a jól bevált mankót használja, amelyre támaszkodva el tudja kezdeni a napot.

Colé hitt benne, hogy hagyni kell az embereit néhány percre leülni, mielőtt munkára fogja őket: megéri, mert így létrejön a rendezett, nyugodt légkör. A főnökének, Cliff Poulson hírszerkesztőnek más volt a módszere. A békazöld szemű, yorkshire-i kiejtéssel beszélő Poulson rögtön azzal kezdte: - Le se vedd a kabátodat, fiam! - Örömét lelte a villámgyors döntésekben, állandóan rohant, és rideg kedélyeskedésével őrültekházát teremtett maga körül. Poulsonnak a gyorsaság volt a vesszőparipája. Colé azonban nem emlékezett rá, hogy egy sztori valaha is kimaradt volna egy számból csak azért, mert valaki rászánt egy percet, hogy alaposan átgondolja.

Kevin Hart már öt perce megérkezett. Csípőjével féloldalt egy íróasztal szélének támaszkodva a Mirror-t olvasta, csíkos öltönyének nadrágja szépen borult a cipőjére. Colé odaszólt neki: - Kevin, légy szíves, hívd fel a Yardot. - A fiatalember fölemelte a telefonkagylót.

Bertie Chieseman tippjeinek vastag kötete az asztalon hevert Colé előtt, aki most körülnézett. Már a legtöbb riporter bent volt. Ideje, hogy munkát adjon nekik. Szétválogatta a tippeket, néhányat felszúrt egy hegyes fémtüskére, a többit pedig rövid utasítások kíséretében kiosztotta az emberei között. - Anna, egy rendőr bajba került a Holloway Roadon; hívd fel a legközelebbi őrszobát, és tudd meg, mi történt. Ha csak részegek randalíroztak, hagyd a fenébe. Joe, itt ez a tűzeset az East Enden; beszélj a tűzoltó-parancsnoksággal. Phillip, te egy betöréses lopást kapsz Chelsea-ben. Ellenőrizd a címet a Kelly-féle telefonkönyvben, hátha valami híresség lakik arrafelé. Barney, figyelj: "A rendőrök üldözőbe vettek és letartóztattak egy ír férfit, miután bement egy házba Camdenben, a Queenstown Streeten." Hívd fel a Yardot, és kérdezd meg tőlük, van-e valami köze az IRA-hoz.

Berregett a házi telefon, és Colé fölvette a kagylót.

- Mit tudsz nekem mondani, Arthur? Colé megismerte a képszerkesztő hangját.

- Pillanatnyilag úgy néz ki, hogy a tegnap esti alsóházi szavazás lesz a címlapon - mondta.

- De hát az már lement a tévében!

- Azért hívtál föl, mert kérdezni akartál tőlem valamit, vagy azért, hogy közöld velem, mi az ábra?

- Azt hiszem, jobb lesz, ha kiküldők valakit a Downing Streetre, hogy hozzon egy friss fényképet a miniszterelnökről. Van még valami?

- Semmi olyasmi, ami nincs benne a reggeli lapokban.

- Köszönöm, Arthur.

Colé letette a telefont. Olcsó trükk egy tegnapi sztoriból címlapot eszkábálni. Minden tőle telhetőt elkövetett, hogy aktuálissá tegye: két riporter körbetelefonálta a várost, hogy kiderüljön, milyen volt a szavazás visszhangja, és szóra bírtak néhány kevésbé befolyásos képviselőt is, de sajnos egyetlen miniszter se nyilatkozott.

Egy középkorú riporter pipával a szájában felkiáltott: -Mrs Poulson most telefonált. Cliff ma nem jön be. Felpuffadt a hasa.

Colé felnyögött. - Mi a fenétől?

- Curryt vacsorázott.

- Oké. - Hát ez csodálatos, gondolta Colé. Úgy néz ki, ez lesz a hónap legunalmasabb napja, Poulson meg épp ilyenkor robban le. A saját helyettese is szabadságon van, tehát egyedül kell tartania a frontot.

Kevin Hart odajött az asztalhoz. - A Yardtól nem kaptunk semmit - mondta. - Nyugodt éjszakájuk volt.

Colé fölnézett a nagyon magas, huszonhét éves fiatalemberre, aki göndör szőke sörényét hosszúra növesztette. Visszafojtotta a hirtelen rátörő ingerültséget. - Ez nevetséges! - felelte. - A Scotland Yardnak soha nincs teljesen nyugodt éjszakája. Mi az ördög van a sajtóirodájukkal?

- Föl kéne dobni egy sztorit: "Az évezred első bűnmentes éjszakája Londonban" - vigyorgott Hart.

Ez a léhaság felbőszítette Cole-t. - Soha ne nyugodj bele, ha a Yard ilyen válasszal akar lerázni - szólt rá hidegen.

Hart elpirult. Bosszantotta, hogy így kioktatják, mint egy kezdőt. - Visszahívom őket, jó?

- Nem kell - felelte Colé, mert látta, hogy telibe talált. - Inkább írj egy új sztorit. Hallottál erről az északi-tengeri olajmezőről?

Hart bólintott. - Shield a neve.

- Úgy van. Az energiaügyi miniszter később fogja bejelenteni, hogy ki kapta meg az engedélyt a feltárására. Hozz össze róla egy használható cikket, ami kitart addig, amíg megkapjuk az eredményt. Legyen benne az ügy háttere, meg néhány szó arról, hogy mit jelent az engedély a pályázóknak, és egy-két mondatban vázold, milyen alapon dönt a miniszter. Ha délután lehozzuk a sztorit, de úgy, hogy kihagyjuk a helyet a közleménynek.

- Oké. - Hart elfordult, és a könyvtár felé indult. Tudta, hogy büntetésből kapta ezt az unalmas munkát, de fintorgás nélkül nyelte le a keserű pirulát. Ezt Colé is látta rajta. Egy pillanatig a fiú hátára meredt; az idegeire ment a hosszú hajával meg az öltönyeivel. Túlságosan buzog benne az önbizalom; de hát a riportereknek jó adag pimaszságra van szükségük, ha boldogulni akarnak.

Fölállt, és átment egy másik asztalhoz. Az ügyeletes szerkesztő első helyettese előtt feküdt a távirati iroda híre az ipari törvényjavaslat elfogadásáról, meg a friss anyag, amit az ő riporterei hoztak. Colé átnézett a kolléga válla fölött. Egy jegyzettömbön a következőt olvasta:

AZ ELLENZÉK FELHÍVÁSA: SZAVAZZ A LIB. PÁRTRA!

Az ügyeletes szerkesztő első helyettese megvakarta a szakállát és fölnézett. - Mit szólsz?

- Úgy néz ki, mintha a "Women's Lib"-ről lenne szó -felelte Colé. - Pocsék.

- Szerintem is. - A kolléga letépte a lapot a tömbről, és bedobta a szemétkosárba. - Ezenkívül mi újság?

- Semmi. Csak most osztottam ki a tippeket.

A szakállas férfi bólintott, és önkéntelenül az előttük lévő órára pillantott, amely a plafonról lógott. - Reméljük, a második számhoz már kapunk valami elfogadható anyagot.

Colé áthajolt a válla fölött, és fölírta a tömbre:

AZ ELLENZÉKI KÉPVISELŐK TANÁCSA: CSATLAKOZZATOK A LIBERÁLISOKHOZ! - így érthetőbb, és a két sor így is ugyanolyan hosszú -mondta.

A kolléga vigyorgott: - Mi az? Állást akarsz nálunk?

Colé visszament a saját asztalához. Annela Sims odalépett hozzá, és közölte: - A Holloway Road-i eset ugrott. Csak egy huligánbanda balhézott, de senkit nem tartóztattak le.

- Oké - hagyta rá Colé.

Joe Barnard letette a telefont, és odaszólt: - Ebben a tűzesetben sincs sok fantázia, Arthur. Senki sem sérült meg.

- Hányan laknak abban a házban? - kérdezte Colé gépiesen.

- Két felnőtt és három gyerek.

- Vagyis egy öttagú család menekült meg a halál torkából, írd meg!

Phillip Jones szólalt meg: - Úgy látszik, Nicholas Crost, a jól ismert hegedűművész lakását rabolták ki.

- Ez jó - felelte Colé. - Hívd föl a chelsea-i őrszobát, és kérdezd meg, mit loptak el.

- Már fölhívtam - vigyorgott Phillip. - Egy Stradivari tűnt el.

Colé mosolygott. - Ügyes fiú vagy. írd meg, aztán menj oda, és nézd meg, hogy tudsz-e interjút csinálni a gyászba borult maestróval.

Megszólalt a telefon, és Colé fölkapta a kagylót.

Bár semmi pénzért nem vallotta volna be, kimondhatatlanul élvezte az egész cirkuszt.

Kilenc óra

9.

TIM FRITZPETERSONNAK nem használt a sírás, pedig már egy csöpp könnye sem maradt. Az ágyon feküdt, arcát a nedves párnába temette. Gyötrelem volt számára minden mozdulat. Megpróbálta kikapcsolni az agyát, amely úgy dobta ki a gondolatokat, mint egy vendéglős a telt házba bekéredzkedő vendéget. Végre elérte azt a pontot, amikor már semmi nem jutott eszébe, és ekkor egy pillanatra elbóbiskolt, de csak rövid időre menekült meg a fájdalomtól és a kétségbeeséstől, mert hamarosan újra fölébredt.

Nem kelt föl, hiszen semmit nem akart csinálni; nem volt hová mennie, és úgy érezte, képtelen lenne bárkinek is a szemébe nézni. Nem tudott másra gondolni, csak a boldogság ígéretére, amely oly hazugnak bizonyult. Cox-nak igaza volt, amikor azt mondta: "Még soha életében nem kettyintett ilyen jót." Nem bírta végleg elűzni Dizi karcsú, vonagló testének felvillanó emlékét, amely mostanra szörnyen megkeseredett. A kis szajha megmutatta neki a Paradicsomot, aztán becsapta az ajtót az orra előtt. Persze a lány csak színlelte a mámoros elragadtatást, ő azonban nem játszotta meg magát. Néhány órával ezelőtt új életről ábrándozott, amelyet még vonzóbbá tett az a testi gyönyör, amelynek szinte már a létezését is elfelejtette. Most aztán keservesen nehéz volt bármiféle értelmet találni a jövőben.

Hallotta, hogy a gyerekek kiáltozva, sikoltozva, veszekedve hancúroznak a téren, és irigyelte tőlük életük jelentéktelen kis problémáit. Elképzelte önmagát mint iskolás fiút: fekete blézerben és szürke rövidnadrágban naponta három mérföldet

kutyagolt Dorset dűlőútjain, hogy beérjen az egyetlen osztályteremből álló elemi iskolába, ő volt a legtehetségesebb diák, aki valaha is oda járt. Ez persze nem sokat jelent... De megtanították számolni, elintézték, hogy tovább tanulhasson, és neki ennél több nem is kellett.

Emlékezett rá, hogy a középiskolában úgy élt, mint hal a vízben, ő volt a bandavezér, ő szervezte a sportpályán a játékokat meg az osztályban a balhékat - amíg szemüveget nem kapott.

Megvan! Megpróbálta felidézni, mikor érzett életében ehhez fogható kétségbeesést. Most már tudta: azon a napon, amikor először kellett szemüvegben iskolába mennie. A banda tagjai meglepődtek, aztán kinevették, végül kigúnyolták. Mire kimehettek játszani, egész kis sereg követte, azt kiabálva: - Pápaszemes! - Ebéd után megpróbált megszervezni egy focimeccset, de John Willcott letorkolta: - Ez nem neked való! - Ekkor tokba rakta a szemüvegét, és fejbe vágta Willcottot, de az jól megtermett srác volt, ő viszont, aki rendszerint a személyisége erejével kerekedett fölébük, nem tudott verekedni. Az lett a nóta vége, hogy az öltözőben kötött ki vérző orrát törölgetve, miközben Willcott kiválogatta a csapatok tagjait.

Történelemóra alatt megpróbálta megtorolni a sérelmet; tintába áztatott papírgalacsinokat pöckölt Willcottra Miss Percival orra előtt, akit maguk között Öreg Percynek neveztek. Ám az általában elnéző Percyre épp aznap jött rá a szigorúság, és őt az igazgatóhoz zavarta, akitől nádpálcával kapta meg méltó büntetését. Hazafelé újabb verekedésbe bonyolódott, ráadásul elszakította a blézerét. Anyja az új blézerrevalót az ő megtakarított pénzéből vette el, amit detektoros rádióra kuporgatott, és ez az érvágás hat hónappal visszavetette. Ez volt ifjúságának legsötétebb napja; vezetői képességei csak akkor bukkantak elő újra a homályból, amikor egyetemre kezdett járni és belépett a pártba.

Egy bunyó, amelyben alul marad, egy elszakadt blézer meg az igazgatói fenyítés... bár most is csak ilyen gondjai lennének! A játszótéren sípszó harsant, és a gyerekzsivajt mintha elvágták volna. Én is egy csapásra véget tudok vetni minden bajomnak, gondolta, és tetszett neki az ötlet.

Azon tűnődött, mi volt eddig az életcélja. Eredményes munka, makulátlan hírnév, sikeres kormányzat... Ma már ezek közül egyik sem látszott fontosnak. Az iskolából áthallatszó sípszó azt jelentette, hogy elmúlt kilenc óra. A különböző erőműtelepek termelékenységét elemző bizottság ülésén kellett volna elnökölnie. Nem értette, hogyan érdekelhette valaha is ilyen jelentéktelen téma. Kedvenc tervezetére gondolt, amely előrejelzést adott a brit ipar energiaszükségleteiről az ezredfordulóig. Szikrányi lelkesedést sem tudott iránta felszítani magában. Eszébe jutottak a lányai, és rettegett a gondolattól, hogy a szemük elé kerüljön. Megkeseredett a szája íze. Mit számít, hogy ki fogja megnyerni a következő választást? Anglia sorsát úgyis vezetője hatalmától független erők határozzák meg. Mindig tudta, hogy csak játék az egész, de többé már nem vágyott győzelmi trófeákra.

Az égvilágon senkije sem volt, akinek elmondhatta volna, mi bántja. Elképzelte a beszélgetést a feleségével: - Drágám, őrültséget csináltam. Megcsaltalak. Elcsábított egy gyönyörű, hajlékony testű kurva, aztán megzsarolt...

- Júlia jégcsappá dermedne. Szinte látta az asszony arcára kiülő rideg utálatot, amellyel bármiféle érzelmi kapcsolatot visszautasít. Ő kinyújtaná felé a kezét, Júlia meg rászólna: - Hozzám ne érj! - Nem; neki nem mondhatja el, addig semmiképpen, amíg nem biztos benne, hogy a saját sebei begyógyultak - és nem hitte, hogy annyi ideig kibírja élve.

Talán valaki másnak? Kabinetbeli kollégái azt mondanák: - Te jó isten, Tim, öregfiú... borzasztóan sajnálom... - és azonnal tervezgetni kezdenék a visszavonulás útját arra az időre, amikor az ügy kipattan. Gondosan ügyelnének rá, hogy kapcsolatba ne kerüljenek bármivel is, amit ő támogat; hogy ne lássák őket túl gyakran a társaságában; talán még erkölcsi prédikációt is tartanának, hogy saját puritán elveiket hangoztassák. Tudta, mit tennének, de nem gyűlölte őket érte, mert jóslatát arra alapozta, mit csinálna ő ugyanebben a helyzetben.

A titkára egyszer-kétszer elég közel került hozzá, már-már a barátjának tekinthette, de egy ilyen fiatal ember nem tudhatja, mennyi minden múlik a hűségen egy huszonöt éves házasságban; cinikusan azt tanácsolná, hogy titkolja el az ügyet, és rá se hederítene a férfilelket ért sérelemre.

Esetleg a nővéréhez fordulhatna? Egyszerű teremtés, a férje kárpitos - és kissé mindig irigyelte őt. Élvezné a helyzetet. Tim ügy érezte, ezt nem tudná elviselni.

Az apja meghalt, az anyja szenilis. Hát ennyire nincs barátja? Mit művelt az életével, hogy senkije sem maradt, aki jóban-rosszban mellé állna? Talán azért alakult így, mert az ilyen kapcsolatokban kettőn áll a vásár, ő pedig mindig vigyázott rá, hogy ne legyen körülötte senki, akit ne tudna faképnél hagyni, ha az illető a terhére lenne.

Sehonnan nem várhatott segítséget. Csak a saját erőforrásaiból meríthetett. Mit teszünk, töprengett kimerülten, ha az ellenzék elsöprő győzelmet arat a választásokon? Rendezzük sorainkat, és megírjuk a forgatókönyvet azokra az évekre, amelyeket mi fogunk ellenzékben tölteni, aztán fűrészelni kezdjük a gyökereket, dühünkkel és csalódásunkkal sarkallva magunkat a küzdelemre. Bátorság, gyűlölet és keserűség után kutatott a lelkében, hogy tagadni tudja Tony Cox győzelmét; de csak gyávaságot és kicsinyes bosszúvágyat talált. Máskor is előfordult már, hogy csatát vesztett és megalázták, de férfi volt, és a férfiak ugyebár elég erősek ahhoz, hogy folytassák a harcot.

Tim ereje mindig egy bizonyos, önmagáról kialakított elképzelésből táplálkozott: eszerint ő civilizált, következetes, megbízható, hűséges és bátor férfi, aki képes rá, hogy büszkén győzzön és méltósággal veszítsen. Tony Cox most tükröt tartott elé, és ebben egészen más képet látott: elég naiv ahhoz, hogy egy üresfejű kis szajha elcsábítsa; elég gyönge ahhoz, hogy amint megzsarolják, az első fenyegető szóra elárulja a rábízott titkot; és elég gyáva ahhoz, hogy a padlón csúszva könyörögjön kegyelemért.

Szorosan lehunyta a szemét, de ez a kép nem tágított, betolakodott az agyába. Most már soha életében nem fog megszabadulni tőle.

Ennek az életnek azonban nem kell hosszúnak lennie.

Végre megmozdult. Előbb az ágy szélére ült, aztán fölállt. Vért látott a lepedőn, a saját vérét, amely szégyenére emlékeztette. A nap följebb kúszott az égen, és fényesen sütött be a szobába. Tim szerette volna becsukni az ablakot, de ez a mozdulat túl nagy erőfeszítést kívánt. Kisántikált a hálószobából, és a nappalin át a konyhába vonszolta magát. A forraló és a teáskanna ott állt, ahol Dizi hagyta, miután megfőzte a teát. Néhány szem teafüvet kiszórt a kredenc műanyag lapjára, és azzal sem vesződött, hogy visszategye a tejesüveget a frizsiderbe.

A gyógyszereket egy magasra akasztott faliszekrényben tartották, hogy a gyerekek ne férhessenek hozzá. Tim a keramitpadlón odahúzott egy széket, és fölkapaszkodott rá. A kulcs a szekrény tetején volt. Kinyitotta az ajtót, és kivett egy régi kekszesdobozt, címkéjén a durhami székesegyház képével.

Lekászálódott a székről, és letette a dobozt. Ragtapaszt, sebpólyát, ollót, fertőtlenítő kenőcsöt, kisbabáknak való, kólika elleni folyadékot, egy nem ide való napolajat meg egy nagy, teli üveg altatót talált benne. Kivette az altatót, visszanyomta a doboz fedelét, aztán egy másik szekrényben poharat keresett.

Mindent szanaszét hagyott maga után: nem rakta el a tejet, nem szedte össze a teafüvet, nem dugta vissza a helyére a gyógyszeres dobozt, és nem csukta be a faliszekrény ajtaját, ahol az edények álltak. Minduntalan azt hajtogatta magában, hogy minderre már nincs szükség.

Bevitte a poharat meg az altatót a nappali szobába, és mindkettőt letette az íróasztalára, amelyen a telefonon kívül nem volt semmi más, mert ha befejezte a munkát, mindig rendet csinált.

Kinyitotta a kisszekrényt, amelyen a televízió állt. Itt tartotta az italt, ebből a készletből akarta megkínálni a lányt is. Volt itt whisky, gin, dry sherry, finom konyak meg egy vadonatúj üveg francia szilvapálinka, amit a Dordogne mellől hozott valaki. Tim a gint választotta, bár nem szerette.

Töltött belőle az íróasztalon lévő pohárba, aztán leült az egyenes támlájú karosszékbe.

Nem volt benne elég akaraterő, hogy talán évekig is várjon a bosszúra, amely visszaadhatná az önbecsülését. Most azonban csak úgy árthat Coxnak, ha önmagának sokkal nagyobb kárt okoz. Ha lebuktatja Coxot, egyúttal önmagát is leleplezi.

A halottaknak viszont már semmi se fáj.

Tönkreteheti Coxot, aztán meghalhat.

Úgy érezte, az adott körülmények között nincs más iút.

10.

DEREK HAMILTONT a Waterloonál egy másik sofőr várta, ezúttal egy Jaguárral. Az elnöki Rolls-Royce sajnos áldozatul esett a takarékossági kampányban; fájdalom, a szakszervezetek ezt egyáltalán nem méltányolták. A sofőr üdvözlésként a sapkájához emelte a kezét, aztán kinyitotta a kocsi ajtaját. Hamilton szó nélkül beszállt.

Amint elindultak, úgy döntött, ma nem megy egyenesen az irodába. - Nathaniel Fetthez vigyen - mondta. - Ismeri az utat?

- Igen, uram - felelte a sofőr.

Áthajtottak a Waterloo hídon, és befordultak az Aldwychba, a City felé. Hamilton és Fett annak idején a Westminster Schoolba járt: az idősebb Nathaniel Fett tudta, hogy a fia ott nem fog szenvedni zsidó származása miatt, Jasper Hamilton pedig úgy vélte, ez az iskola nem fog a fiából felsőbb osztálybeli szamarat faragni - ahogy őlordsága kifejezni méltóztatott magát.

A két fiú - legalábbis látszólag - hasonló családi háttérrel rendelkezett. Mindkettőnek gazdag, energikus apja és gyönyörű anyja volt; mindkettő kulturált házból származott, ahová politikusok jártak vacsorára; mindkettő márkás festmények és rengeteg könyv között nőtt fel. Mégis, ahogy barátságuk kibontakozott és a két fiatalember Oxfordba került - Fett a Balliol College-ba, Hamilton a Magdalenbe -, az összehasonlításnál a Hamilton-ház maradt alul. Derek rájött, hogy apja műveltsége elég felszínes. Az öreg Fett türelmesen meg tudta vitatni velük az absztrakt festészetet, a kommunizmust meg az újfajta dzsesszt, aztán egy sebész alaposságával ízekre szedte a témát. Lord Hamilton ugyanilyen konzervatív nézeteket vallott, de olyan dörgedelmes szólamokban fejtette ki a véleményét, amilyenek a Lordok Házában szoktak elhangzani.

Derek mosolygott magában a kocsi hátsó ülésén. Nyilván túl keményen ítélte meg akkoriban az apját, de hát a fiúgyerekek valószínűleg mind egyformák. Kevesen tudtak többet a politikai csatározásokról Lord Hamiltonnál, és az öreg valódi hatalmat szerzett az eszével, míg Nathaniel apja túl bölcs volt ahhoz, hogy igazán befolyásolni tudja az államügyeket.

Nathaniel örökölte ezt a bölcsességet, és szép karriert csinált. A tőzsdei ügyletekkel foglalkozó cég hat generáción át az elsőszülött fiú tulajdona volt, akit mindig Nathanielnek hívtak. A hetedik Nathaniel Fett kereskedelmi bankká alakította át az üzletet. Mindenki hozzá fordult tanácsért; így volt ez már az iskolában is. Most vállalati fúziók, részvénykibocsátások és különböző cégek megvásárlása ügyében adott tanácsot.

A kocsi megállt. - Várjon meg, kérem - mondta Hamilton a sofőrnek.

Nathaniel Fett irodái nem voltak különösebben elegánsak, hiszen a cégnek már nem kellett bizonygatnia a gazdagságát. Csak egy kis tábla szerénykedett az Angol Bank közelében lévő ház kapuja mellett. A bejáratot jobbról egy büfé, balról meg egy trafik fogta közre. A felületes szemlélő talán kisebb, nem túl jól menő biztosítási vagy hajózási társaságnak nézhette, hiszen nem láthatta, hogy ez az egyetlen intézmény mekkora helyet foglal el az épületben.

A belső tér is inkább kényelmes volt, mint fényűző a légkondicionáló berendezéssel, a rejtett világítással és a faltól falig érő szép régi szőnyegekkel. Ugyanez a felületes szemlélő azt is megállapíthatta, hogy a falra akasztott festmények igen értékesek. Ez igaz is volt, meg nem is, mert a képek valóban méregdrága műalkotások voltak, ám nem a falon függtek, hanem valamennyit beépítették a golyóálló üveg mögé, és csak az üres keretek lógtak a tapétán.

Hamiltont azonnal bevezették Fett földszinti irodájába. Nathaniel egy klubfotelban ülve a Financial Times-t olvasta. Fölállt, és kezet nyújtott.

- Még soha nem láttalak az íróasztalodnál. Csak nem dísznek van itt? - tréfálkozott Derek.

- Foglalj helyet. Mit parancsolsz? Teát, kávét vagy sherryt?

- Egy pohár tejet kérek, ha lehet.

- Valerie, legyen szíves! - Fett biccentett, és a titkárnő kiment. - Ami az asztalt illeti, valóban nem használom. Minden írnivalót diktálni szoktam, és amit olvasok, az soha nem olyan nehéz, hogy ne tudnám kézben tartani; akkor meg miért üldögéljek az íróasztalnál, mint egy dickensi hivatalnok?

- Tehát csak dekoráció.

- Régebben van itt, mint én. Túl nagy, és nem fér ki az ajtón, ahhoz viszont túl értékes, hogy felaprítsák. Azt hiszem, köré építették föl az egész házat.

Hamilton mosolygott. Valerie behozta a tejet, és újra kiment. Derek ivott egy-két kortyot, közben figyelmesen nézte a barátját. Fett és az irodája jól összeillettek: mindkettő kicsi volt, de nem apró, sötét tónusú, de nem komor, derűs nyugalmat árasztó, de nem komolytalan. Fett vastag szemüveget hordott, a haja brillantintól csillogott. Klubnyakkendőt viselt, ami arra utalt, hogy a jó társaság tagja... Semmi más nem árulkodik zsidó származásáról, gondolta kissé fanyalogva Hamilton.

Letette a poharát, és megkérdezte: - Rólam olvastál az újságban?

- Még csak átfutottam a cikket. Várható volt ez a reakció. Tíz évvel ezelőtt ez a féléves mérleg egy ilyen vállalattól, mint a Hamilton, megrendítette volna az egész piacot, a rádiórészvényektől kezdve a cink áráig. Manapság mindössze annyit jelent, hogy egy újabb konglomerátum került bajba. Van erre egy szakkifejezés: recesszió.

Hamilton felsóhajtott: - Miért csináljuk ezt, Nathaniel?

Fett megdöbbent. - Hogy érted ezt, kérlek?

Hamilton vállat vont. - Miért dolgozzuk halálra magunkat, miért nem alszunk eleget, miért teszünk kockára olyan hatalmas összegeket?

- És miért kapunk gyomorfekélyt... - Fett mosolygott, de magatartása árnyalatnyi változást tükrözött. Vastag szemüvege mögött összehúzta a szemét és a feje búbján lesimította tüskés haját. Ebben a mozdulatban Hamilton megérezte, hogy Nathaniel védekezik. Fett visszavonult a körültekintő tanácsadó, a barátságos jogtanácsos szerepébe, aki tárgyilagosan szemléli a dolgokat. Ennek megfelelő kimért, közönyös választ adott: - Azért csináljuk, hogy pénzt keressünk. Mi másért?

Hamilton megrázta a fejét. Barátját mindig biztatni kellett, hogy hajlandó legyen fejest ugrani a mély vízbe. - Ez iskolásoknak való közgazdaságtan - mondta gúnyosan. - Több hasznom lett volna, ha eladom az örökségemet és a pénzt a Posta-kötvényekbe fektetem. Hiszen a legtöbb nagy üzlet tulajdonosa holtáig jól megél, ha ezt teszi. Miért őrizgetjük mi a vagyonunkat, és miért próbáljuk még gyarapítani is? Mi ez? Kapzsiság, hatalomvágy vagy kaland? Vajon mindannyian megrögzött hazárdjátékosok vagyunk?

- Feltételezem, hogy Ellen mondott neked ilyesmit -szólalt meg Fett.

Hamilton nevetett. - Igazad van, de rosszulesik, ha azt hiszed, hogy a saját kútfőmből nem tudok ilyen gondolatokat meríteni.

- Ó, nem kétlem, hogy neked is ez a véleményed. Csak Ellen mindig tudja, hogyan fogalmazza meg azt, amit te gondolsz. De mégsem mondanád el nekem mindezt, ha nem érintene igazán mélyen. - Fett elhallgatott, de aztán hozzátette: - Derek, vigyázz, nehogy elveszítsd Ellent.

Egy pillanatig egymásra meredtek, aztán hirtelen mindketten másfelé néztek. Csönd volt. Elérték a bizalmasságnak azt a határát, ameddig baráti kapcsolatukban elmehettek.

Végül Fett szólalt meg: - Lehet, hogy a napokban arcátlan árajánlatot kapunk.

Hamilton meglepődött. - Miért?

- Mert valaki azt gondolhatja, hogy amíg ilyen rosszkedvű vagy és pánikba esel a féléves mérleg miatt, potom áron megvásárolhatja a vállalatot.

- És ha így lenne, mit tanácsolnál? - kérdezte Hamilton elgondolkozva.

- Az az ajánlattól függ. De valószínűleg azt javasolnám, hogy várj. Ma megtudjuk, vajon megkaptad-e az engedélyt az olajmező feltárására.

- A Shieldről beszélsz, ha nem tévedek.

- Igen. Ha te aknázhatod ki, megerősödnek a részvényeid is.

- Ami a profitot illeti, ezzel együtt is elég gyatrák a kilátásaink.

- De ideális üzlet lenne egy olyan vevőnek, aki likvidálni akarja a vagyontárgyakat.

- Érdekes - mélázott Hamilton. - Egy hazárdjátékos ma tenne ajánlatot, mielőtt a miniszter nyilvánosságra hozza az eredményt. Egy opportunista csak holnap, ha már megkaptuk az engedélyt. A komoly szándékú tőkés pedig várna a jövő hétig.

- És a bölcs ember mindháromnak nemet mondana. Hamilton mosolygott. - A pénz nem minden, Nathaniel.

- Te jó isten!

- Ilyen eretnekséget mondtam volna?

- Egyáltalán nem. - Fett remekül szórakozott, csakúgy csillogott a szeme a vastag szemüveg mögött. - Én ezt már évek óta tudom. Csak az lep meg, hogy éppen a te szádból hallom.

- Engem is meglep. - Hamilton elhallgatott, csak néhány másodperc múlva törte meg a csendet. - Csak úgy kíváncsiságból kérdezem: mit gondolsz, megkapjuk az engedélyt?

- Fogalmam sincs. - A tőzsdeügynök arca ismét kifürkészhetetlenné vált. - Attól függ, vajon a miniszter szerint egy olyan cégnek kell-e adni, amelyik jutalmat érdemel, mert máris rentábilis, vagy egy gyönge lábon álló vállalatnak akarja-e mentőövként odadobni.

- Hm. Az a gyanúm, hogy nem ilyen szempontok fognak érvényesülni. Ne felejtsd el, mi csak a szindikátus élén állunk, és itt az egész csomagterv számít. Az irányító Hamilton-csoport gondoskodik a citybeli kapcsolatokról és a szakszerű vezetésről. Mi inkább előteremtjük a fejlesztéshez szükséges pénzt, és nem a saját zsebünkből fizetjük ki. A csoport többi tagja biztosítja a technikai szakismereteket, az olajkutatási tapasztalatokat, a piaci lehetőségeket és így tovább.

- Tehát jók a kilátásaid.

Hamilton ismét elmosolyodott. - Olyan vagy, mint Szókratész.

- Miért?

- Mert ő volt az, aki mindig rávette a hozzá fordulókat, hogy megválaszolják a saját kérdéseiket. - A kövér Hamilton nehézkesen föltápászkodott a fotelból. - Mennem kell - szuszogta.

Fett az ajtóig kísérte. - Derek, remélem, nem neheztelsz azért, amit Ellenről mondtam...

- Nem. - Kezet fogtak. - Nagyra becsülöm a véleményedet.

Fett bólintott, és kinyitotta az ajtót. - Bármit teszel, ne ess pánikba.

- Oké, zsoké! - felelte Hamilton, és amíg kifelé igyekezett, eszébe jutott, hogy harminc éve nem használta ezt a kifejezést.

11

KÉT MOTOROS RENDŐR állt meg a bank hátsó bejáratánál; jobb és bal oldalán. Az egyik igazolványt vett elő, és az ajtó mellett lévő kisablakhoz nyomta. Az ablak mögött ülő ellenőr gondosan megvizsgálta, aztán fölemelt egy piros telefonkagylót, és néhány szót mondott.

Ekkor egy zárt, fekete, jelzések nélküli páncélautó gurult a két motorkerékpár közé, és orral a bejárat felé fordulva megállt. A vezetőfülke oldalablakát belülről drótháló védte. A bent ülő két férfi a rendőrökéhez hasonló egyenruhát viselt bukósisakkal és átlátszó ellenzővel. A páncélautón nem volt több ablak, annak ellenére, hogy egy harmadik kísérő is utazott odabent.

Még két motoros rendőr állt be az autó mögé, kiegészítve a konvojt.

Az épület acélajtaja simán, zajtalanul fölemelkedett, és a páncélautó begördült a neoncsövekkel fényesen kivilágított alagútba, amelyben ugyanolyan ajtó állta el az útját, mint az előző volt. Az autó megállt, és az első ajtó bezárult mögötte. A motoros rendőrök az utcán maradtak.

A sofőr lecsavarta az ablakot, és a dróthálón át beleszólt egy állványra helyezett mikrofonba. - Jó reggelt! - köszönt vidáman.

Az alagút egyik falába hatalmas ablaktáblát építettek be. A golyóálló üveg mögött ülő csillogó szemű, ingujjra vetkőzött férfi egy másik mikrofonhoz hajolt. Hangszóróval felerősített szavai visszhangoztak a szűk térben. - A jelszót kérem!

Ron Biggins, a sofőr válaszolt: - Abdiás. - A menetirányító, aki a mai fuvart szervezte, egy baptista templom diakónusa volt.

Az ingujjra vetkőzött férfi megnyomott egy nagy piros gombot a háta mögött, a fehérre meszelt falon, erre a második acélajtó is fölemelkedett. - Szerencsétlen balek - dünnyögte Ron Biggins, és előregurult a páncélautóval. Az ajtó ismét bezárult mögötte.

Egy ablaktalan teremben kötött ki, az épület gyomrában. A padló túlnyomó részét a forgóberendezés foglalta el. A helyiség egyébként üres volt. Ron óvatosan a kijelölt sávra kormányozta az autót, és leállította a motort. A forgó hirtelen megmozdult, száznyolcvan fokos szögben elfordította a páncélautót, aztán megállt.

A kocsi hátsó ajtaja most pontosan szembenézett a túlsó falban lévő lifttel. Ron az oldalsó visszapillantó tükréből látta, hogy kinyílt a liftajtó, és megjelent egy szemüveges, fekete zakós, csíkos nadrágos férfi. A kezében kulcsot szorongatott,

és úgy tartotta maga elé, mintha elemlámpa vagy fegyver volna. Elfordította a páncélautó hátsó ajtajának zárjában. Ezután a harmadik kísérő belülről kinyitotta az ajtót és kiszállt.

Még két férfi lépett ki a liftből; ezek hatalmas, bőröndnagyságú fémdobozt cipeltek. Fölrakták a páncélautóra, és már fordultak is vissza a többi ládáért.

Ron körülnézett. A kopár, szabálytalan négyszög alaprajzú kis teremben a két ajtón, a három párhuzamos fénycsövön és a légkondicionáló berendezés szellőzőnyílásán kívül semmi más nem volt. Sejtette, hogy a bank dolgozói közül igen kevesen tudnak ennek a helyiségnek a létezéséről. A lift alighanem csak a páncélteremig közlekedik, és az utcára vezető acélajtó nem áll nyilvánvaló kapcsolatban a sarkon túli főbejárattal.

Stephen Younger, a harmadik őr, aki a páncélautó belsejéből szállt ki, most a kocsi bal oldalához került, és Ron kísérője, Max Fitch lecsavarta az ablakot. - Ma nagy szállítmányt viszünk - közölte Stephen.

- Nekünk édes mindegy - felelte Ron savanyú képpel. Újra belepillantott a tükörbe. Befejezték a rakodást.

- Az itteni góré odavan a westernfilmekért - súgta Stephen Maxnak.

- Tényleg? - Maxot érdekelte a dolog. Még soha nem járt itt, és a csíkos nadrágos tisztviselő egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki él-hal John Wayne-ért. - Honnan tudod? - kérdezte Stephentől.

- Figyelj! Itt jön.

A tisztviselő odalépett Ron ablakához, és beszólt: - Húzhatjátok a csíkot a szajréval!

Max köhögni kezdett, hogy leplezze a kirobbanó nevetést. Stephen visszament a páncélautó farához, fölszállt, a tisztviselő meg rázárta az ajtót.

A bank három alkalmazottja eltűnt a liftben. Két-három percig nem történt semmi, aztán ismét megmozdult a forgó, és fölemelkedett az acélajtó. Ron begyújtotta a motort, és behajtott az alagútba. Megvárták, míg a belső ajtó bezárult és a külső kinyílt. Közvetlenül az indulás előtt Max beleszólt a mikrofonba: - Viszlát, Vigyori!

A páncélautó kigördült az utcára.

A motorosok már készen álltak, most elfoglalták a helyüket - kettő elöl, kettő hátul -, és a konvoj elindult.

London keleti részében, az egyik nagy útkereszteződésnél rákanyarodtak az A1-es útra. Ennek szemtanúja volt az a jól megtermett, bársonygalléros szürke felöltőt viselő férfi, aki azonnal bement a legközelebbi telefonfülkébe.

- Találd ki, kit láttam az előbb - szólalt meg Max Fitch.

- Gőzöm sincs.

- Tony Coxot.

Ronnak nem esett le a tantusz. - Az meg ki a bánat?

- Régen bokszoló volt, méghozzá nagymenő. Ott voltam, amikor kiütötte Kid Vittoriót a Bethnal Green Bathsban. Úgy tíz éve lehetett. Igazi fenegyerek.

Max tulajdonképpen nyomozó szeretett volna lenni, de megbukott a rendőrségi intelligenciavizsgálaton, így aztán elszegődött biztonsági tisztnek. Rengeteg krimit olvasott, következésképpen abban a tévhitben élt, hogy a bűnügyi rendőrség leghatásosabb fegyvere a logikus gondolkodás. Otthon például, ha rúzsos cigarettacsikket talált a hamutartóban, büszkén kijelentette: jó oka van azt hinni, hogy a szomszédasszony, Mrs Ashford járt náluk.

Izgatottan fészkelődött az ülésen. - Azokban a ládákban kimustrált bankjegyek vannak, ugye?

- Igen - felelte Ron.

- Tehát biztosan az essexi megsemmisítő telepre megyünk - jelentette ki büszkén Max. - Igazam van?

Rom a szemöldökét ráncolva a páncélautó előtt haladó motorosokra meredt, ő volt a csoportban a rangidős; csak vele közölték az úticélt. De most nem gondolt sem az útvonalra, sem a végrehajtandó feladatra, de még Tony Coxra, a hajdani bokszbajnokra sem. Azt a rejtélyt próbálta megfejteni, hogy egyetlen lánya miért éppen egy huligánba szeretett bele.

12.

FÉLIX LASKI poultrybeli irodáját sehol nem hirdette cégtábla. A régi ház két egészen más stílusú épület közé ékelődött be. Ha Laski megkapta volna az engedélyt, hogy ezt lebonthassa és vadonatúj felhőkarcolót emelhessen a helyére, milliókat kereshetett volna. Ehelyett itt állt ez a ház, puszta létével példázva azt a módot, ahogyan tulajdonosának vagyona hozzáférhetetlenül le volt kötve. De Laski úgy vélte, csak idő kérdése, és a kényszer majd feloldja az építési tilalmat, ő pedig tud várni, ha üzletről van szó.

Csaknem az egész épületet különböző cégeknek adták ki. A bérlők zöme kisebb külföldi bank volt. Ezeknek az Angol Bank közelében lévő iroda kellett, és feltűnő helyre akasztották ki a cégtáblájukat. Az emberek hajlottak rá, hogy azt higgyék: Laskinak érdekeltségei vannak a bankoknál, ő pedig minden lehetséges módon alátámasztotta ezt a tévedést, csak a nyílt hazugságot nem vetette be. Amellett valóban ő volt az egyik bank tulajdonosa.

Irodájának bútorzata megfelelt ugyan a célnak, de minden darabot olcsón vett: az ormótlan, régi írógépeket éppúgy, mint a használattól bepiszkolódott iratszekrényeket, a más cégek által kimustrált íróasztalokat meg az agyonkoptatott szőnyeget. Mint minden sikeres, középkorú férfi, ő is szívesen fogalmazta meg eredményeit aforizmákban. Az egyik kedvence ez volt: - Én soha nem költőm el a pénzt. Én befektetem. - Ebben sokkal több igazság rejlett, mint a hasonló kijelentésekben általában. Egyetlen otthonának, egy kis kerti udvarháznak, amit nem sokkal a háború után szerzett, folyamatosan nőtt az értéke; gyakran ebédelt a költségszámla terhére a leendő ügyfelekkel, és még a tulajdonában lévő festményeket is -. amelyeket nem akasztott ki a falra, hanem páncélszekrényben tartott - azért vásárolta meg, mert a műkereskedő azt állította, hogy emelkedni fog az áruk. Az ő szemében olyan volt a pénz, mint a Monopoly bankói: nem azért kellett neki, hogy bármit megkaphasson érte, hanem azért, mert szüksége volt rá a játékhoz.

Mégsem volt kényelmetlen az életmódja. Egy elemi iskolai tanár vagy egy mezőgazdasági munkás felesége bizonyára úgy vélekedett volna, hogy Laski megbocsáthatatlan fényűzésben él.

Egy kis szobában rendezte be az irodáját. Mindössze az íróasztala állt benne, rajta három telefon, mögötte forgószék, továbbá még két szék az ügyfeleknek, meg egy hosszú, kárpitozott kanapé a fal mellett. A beépített páncélszekrény szomszédságában sorakozó könyvespolcokon tartotta az adózásról és a társasági törvényről szóló számtalan vaskos kötetet. A szoba nem árulkodott gazdája személyiségéről: az íróasztalon nem álltak családi fényképek, a falakon nem lógtak festmények, nyoma sem volt egy bolondos tolltartónak, amellyel talán egy jó szándékú unoka akart kedveskedni, sem olyan hamutartónak, amit Clovellyből hozott vagy a Hiltonból lopott valaki.

Az ügyes, kövér titkárnő mindig túl rövid szoknyát hordott. Laski gyakran mondogatta: - Carol nem ott állt sorba, ahol a szexepilt osztogatták, hanem ott, ahol dupla adag észt mértek. - Ez jó tréfa volt, igazi angolos vicc, az igazgatók szoktak ilyeneket mesélni egymásnak a vezetőség részére fenntartott vállalati étteremben. Carol fél tíz előtt öt perccel érkezett meg. Az a tálca, amelyben főnöke az elintézendő aktákat szokta kiküldeni, már tele volt, pedig tegnap este üresen hagyta itt. Laski így szeretett dolgozni, mert ezzel a módszerrel imponált a személyzetnek, és egyúttal kiküszöbölte az irigységet is. Carol addig nem nyúlt az iratokhoz, amíg meg nem főzte a kávét. Laskinak ez is kedvére volt.

A kanapé karfáján gőzölgött a kávé, ő meg a The Times mögé rejtőzve üldögélt, amikor Ellen Hamilton belépett.

Halkan csukta be az ajtót, és lábujjhegyen közeledett a szőnyegen, úgyhogy Laski csak akkor vette észre, amikor az asszony rácsapott az újságra és fölötte nézett rá. A papír váratlan zizzenésére a férfi ugrott egyet ijedtében.

- Mr Laski - üdvözölte az asszony.

- Mrs Hamilton! - köszöntötte Laski.

Ellen derékig fölemelte a szoknyáját. - Csókolj meg - kérte.

A szoknyája alatt izgató harisnyatartót viselt, bugyi nélkül. Laski előrehajolt, és arcát hozzádörzsölte az édesen illatozó, göndör fanszőrhöz. A szíve kissé gyorsabban kezdett dobogni, és elragadóan romlottnak érezte magát, ugyanúgy, mint akkor, amikor először csókolt bele egy nő ágyékába.

Hátradőlt, és fölnézett Ellenre. - Azt szeretem benned, hogy veled a szex mindig olyan mocskosnak látszik -mondta. Összehajtotta az újságot, és ledobta a padlóra.

Az asszony leeresztette a szoknyáját. - Néha csak úgy egyszerűen begerjedek - felelte.

A férfi mindentudó mosollyal legeltette a szemét Ellen testén. Az asszony ötven felé járhatott, nagyon karcsú volt, a melle kicsi és hegyes. Arcbőrét megóvta a hervadástól a nyári napsütés, télen pedig kvarclámpával őrizte meg szép színét. Egyenes szálú, fekete hajából divatos frizurát fésültek, az időről időre felbukkanó ősz szálakat pedig gyorsan eltüntették egy méregdrága knightsbridge-i fodrászszalonban. Krémszínű kosztümje rengeteg pénzbe került, nagyon elegáns volt és nagyon angolos. Laski benyúlt a tökéletesen szabott szoknya alá, és fölcsúsztatta a kezét az asszony combjának belső oldalán. Bizalmas pimaszsággal kutatott Ellen domborulatai között. Azon tűnődött, vajon elhinné-e bárki is, hogy Derek Hamilton méltóságos úr tartózkodó felesége bugyi nélkül mászkál, csak azért, hogy Félix Laski akkor fogdoshassa a fenekét, amikor kedve szottyan.

Ellen kéjesen megvonaglott, aztán arrébb lépett, és leült a férfi mellé a kanapéra, amelyen az elmúlt néhány hónapban oly gyakran váltotta valóra Laski legvadabb elképzeléseit.

Laski eredetileg csak statisztaszerepet szánt Mrs Hamiltonnak élete nagystílű forgatókönyvében, de az asszony rendkívül vonzó trófeának bizonyult.

Egy garden partyn ismerkedett meg vele. Vendéglátói ugyan Hamiltonék barátai voltak, de őt is meghívták, mert úgy tett, mintha pénzügyi szempontból fantáziát látna a házigazda műszaki beruházó vállalatában. Forró júliusi nap volt. A nők nyári ruhát, a férfiak vászonzakót viseltek; Laski hófehér öltönyben feszített. Magas, elegáns alakja, nem angolos ábrázata nagy feltűnést keltett, és ezt ő is jól tudta.

Az idősebb vendégek krokettet játszottak, a fiatalabbak teniszeztek, a gyerekek meg a medencében vihán-coltak. A házigazdák korlátlan mennyiségű pezsgőt és tejszínhabos epret kínáltak. Laski gondosan felkészült a ház urának ügyeiből - még akkor is alapos volt, ha csak szerepet játszott -, így tudta, hogy nem nagyon engedhetik meg maguknak az efféle mulatságokat. Vonakodva bár, de mégis meghívták, nyilván csak azért, mert többé-kevésbé maga ajánlkozott. Vajon egy pénzszűkében lévő házaspár miért ad estélyt olyan embereknek, akikre nincs is szüksége? Az angol társasági élet zavarba hozta. Ó, természetesen ismerte a szabályait és értette a logikáját, de úgy érezte, soha nem fog rájönni, miért játsszák ezt a játékot.

A középkorú nők lélektanában már sokkal járatosabb volt. Könnyed kis meghajlással fogott kezet Ellen Hamiltonnal, és látta, hogy az asszony szeme felcsillan. Ez az apróság, no meg az a tény, hogy Mrs Hamilton férje elhízott, miközben ő gyönyörű nő maradt, Laskinak elég is volt; rögtön tudta, az asszony kapható lesz egy kis flörtre. Az ilyen nő biztosan sokat töpreng, vajon képes-e még vágyat ébreszteni egy férfiban. Talán azon is elmereng, része lesz-e még egyszer az életben a szex örömeiben.

Laski továbbra is úgy játszotta az elbűvölő európai férfit, mint egy minden hájjal megkent vén ripacs. Széket hozott, odaintette a pincéreket, hogy teletöltsek az asszony üres poharát, és diszkréten, de sűrűn megérintette a kezét, a karját, a vállát meg a csípőjét. Érezte, hogy nincs értelme köntörfalázni: ha Ellen Hamilton azt akarja, hogy elcsábítsa, akkor ugyanezzel az erővel ő is tudtára adhatja a hajlandóságát, méghozzá olyan világosan, amennyire csak lehet; és ha a nő nem akar belemenni a játékba, akkor nem kényszerítheti, hogy meggondolja magát.

Az asszony végre megette az epret, amit Laski meg sem kóstolt, mert úri gesztusnak vélte, ha megtagadja magától az efféle ínycsiklandó csemegét. Aztán igyekezett lassan elterelni Ellent a ház közeléből. Egyik csoporttól a másikig haladtak, ha érdekes témáról folyt a szó, megálltak egy kicsit, de gyorsan továbbálltak, ha társasági pletykát hallottak. Az asszony sok vendégnek bemutatta Laskit, és ő is be tudott mutatni neki két tőzsdeügynököt, akiket futólag ismert. A pancsoló gyerekeket látva Ellen fülébe duruzsolta: - Hozott fürdőruhát? - Az asszony jót nevetett. Egy öreg tölgy árnyékában ülve néhány percig nézték az unalmas profi teniszezőket, de aztán végigsétáltak a mesterségesen telepített erdőcskében kanyargó, kaviccsal felszórt ösvényen, és amikor már senki nem láthatta meg őket, Laski a kezébe vette az asszony arcát, és megcsókolta. Ellen nyitott szájjal viszonozta a csókot, közben fölcsúsztatta a kezét a férfi zakója alatt, és olyan erővel vájta a körmét a mellkasába, hogy Laski megdöbbent. Végül Ellen elhúzódott tőle, és lopva jobbra-balra pillantott az ösvényen.

- Ugye hamarosan velem vacsorázik? - kérdezte gyorsan Laski.

- Hamarosan - ígérte az asszony. Visszasétáltak a társasághoz, és elváltak. Ellen úgy távozott, hogy el sem köszönt a férfitól. Másnap Laski lakosztályt bérelt egy Park Lane-i szállodában, és ott látta vendégül az asszonyt pezsgős vacsorára, aztán lefeküdt vele. A hálószobában ébredt rá, mennyire félreismerte ezt a nőt. Arra számított, hogy ki lesz éhezve, de könnyen ki lehet elégíteni. Ehelyett rá kellett jönnie, hogy Ellen ízlése az ágyban legalább olyan bizarr, mint az övé. Az elkövetkező néhány hét alatt minden elképzelhető figurát kipróbáltak, ami kettesben lehetséges, majd amikor kifogytak az ötletekből, Laski telefonhívására megjelent egy másik nő, és ezzel egész sor újabb variáció tárult fel előttük. Ellen olyan boldogan vett részt a játékban, mint egy gyerek, aki hirtelen fölfedezi, hogy a vidámparkban mindent ingyen próbálhat ki.

Laski, miközben mindezt felidézte, az iroda kanapéján mellette ülő asszonyra nézett, és elöntötte az az érzés, amit mások valószínűleg szerelemnek neveznek.

- Te mit szeretsz bennem? -kérdezte.

- Micsoda önző kérdés!

- Én már elmondtam, mit szeretek benned. Most rajtad a sor; hízelegj a hiúságomnak. Szóval? Mit szeretsz bennem?

Az asszony Laski ölébe pillantott. - Hármat találgathatsz. A férfi nevetett. - Kérsz kávét?

- Köszönöm, nem. Vásárolni megyek. Csak egy pillanatra ugrottam be, egy gyors tapizásra.

- Szemérmetlen vén boszorkány vagy.

- Hogy te milyen mulatságos dolgokat tudsz mondani!

- Derek hogy van?

- És milyen mulatságos dolgokat tudsz kérdezni!... Egyébként nagyon rosszkedvű. Miért vagy rá kíváncsi?

Laski vállat vont. - Érdekel a férjed. Nem fér a fejembe, hogy az övé az a főnyeremény, akit Ellen Hamiltonnak hívnak, és mégis hagyja kicsúszni a keze közül.

Ellen elfordult. - Beszéljünk inkább valami másról.

- Jól van. Boldog vagy?

Az asszony ismét elmosolyodott. - Igen. Remélem, sokáig fog tartani.

- Miért ne tartana? - kérdezte könnyedén a férfi.

- Nem tudom. Egyszer csak találkozom veled, és rögtön úgy baszunk, mint a... mint a...

- Mint a nyulak.

- Tessék?

- Úgy baszunk, mint a nyulak. Ez a helyes angol kifejezés.

Ellen teli szájjal nevetett. - Te vén bolond! Úgy szeretlek, amikor ilyen poroszosán pontos vagy! Tudom, hogy csak azért csinálod, mert szórakoztatni akarsz.

- Tehát: találkozunk, úgy baszunk, mint a nyulak, de nem hiszed, hogy sokáig fog tartani.

- Nem tagadhatod, hogy az egész ügynek van némi átmeneti jellege.

- Szeretnéd, ha másképp lenne? - kérdezte óvatosan a férfi.

- Nem tudom.

Laski azonnal rájött, hogy az asszony semmi mást nem felelhetett.

- És te szeretnéd? - kérdezett vissza Ellen.

Laski nagyon gondosan fogalmazta meg a választ. - Ez az első eset, hogy alkalmam nyílik mérlegelni, vajon kapcsolatunk tartós-e, vagy átmeneti jellegű...

- Ne beszélj úgy, mintha az év végi igazgatói beszámolót tartanád.

- Akkor te se beszélj úgy, mint egy romantikus regény hősnője. A beszámolóról jut eszembe: azt hiszem, Derek ettől olyan rosszkedvű.

- Igen. ő ugyan azt hiszi, hogy a fekélyétől érzi rosszul magát, de én tudom, hogy nem így van.

- Mit gondolsz, eladná a vállalatot?

- Bár úgy lenne! - Éles pillantást vetett Laskira. - Te megvennéd?

- Talán.

Ellen egy hosszú pillanatig mereven nézett rá. A férfi tudta, hogy magában mérlegeli, amit mondott, latolgatja a lehetőségeket, és fontolgatja az ő indítékait. Okos asszony.

Ellen úgy döntött, nem folytatja ezt a témát - Mennem kell - mondta. - Ebédre haza akarok érni.

Fölálltak. Laski megcsókolta az asszonyt, és kéjesen bizalmas mozdulattal simította végig a testét. Ellen a férfi szájába dugta az egyik ujját. Laski szopogatni kezdte.

- Szervusz - búcsúzott Ellen.

- Majd fölhívlak - ígérte Laski.

Az asszony elment. Laski a könyvespolchoz lépett. Az Igazgatói címjegyzék-et bámulta, de nem is látta. Ellen azt mondta: Remélem, sokáig fog tartani. Ezt át kell gondolnia. Ellen úgy tudja megfogalmazni a mondanivalóját, hogy mindig gondolkodóba ejti az embert. Titokzatos asszony. De hát mit kíván tulajdonképpen? Azt akarja, hogy feleségül vegye? Ő maga állította, hogy nem tudja, mit is szeretne... Bár Laski érezte, hogy Ellen aligha mondhatott volna mást, mégis úgy vélte, őszinte volt. Tehát az a kérdés, hogy én mit akarok, gondolta. Feleségül akarom venni?

Leült az íróasztalához. Sok dolga volt. Kiszólt a házi telefonon: - Hívja fel az Energiaügyi Minisztériumot, és kérdezze meg, hogy pontosan mikor, tehát hány órakor szándékoznak nyilvánosságra hozni annak a vállalatnak a nevét, amelyik megkapta az engedélyt a Shield olajmező feltárására - utasította Carolt.

- Igenis - felelte a lány.

- Aztán telefonáljon Fett és Társának. A főnökkel, Nathaniel Fettel akarok beszélni.

- Igen.

Laski kikapcsolta a készüléket. Újra föltette magának a kérdést: Feleségül akarom venni Ellen Hamiltont? Hirtelen rájött a megdöbbentő válaszra.

Tíz óra

13.

Az EVENING POST főszerkesztője abban a tévhitben élt, hogy az uralkodó osztály tagja. Az apja még egyszerű vasúti tisztviselő volt, ő azonban igen gyorsan kapaszkodott föl a társadalmi ranglétrán az elmúlt húsz évben, mióta befejezte a tanulmányait. Ha bátorításra volt szüksége, emlékezetébe idézte, hogy ő vezeti az Evening Post Ltd.-t, és így véleményformáló szerepet játszik; továbbá hogy a jövedelme alapján a családfenntartók legfelső rétegéhez tartozik. Az még egyszer sem fordult meg a fejében, hogy aligha formálhatná mások véleményét, ha a sajátja nem egyezne meg az újság tulajdonosáéval, sőt az sem jutott eszébe, hogy a tulajdonos bízta rá a lap vezetését, valamint arra sem gondolt, hogy az uralkodó osztályt inkább a vagyona és nem a jövedelme határozza meg. Fogalma sem volt róla, hogy Pierre Cardintől származó készen vett öltönyei, gyatra kiejtése, amely úgy hangzik, mintha gombóc lenne a szájában, és chislehursti négy hálószobás igazgatói lakása az Arthur Cole-féle cinikus alakok gúnyoros szemével nézve csak egy dologra utal, de arra aztán világosan: ordít róla, hogy szegény fiú, aki fölmászott az uborkafára; sokkal világosabban, mintha svájcisapkát hordana, a nadrágján meg kerékpárcsipeszt.

Colé egyenesre igazított nyakkendővel, rendezett gondolatokkal és legépelt listájával hajszálpontosan tíz órakor lépett be a főszerkesztő szobájába. Azonnal rájött, hogy ez hiba volt. Két perc késéssel, ingujjban kellett volna berontania, azt a benyomást keltve, hogy nem szívesen vált meg a hírszerkesztőség központjában, az események sűrűjében álló székétől csak azért, hogy a kevésbé fontos munkatársaknak gyors tájékoztatót tartson arról, mi folyik a valóban fontos osztályokon. De hát neki az ilyesmi mindig későn jut eszébe: nem ért a fondorlatos hivatali politikához. Érdekes lenne megfigyelni, hogy más vezető beosztású kollégák hogyan érkeznek meg a reggeli értekezletre...

A főszerkesztő divatosan berendezett szobájában fehér íróasztal állt, a fotelok a Habitatból származtak. A kék szőnyeget az ablakon lévő lécroletta védte a napfénytől, és az alumíniumvázas könyvespolcokon füstszínű üvegajtó csillogott. Oldalt egy kis asztalon sorakoztak a reggeli lapok példányai meg egy köteg az Evening Post tegnapi számaiból.

A főszerkesztő az íróasztal mögött ült, vékony szivart szívott, és a Mirror-X olvasta. Colé a látvány hatására majd elepedt egy szál cigarettáért, de inkább egy szem mentacukrot kapott be helyette.

A többiek egyszerre özönlöttek be: a képszerkesztő testhez álló, szűk ingben, vállig érő hajjal, amelyet sok nő megirigyelhetne; a sportszerkesztő tvídzakóban és lila ingben; a színes hírek rovatvezetője a pipáját szopogatva, állandóan az ajka körül játszadozó mosolyával; és a makulátlan szürke öltönyben feszítő ifjú terjesztési menedzser, aki úgy kezdte a pályafutását, hogy lexikonokat árult, majd mindössze öt év alatt emelkedett föl erre a fenséges magaslatra. Az utolsó drámai pillanatra időzítette megjelenését az alacsony, tüskehajú ügyeletes napi szerkesztő, a lap tervezője: csak úgy nadrágtartóban, a füle mögé tűzött ceruzával sétált be.

Amikor mindenki leült, a főszerkesztő a kis asztalra dobta a Mirror-X, és közelebb húzta a székét az íróasztalhoz. - Kész van már az első szám? - kérdezte.

- Még nincs. - Az ügyeletes napi szerkesztő az órájára nézett. - Nyolc perc késésben vagyunk, mert elszakadt a papírtekercs és lerobbant a nyomógép.

A szerkesztő a menedzserhez fordult. - Mit jelent ez a terjesztés szempontjából?

A fiatalember is az órájára pillantott. - Ha csak nyolc percről van szó, és a következő számra behozzák a lemaradást, akkor túléljük.

- Úgy látszik, most már mindennap bedöglik az az átkozott masina - füstölgött a főszerkesztő.

- Mert vécépapírra nyomjuk az újságot! - vágta rá az ügyeletes napi szerkesztő.

- Akár tetszik, akár nem, ezzel kell beérnünk, amíg újra nyereségesek nem leszünk. - A szerkesztő fölemelte az újságcikkek listáját, amit Colé tett az íróasztalára. - Arthur, itt nincs semmi falrengető! Ilyen hírekért nem fogják az utolsó szálig elkapkodni a lapot!

- Eseménytelen reggel volt. De ha szerencsénk van, délre csinos kis kabinetválság lesz.

- A kabinetbeli urak is ugyanolyanok, mint ez az egész istenverte kormányzat. - A főszerkesztő tovább böngészte a címeket. - Tetszik nekem ez a Stradivari-sztori.

Ezután Colé gyorsan és röviden ismertette a lista valamennyi pontját. Mikor befejezte, megszólalt a főszerkesztő: - Egy árva szenzáció sincs köztük. Nem szeretem, ha egész nap a politika van a címlapon. Hogy a reklámunkat idézzem, állítólag "sokoldalú képet adunk London lakóinak életéről". Nem lehetne ebből a Stradivariból egymillió fontot érő hegedűt csinálni?

- Remek ötlet - felelte Colé -, de nem hiszem, hogy megér annyit. Persze azért megpróbálhatjuk.

- Ha font sterlingben nem jön össze, próbáljuk meg így: az egymillió dolláros hegedű. Még jobb, ha egymillió dolláros mesterhegedűről írunk - tanácsolta az ügyeletes napi szerkesztő.

- Jó gondolat - helyeselt a főszerkesztő. - Szerezzük meg valamelyik könyvtárból egy hasonló hegedű fényképét, és kérdezzünk meg három nagymenő hegedűművészt, hogy mit éreznének, ha elveszítenék kedvenc hangszerüket. - Elhallgatott, aztán a következő témával folytatta: - Az olajkutatási engedélyről is nagy cikket akarok látni. Az olvasókat érdekli ez az északi-tengeri olaj; állítólag ez fogja kihúzni a csávából a gazdaságot.

- A közlemény fél egyre várható - mondta Colé. - Addig összehozunk róla valamit.

- Vigyázzatok, mit írtok. Ha nem tudnátok, az anyavállalatunk is a pályázók között van. Ne felejtsétek el, hogy egy olajmezőn nem lehet egyik napról a másikra meggazdagodni; csak hosszú évekig tartó, folyamatos beruházás hozhat nyereséget.

- Természetesen - bólintott Colé.

A terjesztési menedzser az ügyeletes napi szerkesztőhöz fordult: - Készítsünk utcai plakátokat a hegedűsztoriról meg erről az East End-i tűzesetről...

Nagy robajjal kivágódott az ajtó, és a menedzser elhallgatott. Mindannyian odanéztek; a kipirult, izgatottnak látszó Kevin Hart esett be a szobába. Colé magában felnyögött.

- Elnézést kérek, hogy így betörök, de azt hiszem, megvan a nagy szenzáció - hadarta Kevin.

- És mi légyen az? - kérdezte jóindulatúan a főszerkesztő.

- Épp most telefonált Timothy Fitzpeterson miniszterhelyettes, aki a...

- Tudom, kiről van szó - szakította félbe a főszerkesztő. - Mit mondott?

- Azt állítja, hogy megzsarolta két férfi, a nevük Laski és Cox. A hangjából ítélve Fitzpeterson elég rossz állapotban lehet, és...

A főszerkesztő ismét közbevágott: - Te megismered a hangját, édes fiam?

Az ifjú riporter majd kiugrott a bőréből izgalmában. Nyilván azonnali pánikra számított, nem keresztkérdésekre. - Most beszéltem vele először - hebegte.

Colé megszólalt. - Meglehetősen rosszindulatú fülest kaptam róla ma reggel. Fölhívtam és rákérdeztem, de azt mondta, egy szó sem igaz az egészből.

- Nekem itt valami bűzlik - közölte fintorogva a főszerkesztő. Az ügyeletes napi szerkesztő is bólogatott. Hart lógó orral, csalódottan nézett rájuk.

- Jól van, Kevin, majd az értekezlet után megbeszéljük a dolgot - mondta Colé.

Hart kiment és becsukta az ajtót.

- Izgága fickó - jegyezte meg a főszerkesztő.

- Nem buta, de még sokat kell tanulnia - mentegette Colé.

- Akkor tanítsd! -javasolta a főszerkesztő. - Most pedig lássuk, mit tudnak felmutatni a fotósok.

14.

RON BIGGINS a lányára gondolt. Ezzel szabálysértést követett el, mert a páncélautóra kellett volna figyelnie, meg a rakományára, a több százezer font értékű piszkos, szakadozott, gyűrött, összefirkált bankóra, amely már semmi másra nem volt jó, csak arra, hogy Essexben, az Angol Bank megsemmisítőtelepén fejezze be pályafutását. De Ron zaklatott lelkiállapotát talán meg lehet bocsátani, mert az embernek mégiscsak fontosabb a lánya, mint a papírpénz; és ha csak ez az egy lánya van, akkor ő a királynő; és ha ez a lány az egyetlen gyermeke, nos, akkor szinte teljesen betölti az ember életét.

Hiszen az ember arra áldozza az életét, hogy fölnevelje, abban a reményben, hogy ha nagykorú lesz, rábízhatja egy komoly, tisztességes fickóra, aki ügy vigyáz majd rá, ahogyan az apja tette. Nem holmi részeges, koszos, hosszú hajú, narkós, átkozott lógós semmirekellőnek szánja...

- Micsoda? - kérdezte Max Fitch.

Ron visszazökkent a jelenbe. - Magamban beszéltem?

- Csak morogtál - felelte Max. - Bánt valami?

- Meglehet, fiam - mondta Ron. Talán éppen gyilkosságon töröm a fejemet, gondolta, de tudta, hogy ezt nem kell komolyan venni. Gyorsított egy kicsit, hogy megtartsa az előírt távolságot a páncélautó és a motorosok között. Ámbár csaknem torkon ragadta azt a fiatal disznót, amikor az kijelentette: - Judy meg én esetleg együtt élhetnénk egy darabig, aztán majd meglátjuk, mi sül ki belőle. Világos? - És ezt csak úgy félvállról közölte, mintha a délutáni matinéra akarná elvinni a lányt! A fickó huszonkét éves, öt évvel idősebb Judynál, aki hála istennek még kiskorú, így engedelmeskednie kell az apjának. A pasas - egyébként Lou a neve - a szalonban ült; idegesnek látszott, valami leírhatatlan ing lógott rajta, hozzá mocskos farmert hordott, olyan firlefrancos bőrövvel, ami középkori kínzószerszámra emlékeztetett, mindennek a tetejébe a szandáljából kilátszott undorító, piszkos patája. Amikor Ron megkérdezte, mi a foglalkozása, azt felelte, munka nélküli költő, és Ron mindjárt gyanította: narkós a kölyök.

Miután megemlítette, hogy együtt akar élni Judyval, Ron kihajította. Azóta egyfolytában áll a balhé otthon. Először megmagyarázta Judynak, hogy nem szabad együtt élnie Louval, mert a leendő férjének kell megőriznie az ártatlanságát. Erre a lánya a képébe nevetett, és közölte, hogy már legalább egy

tucatszor lefeküdt a fiúval, amikor ők úgy tudták, hogy a barátnőjénél tölti az éjszakát Finchleyben. Ron csak annyit tudott kinyögni: már azt hitte, Judy egyszerűen bejelenti, hogy másállapotban van; erre a lánya azt válaszolta, hogy a papának több esze is lehetne, hiszen ő a tizenhatodik születésnapja óta szedi a bogyót, mert a mama már akkor elvitte a nőgyógyászaira. Ez volt az a pillanat, amikor Ron, húszévi házasságuk alatt először, majdnem megütötte a feleségét.

Aztán megkérte a rendőrségen dolgozó egyik pajtását, hogy nézzen utána ennek a Louis Thurleynek, aki huszonkét éves, munkanélküli és a Barrack Roadon lakik Harringeyben. A Bűnügyi Nyilvántartóból két ítélet került napvilágra: az egyiket azért szabták ki, mert hasist találtak Lounál a readingi popfesztiválon, a másikat meg azért, mert ennivalót lopott a Muswell Hill-i Tescóban. Ennek a hírnek pontot kellett volna tennie ez ügy végére. Az asszonyt meg is győzte, de Judy csak annyit mondott, hogy mindkét esetről tud, és szerinte a narkózást nem is kellene bűnnek tekintem, ami pedig a lopást illeti, Lou meg a barátai egyszerűen csak leültek a szupermarketban a földre, és addig ették a polcról a húsos hasét, amíg le nem tartóztatták őket. Azért tették, mert az a véleményük, hogy az ennivalóért nem lenne szabad pénzt kérni, és különben is éhesek voltak, de nem volt egy vasuk sem. Judy teljesen logikusnak találta a viselkedésüket.

Ron nem tudta jobb belátásra bírni, így végül megtiltotta neki, hogy esténként elmenjen hazulról. A lány higgadtan vette tudomásul a büntetést. Azt mondta, megteszi, amit az apja kíván, de négy hónap múlva, amikor betölti a tizennyolcadik évét, elköltözik Lou műteremlakásába a fickóhoz és három barátjához meg ahhoz a lányhoz, akin valamennyien osztoznak.

Ron vereséget szenvedett. Már nyolcadik napja emésztette magát, de még mindig nem talált megoldást, hogyan menthetné meg a lányát az életre szóló nyomorúságtól - hiszen kétségkívül ez vár rá. Ő látott már ilyesmit. Egy fiatal lány hozzámegy egy züllött alakhoz, aztán ő jár dolgozni, míg a férje otthon lebzsel és a lóversenyt nézi a televízióban. A pasas időnként elkövet egy-két bűncselekményt, hogy meglegyen a sörre meg a bagóra való. A lány szül néhány porontyot, a fickót meg lecsukják, börtönbe kerül, és a szegény lánynak egyszer csak egyedül, férj nélkül kell eltartania a családot a segélyből.

Úgy érezte, az életét adná Judyért - hiszen tizennyolc évet már rá is áldozott -, a lánynak meg más vágya sincs, mint az, hogy mindent eldobjon, amiben ő hisz, és szemen akarja köpni a saját apját. Ron legszívesebben könnyekre fakadt volna bánatában, de már nem emlékezett rá, hogyan kell sírni.

Nem tudta kiverni a fejéből a dolgot, így aztán ezen a napon még tíz óra tizenhat perckor is ezen rágódott. Ezért nem vette észre hamarabb a csapdát. De figyelmetlensége nem sokat változtatott azon, ami a következő néhány másodpercben történt.

Befordult a vasúti viadukt alá, a hosszú, kanyargós útra. Balra hömpölygött a folyó, jobbra meg egy roncstelep látszott. Az enyhe, tiszta időben a szelíd lankáról jól látta a viharvert, összetört kocsikkal alaposan megrakott autószállítót, amely nagy nehezen éppen megpróbált befarolni a telep kapuján.

Először úgy tűnt, az autószállító eltakarodik az útból, mire a konvoj odaér, de a vezető nyilván rosszul vette célba a kaput, mert újra előrerugaszkodott, és teljesen eltorlaszolta az utat.

Az elöl haladó két motoros lefékezett, Ron meg beállt mögéjük. Az egyik kísérő kitámasztotta a motorját, és fölugrott az autószállító fülkéjének a hágcsójára, hogy bekiabáljon a vezetőnek. Az ormótlan jármű motorja hangosan berregett, kipufogójából fekete füstfelhő gomolygott.

- Jelentsd, hogy rendkívüli akadály miatt meg kellett állnunk - mondta Ron. - Tartsuk be a szabályzatot.

Max fogta a rádióadó mikrofonját. - A kocsi hívja Abdiást!

Ron az autószállítót nézte. Különös rakomány volt rajta: lent egy rozzant zöld teherautó, oldalán a "Coopers családi húsbolt" felirattal; egy horpadt Ford Anglia, amelynek mindegyik kereke hiányzott, és két egymásra rakott Volkswagen-cserebogár, a felső platón pedig egy behemót ausztrál Ford meg egy vadonatújnak látszó Triumph. Az egész tákolmány kissé ingatagnak tűnt, főleg a két cserebogár, amely rozsdás ölelésben fonódott össze, mint két párosodó rovar. Ron ismét a vezetőfülkére pillantott. A motoros rendőr kézzel-lábbal magyarázta a sofőrnek, hogy álljon félre a konvoj útjából.

Max megismételte az üzenetet: - A kocsi hívja Abdiást. Kérem, jelentkezzen!

Biztosan nagyon alacsonyan vagyunk itt a folyó mellett, azért rossz a vétel, gondolta Ron. Újra az autószállítóra rakott kocsikra nézett, és észrevette, hogy nincsenek rögzítve. Ez tényleg nagyon veszélyes! Vajon mekkora utat tett meg a járgány ezzel a billegő roncshalmazzal?

Hirtelen mindent megértett. - Add le a vészjelzést! Riadó! - kiáltotta.

Max rámeredt. - Micsoda?

Nagyot koppant valami a páncélautó tetején. Az autószállító vezetője kiugrott a fülkéből, és rávetette magát a motorosra. Harisnyaálarcos férfiak raja lepte el a roncstelep falát. Ron a külső visszapillantó tükörből látta, hogy a páncélautó mögött álló két rendőrt lerántották a motorokról.

A páncélautó meglódult, és érthetetlen módon mintha a levegőbe emelkedett volna. Ron jobbra nézve fölfedezte a falon át föléjük nyúló daru karját. Éppen kirántotta a mikrofont a kábult Max kezéből, amikor az egyik álarcos férfi a páncélautó felé rohant, és egy kis krikettlabdához hasonló golyót hajított a szélvédő felé.

A következő másodperc olyan lassan pergett le, akár egy kockáról kockára megállított film képsora: egy bukósisak repült a levegőbe; egy bunkósbot ráhúzott valakinek a fejére; Max megragadta a sebességváltót, ahogy a kocsi oldalra dőlt; Ron hüvelykujja a rádióadó gombját nyomta, ő meg belekiáltott a mikrofonba: - Abdiás, ria... -; a kis bomba, amely úgy nézett ki, mint egy krikettlabda, a szélvédőhöz csapódott, felrobbant a speciális üvegen, és

szilánkzáport spriccelt a levegőbe; aztán a lökéshullám elérte Ront; úgy érezte, mintha valóban megütötték volna, végül elvesztette az eszméletét, és sötét csönd borult rá.

Wilkinson őrmester hallotta ugyan a páncélautóból leadott "Abdiás" hívójelet, de rá se hederített, mert ezen a zűrös délelőttön egyszerre három nagy forgalmi dugó keletkezett, majd egész Londonon át üldöztek egy autóst, aki cserbenhagyta áldozatát, ráadásul két súlyos baleset is történt, aztán kigyulladt egy raktár, és mindennek a tetejébe egy anarchista csoport rögtönzött tüntetést rendezett a Downing Streeten. Abban a pillanatban, amikor a hívás befutott, az őrmester éppen egy csésze nescafét meg egy sonkás zsömlét kapott egy fiatal nyugat-indiai lánytól, közben megkérdezte tőle: - Mit szól hozzá a férjed, hogy melltartó nélkül jársz dolgozni?

- Észre sem veszi - felelte vihogva a bögyös leányzó. Jones közrendőr a rádiós pult másik oldalán megjegyezte: - Nosza, Dave! Felhívás keringőre!

- Mit csinálsz ma este? - kérdezte Wilkinson a lánytól, aki nevetve válaszolt, mert tudta, hogy az őrmester csak tréfál. - Dolgozom!

- A kocsi hívja Abdiást. Kérem, jelentkezzen! - hallatszott a rádióból.

- Másik állásod is van? Micsoda? - faggatta Wilkinson a lányt.

- Táncosnő vagyok.

- Sztriptízbárban?

- Gyere el, majd meglátod! - vágta rá a lány, és továbbtolta a zsúrkocsit.

- Ria... - recsegte a rádió, aztán tompa durranás következett, mintha megrepedt vagy felrobbant volna valami.

Wilkinson fiatal arcáról hirtelen lehervadt a mosoly Megnyomott egy gombot, és beleszólt a mikrofonba. - Abdiás hívja a kocsit. Jelentkezzen!

Nem jött válasz. Wilkinson odakiáltott a felügyelőnek: - Főnök! - A hangja elárulta, hogy sürgős a dolog.

"Harry" Harrison felügyelő odament az őrmester asztalához. A magas, nyakigláb férfi beletúrt gyérülő hajába, így sokkal zaklatottabbnak látszott, mint amilyen valójában volt. - Minden rendben van? - kérdezte.

- Főnök, azt hiszem, vészjelzés érkezett a kocsitól.

- Mi az, hogy azt hiszi? - förmedt rá Harrison. Wilkinsont sem azért léptették elő őrmesterré, mert be szokta ismerni a hibáit. - Nem volt tiszta az adás, uram -felelte.

Harrison fölkapta a mikrofont. - Abdiás hívja a kocsit! Hall engem? Vége. - Várt néhány pillanatig, aztán megismételte az üzenetet. Most sem jött válasz. A felügyelő Wilkinsonhoz fordult: - Először érthetetlen volt az adás, most meg nem

lehet velük kapcsolatot teremteni. Úgy kell kezelnünk az ügyet, mintha megtámadták volna őket. Nekem már csak ez hiányzott! - sóhajtotta, és olyan képet vágott, mint akivel a sors nemcsak igazságtalanul bánik, hanem kifejezetten üldözi is.

- Fogalmam sincs, hogy pontosan hol lehetnek - vallotta be Wilkinson.

Mindketten a falra akasztott hatalmas London-térkép felé fordultak.

- A folyóparton mentek végig - mondta Wilkinson. - Legutóbb Aldgate-ből jelentkeztek. A forgalom a szokásos, tehát valahol Dagenham közelében kell lenniük.

- Remek - felelte gúnyosan Harrison. Egy pillanatig gondolkozott. - Valamennyi kocsit riadóztassa. Aztán kapcsoljon le hármat a kelet-londoni járőrautók közül, és küldje ki őket felderítésre. Riassza Essexet is, és feltétlenül közölje azokkal a lusta disznókkal, hogy mennyi istenverte pénz van abban a páncélautóban. Végeztem. Munkára!

Wilkinson telefonálgatni kezdett. Harrison még néhány pillanatig gondolataiba merülve álldogált az őrmester háta mögött. - Nemsokára be fogja jelenteni valaki az esetet. Biztosan akadt szemtanú - dünnyögte. Tovább töprengett. - De ha a fickó elég dörzsölt volt ahhoz, hogy tönkretegye a rádiót, mielőtt a fiúk jelentkezhettek volna, akkor nyilván van annyi sütnivalója is, hogy valami csöndes helyet válasszon a balhéhoz. - Hamson sokáig hallgatott, végül annyit mondott: - Szerintem a leghalványabb esélyünk sincs.

Úgy megy minden, mint a karikacsapás, gondolta Jacko. A daru átemelte a páncélautót a fal fölött, és óvatosan letette a vágógép mellé. A négy rendőrségi motorkerékpárt földobták az autószállítóra, az meg szépen befarolt az udvarra. A motoros kísérők most már takaros sorban feküdtek egymás mellett, kezüket-lábukat megbilincselték, és a telep kapuját is becsukták a srácok.

Két fiú védőszemüveget húzott a harisnyaálarcra, és ember nagyságú lyukat vágott a páncélautó oldalába, miközben egy zárt kék teherautó farolt melléjük. Levált egy nagy, négyszögletes acéldarab, és a harmadik egyenruhás őr magasba emelt kézzel kiugrott a páncélautóból. Jesse megbilincselte, és ráparancsolt, hogy feküdjön a motoros rendőrök mellé.

Gyorsan félretolták a vágógépet, még két férfi mászott be a pénzszállító autóba, és azonnal elkezdte kiadogatni a ládákat, amelyeket rögtön átraktak a másik teherautóba.

Jacko a foglyokra pillantott. Valamennyinek ellátták a baját, de egyik sem sérült meg komolyan, kivétel nélkül eszméletüknél voltak. Jackóról folyt a víz az álarc alatt, de nem merte levenni.

Hirtelen kiáltás hallatszott a daru vezetőfülkéjéből, ahol az egyik fiú őrködött. Jacko fölkapta a fejét. Ugyanebben a pillanatban szirénázást hallott.

Körülnézett. Ez nem lehet igaz! Az egész terv arra épült, hogy ártalmatlanná kell tenni az őröket, mielőtt idejük lenne rádión segítséget kérni. Káromkodott. Az emberek tőle vártak utasítást.

Az autószállító már befarolt egy csomó gumiabroncs mögé, így a fehér motorkerékpárok eltűntek szem elől. A két teherautó és a daru sem látszott gyanúsnak. Jacko felkiáltott: - Mindenki fedezékbe! - Ekkor eszébe jutottak a foglyok. Nincs rá idő, hogy bárhová is elrejtsék őket. Megakadt a szeme egy kátrányponyván. Ráborította az öt kísérőre, aztán beugrott egy billenőskocsi mögé.

A járőrkocsi szélsebesen száguldott, a sziréna egyre közelebbről vijjogott. Jacko hallotta a kerékcsikorgást, amikor a zsaruk éles kanyarral befordultak a vasúti viadukt alá, majd felnyüszített a motor, mert hármasba kapcsolva érték el a hetvenmérföldes sebességet, későn váltottak négyesbe. A hang egyre erősödött, aztán a sziréna sivítása hirtelen elhalkult és a motorzúgás is távolodott. Jacko megkönnyebbülten felsóhajtott, de hirtelen meghallotta a második szirénát. - Vissza! Hasra! - ordította.

A második kocsi is elhúzott, de máris ott termett a harmadik. Ugyanaz a kerékcsikorgás hallatszott a híd alól, ugyanaz a nyüszítés harmadik sebességben a kanyar után - ám ezúttal a riadóautó lassított a kapu előtt.

Minden nagyon nyugodtnak látszott. Jacko arca kibírhatatlanul égett a nejlon alatt. Úgy érezte, menten megfullad. És mintha rendőrbakancs karmolná a kaput! Az egyik zsaru biztosan fölmászik, hogy benézzen... Hirtelen eszébe jutott, hogy a páncélautó vezetőfülkéjében is van két őr. Csak abban bízott, hogy nem pont most fognak magukhoz térni.

Mit akar ez a zsaru? Nem mászott át a falon, de vissza sem ugrott az útra. Ha bejönnek, hogy alaposabban körülnézzenek, mindennek vége. Nem kell pánikba esni, gondolta, tízen csak elbánunk egy kocsira való fejvadásszal! De az ilyesmihez idő kell, és lehet, hogy egyet kint hagytak a riadóautóban, aki rádión erősítést kérhet...

Szinte érezte, ahogy az a rengeteg pénz kicsúszik a keze közül. Már éppen meg akarta kockáztatni, hogy kilessen a billenőskocsi mögül, de meggondolta magát. Nincs értelme, hiszen a motorzúgásból majd megtudja, mikor mennek el.

De mi a fenét csinálnak?

Újra a páncélautóra nézett. Jézusom, az egyik ürge megmozdult! Jacko fölemelte a puskáját. Ennek harc lesz a vége... - Ó, hogy a nyavalya törje ki! - suttogta.

A páncélautóból zaj hallatszott - egy rekedt ordítás. Jacko föltápászkodott, és lövésre kész fegyverrel kilépett a billenőskocsi mögül.

Egy lelket se látott.

Aztán hallotta, hogy a riadóautó csikorgó kerekekkel elhúz. Újra felvijjogott a sziréna, majd lassan elhalt a hangja a távolban.

A Süket Willie előbújt egy Mercedes taxi rozsdás karosszériája mögül. Együtt indultak a páncélautó felé. - Jó kis balhé, mi? - jegyezte meg Willie.

- Az - hagyta rá Jacko savanyúan. - Jobb, mint a tévéműsor. - Benéztek a páncélautóba. A vezető nyögött ugyan, de nem úgy nézett ki, mint aki komolyan megsérült. - Kifelé, tata! - szólt be Jacko a törött ablakon. - Vége az uzsonnaszünetnek!

Ez a hang megnyugtatta Ron Bigginst. Eddig teljesen kábult volt és szörnyen félt. Fájt a feje, úgy érezte, megsüketült, és ragacsos, alvadt vér tapadt a kezéhez, amikor az arcához nyúlt.

Különös, de a harisnyaálarcos férfi látványa magához térítette. Mindenre világosan emlékezett. Rendkívül jól szervezett rablótámadás történt - valljuk be, lenyűgöző, hogy milyen olajozottan hajtották végre az akciót. Ismerték a páncélautó útvonalát, és tudták, mikor ér ide. Ron dühbe gurult. Nem kétséges, hogy a zsákmány egy része valami korrupt detektív titkos bankszámláján fog kikötni. A legtöbb rendőrhöz és biztonsági tiszthez hasonlóan a megvesztegethető zsarukat még a bűnözőknél is jobban gyűlölte.

Az a férfi, aki tatának szólította, benyúlt oldalt, a törött ablaküvegen át, megpiszkálta a belső zárat, és kinyitotta az ajtót. Ron kiszállt. A mozgás fájdalmat okozott.

Látta, hogy a fickó fiatal, hosszú a haja a harisnya alatt, farmert hord és puskát szorongat a kezében. - Szépen nyújtsa ki és rakja össze a kezét, tata. Egy perc múlva mehet a kórházba - mondta, és megvető mozdulattal meglökte Ront, akinek dühében mintha még jobban megfájdult volna a feje. Legszívesebben belerúgott volna valamibe, de uralkodott magán, és minden erejét összeszedve felidézte, hogyan kell viselkednie fegyveres rablótámadás esetén: "Ne szállj szembe velük, teljesítsd a követeléseiket, add oda nekik a pénzt, mert biztosítva van. Nekünk az életed többet ér, tehát ne hősködj."

Nehezen lélegzett. Agyrázkódástól kábult fejjel a fegyvert szorongató fiatalemberben a korrupt detektívet látta, sőt Lou Thurleyt is, aki egy koszos műteremlakás poloskás ágyában zihálva nyög az ártatlan, szűzies Judyra mászva... Hirtelen rájött, hogy ez az ember dúlta fel az életüket, és talán mégis hősnek kell lennie ahhoz, hogy visszanyerhesse egyetlen gyermeke tiszteletét; mert az ilyen senkiházi alak, mint ez a harisnyaálarcos, Judyval hempergő fegyveres, korrupt detektív éppen ahhoz a fajtához tartozik, amelyik mindig tönkreteszi a Ron Big-ginshez hasonló tisztességes embereket... így aztán két lépést tett előre, orron vágta a döbbent fiatalembert, erre az megtántorodott, és mindkét ravaszt meghúzta a puskáján, de nem őt találta el, hanem a mellette álló másik álarcos férfit, aki felordított, vér lövellt a fejéből és elterült.. . Ron borzadva bámulta a vért, de aztán a fiatal fickó nagyot húzott a fejére a puskacsővel, és ettől ismét elvesztette az eszméletét.

Jacko letérdelt a Süket Willie mellé, és lefejtette a harisnyafoszlányokat az öreg arcáról. Ijesztően nézett ki; Jacko belesápadt, mert ő meg a hasonszőrűek

általában életlen fegyverekkel sebesítik meg áldozataikat és egymást, így aztán még soha nem látott lőtt sebet. Mivel a házi elsősegélynyújtó-tanfolyam nem szerepelt Tony Cox kiképzési tervében, a fiú most nem is tudta pontosan, hogy mit tegyen. Egyet azonban tudott: gyorsan gondolkozni.

Fölnézett. A többiek körben állva bámulták őket. Jacko rájuk kiáltott: - Folytassátok a munkát, lusta gazemberek! - A fiúk első szóra engedelmeskedtek.

Jacko közelebb hajolt Willie-hez. - Hallasz engem, pajtás? - kérdezte.

Willie arca megvonaglott, de nem tudott megszólalni.

Jesse letérdelt Willie másik oldalára. - Kórházba kell vinnünk - közölte.

Jacko gondolatban már előbbre járt. - Kell egy lopott kocsi - mondta. A közelben parkoló kék Volvóra mutatott. - Az kié?

- A telep tulajdonosáé - felelte Jesse.

- Tökély teteje! Segíts berakni Willie-t!

Jacko a vállánál, Jesse a lábánál fogva emelte föl a nyöszörgő öreget. A kocsihoz cipelték és a hátsó ülésre fektették. A slusszkulcs a helyén volt.

Az egyik ember odakiáltott a páncélautó mellől: - Készen vagyunk, Jacko!

Máskor megütötte volna a fickót, aki a nevén szólította, de most máson járt az esze. - Tudod, hová kell menned? -kérdezte Jesse-től.

- Igen, de arról volt szó, hogy te is velem jössz.

- Ne is törődj vele! Valahogy beviszem Willie-t a kórházba, és a tanyán találkozunk. Meséld el Tonynak, mi történt. És lassan hajts, ne száguldj át a piroson, állj meg a zebránál, szóval úgy vezess, mintha most vizsgáznál. Oké?

- Oké - felelte Jesse. Visszarohant a teherautóhoz, amellyel le akartak lécelni, és ellenőrizte a hátsó ajtókat. Zárva voltak. Letépte a rendszámtábláról a barna csomagolópapírt, amit azért tettek rá, hogy az őrök meg ne lássák. Tony Cox mindenre gondolt. Jesse beült a volán mögé.

Jacko elindította a Volvót. Valaki kitárta a telep kapuját. A többiek már beszálltak a saját kocsijukba, és éppen az álarcot meg a kesztyűt hámozták le magukról. Jesse kigördült a teherautóval, és jobbra kanyarodott. Jacko utánahajtott a kapuig, aztán balra fordult.

Beletaposott a gázba, közben az órájára pillantott: három perc múlva fél tizenegy. Az egész balhé mindössze tizenegy percig tartott. Tonynak igaza volt: előre megmondta, hogy simán be lehet fejezni az akciót, sőt le is lehet lécelni, amíg egy riadóautó a Vine Street-i őrszobától az Isle of Dogshoz ér. A szerencsétlen Süket Willie balesetétől eltekintve pompás meló volt. Jacko remélte, hogy az öreg életben marad és elköltheti a zsákmány rá eső részét.

Közeledett a kórházhoz. Már kifundálta, mit fog csinálni, de ahhoz, hogy a terve sikerülj ön, Willie-t senki nem láthatta meg a kocsiban. Hátraszólt: - Will, le tudsz hasalni? - Nem kapott választ. Hátranézett. Willie szeme olyan iszonyú látványt nyújtott, hogy azt sem lehetett megállapítani, nyitva van-e vagy csukva. A szegény ördög biztosan elvesztette az eszméletét. Jacko hátranyúlt, és lehúzta Willie testét az ülésről. Fájdalmas puffanással ért földet.

Behajtott a kórház területére, aztán megállt a parkolóban. Kiszállt a kocsiból, és követte a baleseti osztály felé mutató nyilakat. Odabent, közvetlenül a bejárat mellett, talált egy telefonfülkét. Kinyitotta a telefonkönyvet, és megkereste a kórház számát.

Tárcsázott, bedobta a pénzt a nyílásba, és a baleseti osztályt kérte. A közelben lévő íróasztalon kétszer megcsörrent a telefon.

- Egy kis türelmet kérek - szólt bele egy nővér, és letette a kagylót az asztalra. A kövérkés, negyven körüli, gondterheltnek látszó nőn ropogósra keményített egyenruha feszült. Beírt néhány adatot egy könyvbe, aztán újra fölemelte a telefont.

- Baleseti osztály. Miben segíthetek?

Jacko halkan beszélt, közben a nővér arcát figyelte. -A parkolójukban álló kék Volvo hátsó ülésén egy férfi fekszik lőtt sebekkel.

A dagadt nővér elsápadt. - Mit beszél? Itt, nálunk?

Jacko dühbe gurult. - Ott hát, maga kába tehén! Ott, a kórházban! Most pedig emelje föl végre a seggét, és menjen ki érte! - Kísértésbe esett, hogy lecsapja a kagylót, de uralkodott magán, és csak a villát nyomta le, hiszen ő látta a nővért, tehát az is észrevehette őt. Addig szorította a füléhez a süket telefont, amíg a nő letette a kagylót, fölállt, odahívott egy ápolónőt és kiment vele a parkolóba.

Jacko addig bolyongott a kórházban, míg végre talált egy másik kijáratot, és azon át távozott. A főkaputól visszanézve látta, hogy hordágyat visznek ki a parkolóba. Minden tőle telhetőt megtett Wilíie-ért.

Most már csak egy másik kocsira volt szüksége.

15.

FÉLIX LASKINAK tetszett Nathaniel Fett irodája. A diszkréten berendezett, kényelmes szobán látszott, hogy itt aztán remekül lehet dolgozni. Nyoma sem volt benne azoknak a trükköknek, amelyeket ő alkalmazott a saját háza táján, hogy fölénybe kerüljön a klienseivel szemben. Ő például az ablakhoz húzott íróasztalnál ült, így az arca árnyékban maradt; az ügyfelei alacsony, billegő

székeken feszengtek, és felbecsülhetetlen értékű, csontszínű porceláncsészéből kínálta őket kávéval, amelytől a frászt kapták, mert féltek, hogy leejtik. Fett irodája - kétségkívül szándékosan - a vállalatok elnökeinek berendezett klubok atmoszféráját árasztotta. Laski két dologra figyelt föl, amíg megrázta Fett hosszú, keskeny kezét: a hatalmas, láthatóan keveset használt íróasztalra és Fett klubnyakkendőjére. Furcsa, hogy egy zsidó ilyen nyakkendőt köt, mélázott, de aztán jobban belegondolt, és már nem is találta olyan különösnek. Fett pontosan azért hordta ezt a nyakkendőt, amiért ő a Savile Row-n csináltatott, gyönyörűen szabott, hajszálcsíkos öltönyét. Jelvény volt ez, és azt hirdette: én is angol vagyok. No lám, gondolta Laski; Nathaniel még a bankár Fettek hat nemzedékével a háta mögött sem érzi magát teljes biztonságban. Ezt az információt talán még föl lehet használni valamire.

- Foglaljon helyet, Laski - mondta Fett. - Parancsol kávét?

- Egész nap kávét iszom. Pedig árt a szívnek. Köszönöm, nem kérek.

- Italt?

Laski megrázta a fejét. A kínálás visszautasítása volt az egyik olyan módszere, amellyel kényelmetlen helyzetbe hozhatta a vendéglátóját. - Elég jól ismertem az édesapját, mielőtt nyugalomba vonult - mondta. - Nagy veszteség volt a halála. Ezt oly sok emberről mondják, de az ő esetében igaz.

- Köszönöm. - Fett hátradőlt a klubfotelban Laskival szemben, és keresztbe tette a lábát. A vastag szemüveg mögül kifürkészhetetlen pillantással nézett rá. - Tíz éve vesztettük el - mondta.

- Olyan régen? Természetesen jóval idősebb volt nálam, de tudta, hogy én is Varsóból származom, csakúgy, mint a saját felmenői.

Fett bólintott. - Az első Nathaniel Fett szamárhátonj döcögött végig Európán egy zsák arannyal.

- Én ugyanezt az utat a náciktól lopott motorkerékpáron tettem meg egy bőröndre való értéktelen birodalmi márkával.

- Mégis sokkal meredekebben ívelt fölfelé a pályafutása.

Laski rájött, hogy Fett ezt afféle rendreutasításnak szánta, hiszen valójában azt akarta mondani: Lehet, hogy mi fölkapaszkodón lengyel zsidók vagyunk, de korántsem annyira, mint te. Úgy érezte, a tőzsdeügynökben méltó ellenfélre akadt. Az a vastag szemüveg olyan remekül álcázza az arckifejezését, hogy nem is kell a fénynek háttal ülnie... Laski elmosolyodott. - Maga éppolyan, mint az apja volt. Az ember soha nem tudta, mit gondol.

- Még semmit nem mondott, amin elgondolkozhatnék.

- Ó. - Tehát vége a fecsegésnek, gondolta Laski. - Elnézést kérek, hogy telefonon kissé titokzatosan fejeztem ki magam. Kedves magától, hogy előzetes bejelentés nélkül is azonnal fogadott.

- Azt mondta, hét számjegyű összeget óhajt felajánlani az egyik ügyfelemnek. Hogyan tehettem volna meg, hogy nem fogadom? Parancsol szivart? - Fett fölállt, egy asztalkáról fölemelte a dobozt, és megkínálta Laskit.

- Köszönöm. - Laski kissé túl sokáig húzta az időt, míg végre kiválasztott egyet; aztán pontosan abban a pillanatban, amikor kinyújtotta a kezét, hogy kivegye a szivart, közölte: - Meg akarom venni Derek Hamiltontól a Hamilton Konszernt.

Tökéletes volt az időzítés, de Fett egyetlen rezdüléssel sem árulta el, hogy meglepődött volna. Laski azt remélte, talán leejti a dobozt. Csakhogy Fett pontosan tudta, mikor akarja Laski elsütni a nagyágyút, hiszen éppen ezért teremtette meg ő maga a megfelelő pillanatot.

Becsukta a dobozt, szó nélkül tüzet adott Laskinak, aztán leült, és ismét keresztbe tette a lábát. - Tehát a Hamilton Konszernt óhajtja megvenni hét számjegyű összegért.

- Pontosan egymillió fontért. Ha az ember az életművét adja el, igazán megilleti egy ilyen szép kerek összeg.

- Ó, megértem az ajánlata mélyén rejlő lélektani motívumot - mondta Fett könnyedén. - Nem ért egészen váratlanul.

- Tessék?

- Természetesen nem személy szerint magára számítottunk, hanem csak úgy általában valakire. Megérett rá a helyzet.

- Az árajánlat lényegesen magasabb, mint a részvények értéke a napi áron.

- A különbözet körülbelül megfelelő - válaszolta Fett.

Laski felfelé fordított tenyérrel, amolyan esdeklő mozdulattal tárta szét a kezét. - Ne vívjunk szócsatát, hiszen igen nagy összeget ajánlottam - mondta.

- De kevesebbet, mint amennyit a részvények érni fognak, ha a Hamilton Konszern megkapja az olajkutat.

- Erről jut eszembe, közölnöm kell az egyetlen feltételemet. Az ajánlatom csak akkor áll fönn, ha még a délelőtt folyamán meg tudjuk kötni az üzletet.

Fett az órájára nézett. - Már majdnem tizenegy óra. Tegyük fel, hogy Derek érdeklődik az ügy iránt. Tényleg úgy gondolja, hogy délig le lehet bonyolítani?

Laski megkopogtatta az aktatáskáját. - Minden szükséges okmányt elkészíttettem.

- Aligha tudjuk átnézni őket ilyen rövid idő alatt...

- Van nálam egy nyilatkozat, amely az eladási szándékról biztosít és a szerződés paragrafusait is tartalmazza. Ezzel is megelégszem.

- Sejthettem volna, hogy alaposan felkészült. - Fett egy pillanatig mérlegelte a helyzetet. - Persze ha Derek nem kapja meg az olajkutat, a részvények értéke kissé esni fog.

- Hazárdjátékos vagyok - mosolygott Laski.

Fett folytatta: - Ebben az esetben maga eladja a társaság vagyontárgyait, és bezárja a veszteséges vállalatokat.

- Szó sincs róla! - hazudta Laski. - Szerintem új felső szintű vezetőséggel a cég a jelenlegi formájában is nyereséges lehet.

- Valószínűleg igaza van. Nos, ez igen jelentős ajánlat, amelyről feltétlenül tájékoztatnom kell az ügyfelemet.

- Ne sokáig tétovázzon. Arra gondoljon, hogy egymillió font után mennyi jutalék üti a markát.

- Rendben van - mondta Fett hűvösen. - Felhívom Dereket. - A telefon egy alacsony kávézóasztalkán állt. Fett fölemelte a kagylót, és beleszólt: - Kapcsolja nekem Derek Hamiltont.

Laski kifújta a szivarfüstöt, és ügyesen titkolta, menynyire izgul.

- Derek, itt Nathaniel beszél. Fölkeresett Félix Laski. Árajánlatot tett a vállalatra. - Elhallgatott. - Igen, éppen erre számítottunk, ugye? Kerek egymillió. Átjönnél?... Rendben van. Itt leszünk. Tessék? Á... értem. - Kissé zavartan nevetett. - Tíz perc. - Letette a kagylót. - Nos, Laski, Derek idejön. Amíg rá várunk, lássuk azokat az okmányokat.

Laski nem bírta ki, hogy meg ne jegyezze: - Tehát Hamiltont érdekli az üzlet.

- Lehet.

- Valami mást is mondott, ugye?

Fett ismét zavartan nevetett. - Úgy vélem, elárulhatom: azt mondta, ha ma délelőtt eladja magának a céget, akkor legkésőbb tizenkét óráig kézhez akarja kapni a pénzt.

Tizenegy óra

16.

KEVIN HART megérkezett a szerkesztőségi titkárság által megadott címre, és leállította a V8-as motorral működő Rovert a kettős sárga sávon. Megengedhette magának, hogy ilyen drága kocsit tartson, mert még nem nősült meg, az Evening

Post-től pedig Fleet Street-i fizetést kapott, így sokkal jobban állt anyagilag, mint a huszonhét éves férfiak zöme. Ezt ő is nagyon jól tudta, és élvezte is a helyzetet, mert még túl fiatal volt ahhoz, hogy tapintatosan eltitkolja örömét. Arthur Colé meg a hozzá hasonlók épp ezért nem kedvelték...

Arthur iszonyú dühösen jött ki a szerkesztőségi értekezletről. Leült az asztalához, a szokásos módon kiosztott egy csomó riporttémát, aztán odahívta Kevint, és megkérte, hogy menjen át hozzá az asztal másik oldalára, sőt fölszólította, hogy ő is üljön le. Ebből biztosan lehetett tudni, hogy Kevin most megkapja azt, amit a riporterek ledorongolásnak neveznek.

Arthur azonban meglepte ifjú kollégáját, mert nem tolta le, amiért az szemtelenül becsörtetett az értekezletre. A sztori érdekelte. - Milyen volt az a hang a telefonban? -kérdezte.

- Középkorú férfi lehetett, London környéki kiejtéssel. Gondosan megválogatta a szavait. Talán túl gondosan is. Lehet, hogy részeg volt, vagy valamitől nagyon lelombozódott - számolt be Kevin.

- Akkor ez nem ugyanannak az embernek a hangja, aki nekem telefonált ma reggel - tűnődött Arthur. - Az fiatalabbnak hatott, és külvárosi kiejtéssel beszélt. Aki téged hívott fel, mit mondott?

Kevin gyorsírással készült jegyzetéből olvasta: - "Tim Fitzpeterson vagyok. Két férfi zsarol. Laski és Cox a nevük. Azt akarom, hogy készítsék ki a gazembereket, ha én már nem leszek itt." Arthur hitetlenkedve rázta a fejét. - Ennyi az egész?

- Azt is megkérdeztem, mivel zsarolják, de csak annyit válaszolt: "Istenem, maguk mind egyformák", és letette a kagylót. - Kevin elhallgatott, várta a letolást. - Rossz kérdés volt?

Arthur vállat vont. - Rossz hát; de én se tudok jobbat. - Fölvette a telefont, tárcsázott, aztán átadta a kagylót Kevinnek. - Kérdezd meg tőle, hogy felhívott-e bennünket az elmúlt félórában.

Kevin egy pillanatig fülelt, aztán visszatette a villára a kagylót. - Nem veszi föl.

- Ez nem jött be. - Arthur a zsebeit tapogatta; cigarettát keresett.

Kevin fölismerte a tüneteket. - Abba akarod hagyni a dohányzást - jegyezte meg.

- Abba. - Arthur rágni kezdte a körmét. - Tudod, a zsarolók azzal tudnak a legjobban sakkban tartani egy politikust, hogy megfenyegetik: kitálalnak az újságoknak. A zsarolók tehát nem hívnának fel bennünket, hogy elmeséljék a sztorit, mert így eldobnák az ütőkártyájukat. Ugyanilyen okokból az áldozat se telefonálna ide azzal, hogy zsarolják, hiszen éppen az újságoktól fél a legjobban. - Úgy fejezte be ezt az eszmefuttatást, mint aki eljutott a végső következtetéshez: - Hát ezért gondolom, hogy az egész csak kacsa.

Kevin ezt úgy értelmezte: ő most már elmehet. Fölállt. - Folytatom az olaj-cikket.

- Nem - mondta Arthur. - Utána kell járnunk ennek a zsarolási ügynek. Jobban tennéd, ha odamennél és becsöngetnél Fitzpetersonhoz.

- Remek!

- De legközelebb, mielőtt félbeszakítanád a szerkesztőségi értekezletet, ülj le és számolj százig.

Kevin nem tudott elfojtani egy mosolyt: - Megígérem.

Ám minél tovább gondolkozott rajta, annál kisebb esélyt látott rá, hogy lesz valami a sztoriból. A kocsiban megpróbálta felidézni, mit tud Tim Fitzpetersonról. Nem túl jelentős, mérsékelt nézeteket valló politikus. A közgazdasági egyetemen szerzett diplomát, és állítólag jó fej, de nem látszik elég energikus vagy ötletes fickónak ahhoz, hogy bármivel is érdemes legyen megzsarolni. Eszébe jutott egy fénykép, amely Fitzpetersont ábrázolta a spanyol tengerparton csúnyácska feleségével és három félszeg kislányával. A miniszterhelyettes szörnyű khakiszínű sortot viselt.

Az épület, amely előtt Kevin állt, első látásra egyáltalán nem hatott szerelmi fészeknek. A piszkosszürke háztömb a harmincas években épült a Westminster egyik mellékutcájában. Ha nem lenne ilyen közel a parlamenthez, mára már nyomornegyeddé züllött volna. Amint belépett, rögtön látta, hogy a háztulajdonosok a lift meg a portás segítségével emelték a színvonalat: semmi kétség, "szolgálati luxuslakosztályoknak" csúfolják a lakásokat.

Teljesen lehetetlen feleséggel és három gyerekkel itt lakni, gondolta; legalábbis egy olyan ember, mint Fitzpeterson, lehetetlennek tartaná. Tehát ez csak afféle pied-á-terre, így a miniszterhelyettes akár homoszexuális orgiákat vagy részeg tivornyákat is rendezhet benne...

Ne találgass, mondta magában; egy percen belül úgyis minden kiderül.

A hallban trónoló portást nem lehetett kikerülni. Fülkéjéből pontosan rálátott a szűk előtér másik végében lévő liftre. A halálsápadt, beesett arcú férfi úgy nézett ki, mintha az asztalához láncolták volna, és soha nem engednék ki a napvilágra. Kevin közeledtére félretette a Hogyan szerezzük meg a második milliónkat című könyvet, és levette a szemüvegét.

Kevin a könyvre mutatott. - Én előbb azt szeretném tudni, hogyan szerezzem meg az elsőt.

- Kilenc - mondta a portás türelmes, unott hangon.

- Tessék?

- Maga a kilencedik, aki ezt mondja.

- Ó! Bocsánat.

- A következő kérdése az lesz, hogy miért éppen ezt olvasom, én meg azt felelem rá: azért, mert az egyik lakó kölcsönadta. Erre maga azt válaszolja: szeretne

megismerkedni azzal a lakóval. Most, hogy mindezt ilyen szépen megbeszéltük, miben állhatok a rendelkezésére?

Kevin tudta, hogyan kell bánni az ilyen okoskodó alakokkal. Itt csak egy kis cinkosság segíthet, gondolta magában. - Hányas lakásban lakik Mr Fitzpeterson? - kérdezte.

A portás a házi telefon után nyúlt. - Fölszólok neki.

- Egy pillanat. - Kevin előhúzta a tárcáját, és kivett két bankót. - Szeretném meglepni. - Kacsintott, és letette a pénzt az asztalra.

A portás zsebre vágta a dohányt. - Semmi akadálya, uram, hiszen ön a testvére. Az 5/C-ben lakik.

- Köszönöm. - Kevin odament a lifthez, és megnyomta a hívógombot. Sejtette, hogy nem a pénz hatott, hanem a cinkos kacsintás. Beszállt a liftbe, megnyomta az ötödik emelet gombját, de nem csukta be az ajtót. Látta, hogy a portás éppen a házi telefon után nyúl. Figyelmeztette: - Nem emlékszik? Meglepetés! - A portás erre szó nélkül fölemelte a könyvet az asztalról.

A lift nyikorogva kúszott fölfelé. Kevint most is a várakozás jól ismert, bizsergő érzése töltötte el, mint mindig, mielőtt becsöngetett valahová egy sztoriért. Nem volt kellemetlen, de minden alkalommal egy kis idegesség vegyült bele, mert attól félt, bakot lő.

A legfelső emelet előterét - jelképesen - egy négyszögletes vékony nejlonszőnyeg meg néhány fakó vízfestmény díszítette; ízléstelenek voltak ugyan, de a légynek se ártottak. Négy lakás nyílt innen külön csengővel, levélszekrénnyel és mindegyik ajtón kémlelőnyílással. Kevin megkereste az 5/C-t, mély lélegzetet vett, aztán becsöngetett.

Semmi válasz. Rövid várakozás után újra csöngetett, és fülét az ajtóra szorítva hallgatózott. Semmit nem hallott. Elszállt belőle a feszültség, és némi lehangoltság költözött a helyére.

Amíg azon töprengett, hogy mitévő legyen, odaballagott az előtér parányi ablakához, és kinézett. A másik oldalon, az iskola sportpályáján egy lányosztály kézilabdázott. Onnan, ahol állt, nem tudta megállapítani, vajon elég idősek-e ahhoz, hogy érdemes legyen begerjednie tőlük.

Visszament Fitzpeterson ajtajához, és rátenyerelt a csengőre. Az emeletre érkező lift zaja megijesztette. Ha az egyik szomszéd jött haza, talán megkérdezhetné tőle...

A liftből kilépő magas, fiatal rendőr láttán megdöbbent. Bűntudatot érzett, de legnagyobb meglepetésére a rendőr tisztelgett neki.

- Bizonyára ön a miniszterhelyettes úr öccse.

Kevin agya úgy járt, mint a motolla. - Honnan tudja?

- A portástól.

Gyorsan nekiszegezte a következő kérdést. - És maga miért jött ide?

- Csak ellenőrzöm, hogy Mr Fitzpetersonnak nem történt-e valami baja, mert ma reggel nem jelent meg egy értekezleten, és a telefonja sem felel. Tudja, testőr kellene melléjük, de ezek a minisztériumi urak hallani sem akarnak róla. - Az ajtóra nézett. - Semmi válasz?

- Semmi.

- Ön talán tud róla, hogy... rosszul lett? Vagy felizgatták valamivel? Esetleg el kellett mennie?

- Ami azt illeti, reggel fölhívott, és a hangjából ítélve elég csüggedt és kimerült volt. Ezért jöttem ide - felelte Kevin. Tudta, hogy veszélyes játékba kezdett, de eddig még nem hazudott, és különben is, most már túl késő meghátrálni.

- Talán el kellene kérnünk a kulcsot a portástól - javasolta a rendőr.

Kevin ezt nem akarta. - Azon gondolkozom, vajon ne törjük-e be az ajtót - mondta. - Istenem, ha rosszul lett odabent...

A fiatal, tapasztalatlan rendőr rendkívül vonzónak találta ezt a lehetőséget. - Ön szerint ilyen súlyos a helyzet? -kérdezte.

- Ki tudja?... Az ajtó miatt ne fájjon a feje... A Fitzpeterson család nem szegény.

- Nem, uram. - A rendőrnek nem kellett több biztatás. Próbaképpen az ajtónak feszítette a vállát. - Egy jól irányzott lökés, aztán...

Kevin szorosan mellé állt, és egy emberként rugaszkodtak neki az ajtónak, de hiába; csak zajt csaptak, a lakásba nem jutottak be. - A filmekben nem így szokott történni - mondta Kevin, aztán legszívesebben leharapta volna a nyelvét az illetlenül nyegle megjegyzés miatt.

Szerencsére a rendőrnek nem tűnt fel. - Rajta! Próbáljuk meg még egyszer! - vezényelt.

Ezúttal mindketten apait-anyait beleadtak. Az ajtófélfa szilánkokra hasadt, a zár kiszakadt, leesett a földre, és az ajtó kivágódott.

Kevin előreengedte, majd követte a haliba a rendőrt, aki megjegyezte: - Nincs gázszag.

- Itt minden villannyal működik - vélekedett Kevin. A parányi hallból három ajtó nyílt. Az első a csöppnyi fürdőszobába vezetett, ahol Kevin fél szemmel egy sor fogkefét meg egy földig érő nagy tükröt pillantott meg. A második ajtó nyitva állt, így beláttak a konyhába, amely úgy nézett ki, mintha nem sokkal ezelőtt átkutatták volna. Beléptek a harmadik ajtón, és azonnal fölfedezték Fitzpetersont.

Magas támlájú karosszékben ült az íróasztalánál, fejét a karjára hajtva, mintha elaludt volna munka közben, de az asztalon nem volt egyetlen irat sem, csak a telefon, egy pohár meg egy fehér kupakos, barna kis üveg, amiben az altatót adják a gyógyszertárban.

A rendőr fiatal kora ellenére dicséretre méltó gyorsasággal intézkedett. - Mr Fitzpeterson! Uram! - kiáltotta nagyon hangosan, közben pillanatnyi habozás nélkül átvágott a szobán, és a házikabát alá nyúlva kitapintotta az arcra borult férfi szívét. Kevin egy másodpercig mozdulatlanul állt. Végre megszólalt a rendőr: - Még él.

A fiatal zsaru nyilvánvalóan átvette a parancsnokságot. Odaintette Kevint Fitzpetersonhoz. - Beszéljen hozzá! -utasította, aztán a belső zsebéből elővette a rádióját, és beszólt a központba.

Kevin megfogta a politikus vállát. A testet furcsán élettelennek érezte a házikabát alatt. - Ébredj! Ébredj fel! - szólongatta.

A rendőr befejezte a rádióadást, és csatlakozott hozzá. - Pillanatokon belül itt lesznek a mentők - közölte. - Addig sétáltassuk.

Jobbról-balról karon fogták az eszméletlen embert, és megpróbálták sétáltatni. - Ilyenkor ezt kell csinálni? -kérdezte Kevin.

- Nagyon remélem...

- Bárcsak odafigyeltem volna, amikor az elsősegélynyújtásról tanultunk!

- Nekem se ártott volna.

Kevin alig várta, hogy telefonálhasson. Már látta is a főcímet. MEGMENTETTEM A MINISZTERHELYETTES ÉLETÉT. Nem volt szívtelen fiatalember, de rég tudta, hogy az a sztori, amellyel befut, valakinek a tragédiájáról fog szólni. Most, hogy megtörtént az eset, ki akarta használni, mielőtt kicsúszik a keze közül. Azt kívánta, bárcsak gyorsan megérkeznének a mentők.

Fitzpetersonnak nem használt a sétaterápia. - Beszéljen hozzá! - szólalt meg a rendőr. - Mondja meg neki, hogy kicsoda maga.

Kevint ez már érzékenyebben érintette. Nagyot nyelt, aztán kinyögte: - Tim! Tim! Én vagyok az!

- Mondja meg neki a nevét!

Kevint a ház elé érkező mentőautó húzta ki a csávából. Túlharsogta a szirénát: - Vigyük ki a lépcsőházba, hogy útra készen álljon, mire fölérnek!

Kivonszolták az ajtón az ernyedt testet. Amíg a liftnél várakoztak, a rendőr ismét kitapintotta Fitzpeterson szívét, és felkiáltott: - A nemjóját! Nem érzek semmit!

Megjött a lift, és két mentős szállt ki belőle. Az idősebb gyors pillantással fölmérte a helyzetet. - Túl sok altatót vett be?

- Igen - felelte a rendőr.

- Akkor nem kell a hordágy, Bili. Tartsák álló helyzetben.

A rendőr megkérdezte Kevintől: - Vele akar menni?

Kevin sok mindent akart, csak ezt nem. - Inkább itt maradnék. Telefonálnom kell - mondta.

A mentősök, két oldalról támogatva Fitzpetersont, már be is szálltak a liftbe. - Indulunk! - szólt vissza az idősebb, és megnyomta a gombot.

A rendőr újra elővette a rádióadóját, Kevin meg visszasietett a lakásba. A telefon az íróasztalon állt, de nem akarta, hogy a zsaru hallja, mit mond. Talán akad itt valahol egy másik készülék is.

Átment a hálószobába. A kis éjjeliszekrényen egy szürke Trimphone-t talált. A Post-ot tárcsázta.

- A titkárságot kérem... Itt Kevin Hart. Tim Fitzpeterson kormánypárti miniszterhelyettest sürgősen kórházba szállították, vessző, mert öngyilkosságot követett el, pont, új bekezdés. Én találtam rá az Energiaügyi Minisztérium önkívületben lévő olajipari szaktekintélyére, vessző, miután korábban zaklatott idegállapotban fölhívott telefonon, vessző, és közölte velem, vessző, hogy zsarolják, pont, új bekezdés. A miniszterhelyettes... -Kevin elhallgatott.

- Ott van még? - kérdezte a gépírónő.

Kevin nem válaszolt. Éppen most vette észre, hogy véres mellette a gyűrött lepedő, és rosszul lett a látványtól.

17.

Mi HASZNOM a munkámból? Derek Hamilton egész délelőtt ezen rágódott, miközben a gyógyszerek hatása elmúlt és a fekélye egyre jobban és egyre gyakrabban kínozta. A fájdalomhoz hasonlóan ez a kérdés is mindig a feszült pillanatokban jelentkezett. Rosszul kezdődött a nap: a reggeli értekezleten az egyik pénzügyi szakember olyan tervet javasolt a kiadások csökkentésére, amely szerint a teljes vállalkozás felét be kellene zárni. A terv rossz volt, mert elősegítette volna a készpénz áramlását és csökkentette volna a nyereséget, de Hamilton se látott más kiutat, és ez a lehetetlen állapot felbőszítette. Ráordított a könyvelőre: - Én megoldást kérek magától, és erre azt tanácsolja, hogy zárjam be az egész istenverte kóceráját! - Tudta, hogy ez a stílus teljesen tűrhetetlen a felsőbb szintű vezetőkkel szemben. Ez a szakember minden bizonnyal felmond, és talán le sem tudja majd beszélni róla. Aztán a titkárnője, ez az elegáns, kifogástalanul dolgozó, három nyelven beszélő férjes asszony valami jelentéktelen apróságokat tartalmazó listával háborgatta, és vele is kiabált. A

titkárnő nyilván úgy érezte, hogy az efféle gorombaság hozzátartozik a munkájához, de ez nem mentség, gondolta Hamilton.

És rajtakapta magát, hogy ahányszor csak önmagát, a beosztottjait meg a fekélyét szidalmazza, rögtön azon kezd töprengem: Mit keresek én itt?

Amíg a kocsi megtette a rövid utat a saját cégétől Nathaniel Fett irodájáig, gyorsan végiggondolta a lehetséges válaszokat. A pénzt mint ösztönző erőt nem lehet olyan könnyen figyelmen kívül hagyni, ahogy ezt néha színlelte. Igaz, hogy jómódban élhetnének Ellennel a tőkéjéből, sőt annak kamataiból is. De az ő álmai mindig magasabbra szárnyaltak az egyszerű jómód határainál. Az igazi üzleti sikerhez hozzátartozik az egymillió fontot érő jacht, a cannes-i villa, a birtok valahol egy hegyvidéken, ahol fajdra vadászhat, és az a lehetőség, hogy meg tudjon venni egy kedvére való Picassót, ahelyett hogy csak a reprodukciókat nézegesse a csillogó albumokban. Ilyen álmai voltak, legalábbis régen - mert most már valószínűleg túl késő. A Hamilton Konszern az ő életében nem fog káprázatos hasznot hozni.

Fiatalkorában valószínűleg hatalmat és tekintélyt akart, de ez a vágya nem vált valóra. Egy gyönge lábon álló vállalat elnökének nincs túl nagy tekintélye, még akkor sem, ha nagy az a vállalat; a hatalmát pedig megnyirbálják a gáncsoskodó könyvelők.

Nem tudta biztosan, mit is jelent az, hogy valakit kielégít a munkája. Furcsa kifejezés; az ember előtt egy kézműves képe jelenik meg, aki néhány fadarabból asztalt fabrikál, vagy egy parasztté, aki kövér bárányokat terel a piacra. Az üzlet egészen más: még ha szerény sikereket ér is el az ember, akkor is van miért elégedetlenkednie. Márpedig ő nem ért máshoz, csak az üzlethez. Akkor sem lenne tehetsége hozzá, hogy asztalokat készítsen, birkákat tenyésszen, tankönyveket írjon vagy irodaházakat tervezzen, ha ilyesmire adná a fejét.

Ismét a fiaira gondolt. Ellennek igaza van: egyik sem számít az örökségre. Ha tanácsot kérne tőlük, biztosan azt mondanák: - A te pénzed; költsd el! - Mégis ösztönösen tiltakozott ellene, hogy eladja az üzletet, amely gazdaggá tette a családját. Talán nem kellene az ösztöneimre hallgatnom, mert nem tettek boldoggá, gondolta.

Életében először eltöprengett, vajon mihez kezdene, ha nem kellene bejárnia az irodájába. A vidéki élet nem vonzotta. Untatná, hogy pórázon vezetett kutyájával elsétáljon a kocsmába, mint a szomszédja, Quinton ezredes. Az újságok sem érdekelték - most is csak az üzleti híreket olvasta el, üzlet nélkül azonban ezek is elveszítenék a jelentőségüket. Szerette ugyan a kertjét, de nem tudta elképzelni, hogy egész nap gyomláljon és műtrágyázzon.

Mit is csináltunk fiatalkorunkban? Visszatekintve úgy látta, Ellen meg ő rengeteg időt töltöttek el azzal, hogy az égvilágon semmit sem csináltak. Hosszú túrákra indultak kétüléses sportkocsiján, néha meg pikniket rendeztek a barátaikkal. Miért? Miért ül be az ember egy kocsiba és kirándul a világ végére csak azért,

hogy bekapjon néhány szendvicset, aztán hazamenjen? Színházba jártak és éttermekbe, mégis mindig úgy érezték, túl keveset lehetnek kettesben.

Most talán elérkezett az idő, hogy újra fölfedezzék egymást Ellennel. És egymillió fontból futja rá, hogy valóra válthassa néhány álmát. Vehet egy villát - ha nem is Cannes-ban, de azért valahol Délen. Vásárolhat egy jachtot, amely elég nagy ahhoz, hogy a Földközi-tengeren hajózhasson, és elég kicsi ahhoz, hogy maga kormányozhassa. Vadászterületről meg fajdkakasokról szó sem lehet, de talán még marad elég pénze egy-két márkás festményre is.

Ez a Laski nevű fickó meg csak gondot vesz a nyakába, bár úgy hírlik, nagyon ért a lerobbant cégek talpra állításához. A pasasnak nincs se megfelelő származása, se műveltsége, se családja; viszont van esze meg pénze, és szűkös időkben ezek többet érnek, mint a jó nevelés. Lehet, hogy Laskit meg a Hamilton Konszernt a Jóisten is egymásnak teremtette...

Maga is furcsállta, amit Nathaniel Fettnek mondott: - Közöld Laskival, ha ma délelőtt eladom neki a céget, akkor legkésőbb tizenkét óráig kézhez akarom kapni a pénzt. - Milyen bizarr ötlet azonnal bevasalni a pénzt, mintha csak egy glasgow-i italáruház tulajdonosa lenne... Persze nagyon jól tudta, miért szabta ezt a feltételt. Így ugyanis nem neki kell döntenie: ha Laski elő tudja teremteni az összeget, áll az alku; ha nem, hát nem. Képtelen volt dönteni, így aztán a sorsra bízta magát.

Hirtelen rátört a forró reménység, hogy Laski össze tudja szedni a pénzt, mert soha többé nem akart visszamenni az irodába.

A kocsi megállt Fett cége előtt, és Derek Hamilton kiszállt.

18.

BERTIE CHIESEMAN rájött, hogy azért jó szakma fülbemászónak lenni, mert az ember bármit csinálhat, miközben a rendőrségi adást hallgatja. Csak az a szomorú, hogy ő ezenkívül az égvilágon semmit nem akart csinálni.

Ma reggel, amíg az éterben érdektelen közlemények keringtek az Old Kent Road forgalmáról, már felsöpörte a szőnyeget, ami arra volt jó, hogy fölverje a port, csak azért, hogy hamarosan újra leszálljon. Meg is borotválkozott a sarokban a mosdókagylónál - zsilettet használt, a vizet pedig a rezsón melegítette -, és a szobájában lévő tűzhelyen kisütött egy vékony szelet szalonnát reggelire. Nagyon keveset evett.

A reggel nyolc órakor leadott első jelentése óta csak egyszer hívta föl az Evening Post-ot, hogy továbbítsa a fülest: mentőt hívtak egy westminsteri házba. A beteg nevét nem említették az adásban, de ő a cím alapján gyanította, hogy fontos személyiség lehet az illető. A hírszerkesztőség dolga, hogy felhívja a mentőszolgálat központját és megkérdezze a páciens nevét. Ha a központ tudja,

akkor közli a Post-tal az információt, bár a mentősök gyakran csak akkor tesznek jelentést, ha a beteget már kórházba szállították. Néhanapján elbeszélgetett egy-két riporterrel, és ilyenkor mindig arról faggatta őket, mihez kezdenek a tőle kapott fülessel, és hogyan faragnak sztorit belőle, tehát elég jól ismerte az újságírás fortélyait.

A westminsteri ügyön és a forgalom hírein kívül csak bolti lopásokról, jelentéktelen rongálásokról, egy-két balesetről és egy kisebb Downing Street-i tüntetésről hallott -meg egy rejtélyről,

A rejtély színhelye London keleti része volt, de körülbelül ez minden, amit megtudott róla. Hallotta, hogy az összes járőrkocsit riadóztatták, az utána következő parancs azonban nem tartalmazott semmiféle használható felvilágosítást: a kocsiknak egy megadott rendszámú kék teherautót kellett keresniük. Talán csak egy rakomány cigarettával csapták meg, esetleg valamilyen rablásban használták, vagy olyan ember vezette, akit a rendőrség ki akart hallgatni. Az "Abdiás" név is elhangzott, de nem tudta, miért. Közvetlenül a riadó után három kocsit lekapcsoltak a szabályszerű őrjáratról, hogy ezek is a teherautó keresésére induljanak. Hát ezzel nem sokra ment.

Talán az egész cirkusz csak sok hűhó semmiért - lehet, hogy a riadókülönítmény egyik felügyelőjének a felesége szökött meg. Bertie tudta, hogy ilyesmi is megesik néha. De az is előfordulhat, hogy valami nagy balhéról van szó. Várt, hátha még elcsíphet egy-két információt.

Miközben meleg vízzel és mosogatóronggyal tisztogatta a serpenyőt, bejött a házmesterné. Bertie a pulóverébe törölte a kezét, és elővette a lakbérkönyvet. Mrs Keeney kötényben, fölcsavart hajjal álldogált, és most is tisztelettel nézte a rádiót meg a magnót, pedig minden héten látta.

Bertie odaadta neki a pénzt, az asszony meg aláírta a könyvet, aztán átnyújtott egy levelet.

- Nem értem, miért nem hallgat inkább valami szép zenét - mondta.

Bertie mosolygott. Nem árulta el Mrs Keeneynek, mire használja a berendezést, mert a rendőrségi adások lehallgatása törvénybe ütközik. - Nem rajongok a zenéért - felelte.

Az asszony beletörődött a válaszba, és fejcsóválva elment. Bertie fölbontotta a levelet. A havi csekkje érkezett meg az Evening Post-tól. Jó passzban volt: ötszáz fontot kapott, méghozzá adómentesen. Alig tudta elkölteni a pénzét, hiszen munkája meglehetősen egyszerű életmódra kényszerítette. Minden estéjét a kocsmában töltötte, vasárnaponként pedig kocsival ment kirándulni; a ragyogó, vadonatúj Ford Capri volt az egyetlen fényűzés az életében. Minden nevezetes helyet fölkeresett, akár egy turista: járt a canterbury apátságban, a windsori kastélyban, Beaulieu-ben, St. Albansben, Bathban, Oxfordban, és ugyanolyan örömmel látogatott el a szafáriparkokba, pompás várakba, régi emlékművekhez, történelmi városokba, mint a lóversenypályákra és a lunaparkok-ba. Soha

életében nem volt ennyi pénze. Mindenre futotta, amire vágyott, sőt még félre is tudott tenni egy keveset.

Betette a csekket a fiókba, és befejezte a mosogatást. Éppen elrakta a serpenyőt, amikor recsegni kezdett a rádió. A hatodik érzéke azt súgta, hogy hegyezze a fülét.

- Ez az! Hatkerekű kék Bedford. Alfa, Charlie, London, kettő, nulla, három, Mama. Micsoda? Különös ismeretőjele? Már hogyne lenne! Ha bekukkantasz, igen különös ismertetőjelet láthatsz: hat behemót láda kimustrált bankót!

Bertie összeráncolta a homlokát. A központban ülő rádiós nyilván tréfált, de a szavaiból azért kiderült, hogy az eltűnt teherautó hatalmas összeget szállított. Márpedig az efféle teherautó nem válik köddé véletlenül. Biztosan elrabolták.

Leült az íróasztalához, és fölemelte a telefonkagylót.

19.

FÉLIX LASKI és Nathaniel Fett fölállt, amikor Derek Hamilton a szobába lépett. Laski, a leendő vevő, és Hamilton, az eladó csak úgy kutyafuttában fogott kezet, mint a bokszolok a mérkőzés előtt. Laski döbbenten látta, hogy egyforma sötétkék, hajszálcsíkos öltönyt viselnek: még a kétsoros, hatgombos, hasíték nélküli zakó szabása is azonos. De Hamilton hájas testén nem érvényesül az elegáns fazon. A legszebb öltöny is úgy állna rajta, mint tehénen a gatya. Laskinak nem kellett tükörbe néznie ahhoz, hogy tudja: az ő öltönye sokkal drágábbnak látszik. Ne fölényeskedj, mondta magában. A helytelen viselkedés miatt kútba eshet az üzlet. - Örülök, hogy újra látom, Hamilton - mondta.

Hamilton biccentett. - Üdvözlöm, Mr Laski. - Megreccsent a szék, ahogy leült.

Laski figyelmét nem kerülte el ez a "Mr": Hamilton nyilván csak azokat szólítja egyszerűen a vezetéknevükön, akiket önmagával egyenrangúnak tekint.

Keresztbe vetette a lábát, és várta, hogy Fett, a tőzsdeügynök kezdje meg a tárgyalást. A szeme sarkából figyelte Hamiltont. Fiatalkorában jóképű férfi lehetett: magas a homloka, egyenes az orra, ragyogó kék a szeme. Most ölében összekulcsolt kézzel üldögél, és nyugodtnak látszik. Nyilván már döntött.

- Tanúsítom, hogy Derek a Hamilton Konszern Ltd. ötszáztízezer részvényének tulajdonosa - mondta Fett. -További négyszázkilencvenezer részvény mások birtokában van. Kibocsátatlan részvények nincsenek. Mr Laski, ön egymillió fontot kínált Mr Hamilton ötszáztízezer részvényéért, azzal a feltétellel, hogy az üzletkötés dátuma a mai nap legyen és a szerződést déli tizenkét óráig írják alá.

- Vagy azzal a feltétellel, hogy az adásvételről szóló szándéknyilatkozatot írjuk alá, amelyen a mai dátum szerepel.

- Úgy van.

Laski már nem figyelt oda Fettre, aki száraz fahangon tovább sorolta a formaságokat. Úgy érezte, Hamilton valószínűleg megérdemli, hogy elveszítse a feleségét. Az olyan eleven, szexre termett asszonyt, mint Ellen, megilleti az ágy minden öröme: a férjének nincs joga megvénülni.

Itt vagyok én, gondolta; elcsábítottam a pasas feleségét, elveszem tőle mindazt, amiért egész életében dolgozott, és még így is rá tud kényszeríteni, hogy kényelmetlenül erezzem magam, ha Misternek szólít.

Fett összefoglalta az elhangzottakat. - Úgy látom, meg lehet kötni az üzletet, méghozzá pontosan úgy, ahogyan Mr Laski körvonalazta. Az okmányok megfelelőek. Már csak a legfontosabb kérdés van hátra, nevezetesen az, hogy Derek hajlandó-e eladni a vállalatot, és milyen feltételekkel. - Úgy dőlt hátra, mint aki éppen fontos szertartást celebrált.

Hamilton Laskira nézett. - Milyen tervei vannak a vállalattal?

Laski elnyomott egy sóhajt, hiszen nincs értelme semmiféle vallatásnak. Nyugodtan megengedheti magának, hogy egy csomó hazugságot adjon be Hamiltonnak. Pontosan ezt tette. - Az első lépés egy nagy tőkeinjekció lenne - mondta. - Aztán az igazgatással kapcsolatos teendők módosítása következne, majd az üzemeltető vállalatok legfelső szintű vezetőségének felfrissítése, végül a kis teljesítményű részlegek korszerűsítése. - Semmi sem állt távolabb az igazságtól, de ha Hamilton magas lóról akar beszélni vele, ő szívesen belemegy a játékba...

- Válságos pillanatot választott, hogy ajánlatot tegyen.

- Tulajdonképpen nem - felelte Laski. - Ha az olajkutat megkapom, azt afféle jutalomnak tekintem. Alapjában véve erős vállalatot vásárolok meg, amely pillanatnyilag rossz passzban van. Úgy teszem rentábilissá, hogy nem kontárkodom bele az eredeti szerkezetébe. Történetesen ez a szakterületem. - Nagyképűen elmosolyodott. - A rólam keringő híresztelések ellenére nem a törzsrészvények áruba bocsátása, hanem a valóságos iparvállalatok működtetése érdekel.

Elkapta Fett barátságtalan pillantását. A tőzsdeügynök tudta, hogy mindez szemenszedett hazugság, és meg is kérdezte: - Akkor mire való a déli határidő?

- Azt hiszem, a Hamilton-részvények ára túlságosan fel fog menni, ha a konszern megkapja az olajfúrási engedélyt. Jó ideig talán ez lesz az utolsó esélyem, hogy elfogadható áron vásárolhassam meg a céget.

- Ez megfelelő magyarázat - szólt közbe Hamilton, és ezzel magához ragadta a kezdeményezést. - De én is kikötöttem egy határidőt. Mit szól hozzá?

- Nagyon meg vagyok vele elégedve - hazudta Laski, valójában azonban majd kiugrott a bőréből az idegességtől. Váratlanul érte Hamilton óhaja, hogy "kézhez akarja kapni a pénzt", amikor a szerződést aláírják, mert arra gondolt, hogy ma

csak előleget ad, a különbözetet pedig majd akkor fizeti ki, ha a végleges szerződéseket kicserélik. Hamilton kikötése ugyan elég különös, mégis teljesen indokolt, hiszen ha aláírják az előzetes szándéknyilatkozatot, ő, a vevő azonnal áruba tudja bocsátani a részvényeket: eladhatja őket, vagy kölcsönt szerezhet a segítségükkel. Úgy tervezte, hogy az olajtól magasra emelkedő árfolyamon jegyzett részvényekkel teremti elő a pénzt a cég megvásárlásához.

De a saját csapdájába esett: gyors üzleti ajánlattal kecsegtette Hamiltont, és a pasas ráharapott a csalira. Laski nem tudta, hogy most mihez kezdjen, mert nem volt egymillió fontja - már a százezres előleget is a láda mélyéről kellett volna összekaparnia. Azt azonban pontosan tudta, mit nem fog megengedni: azt, hogy ez az üzlet kicsússzon a karmai közül.

- Nagyon meg vagyok vele elégedve - ismételte.

- Derek, talán itt az ideje, hogy néhány percre félrevonuljunk... -javasolta Fett.

- Nem hiszem - szakította félbe Hamilton. - Hacsak nem azt akarod közölni velem, hogy ez az üzlet tele van buktatókkal.

- Szó sincs róla.

Hamilton Laskihoz fordult: - Ebben az esetben elfogadom az ajánlatát.

Laski fölállt, és kezet fogott Hamiltonnal. A kövér ember ettől kissé zavarba jött, de Laski hitt a kézfogás fontosságában. A Hamilton-félék mindig képesek rá, hogy kiskaput találjanak egy szerződésen, de ha kézfogással pecsételték meg az alkut, nem viszi rá őket a lélek, hogy visszatáncoljanak.

- A tőke a Jamaicai Gyapotbankban van; természetesen a londoni fiókjában - mondta Laski. - Úgy vélem, ez nem okoz gondot.

Fett összeráncolta a szemöldökét. Az említett bank kicsi volt, de makulátlan hírnévnek örvendett. Jobban örült volna az olyan csekknek, amit egy zsiróbankban lehet beváltani, de a tárgyalás jelenlegi szakaszában aligha ellenkezhetett anélkül, hogy akadékoskodásnak ne tekintsék. Laski persze nagyon jól tudta, hogy ez lesz a véleménye.

Ki is állította a csekket, és átnyújtotta Hamiltonnak. -Elég ritkán fordul elő, hogy az ember egymillió fontot vághat zsebre - mondta.

Hamilton láthatóan felderült. - Az is elég ritkán fordul elő, hogy az ember ennyit költ - felelte mosolyogva.

- Tízéves voltam, amikor elpusztult a kakasunk, és elmentem apámmal a piacra, hogy másikat vegyünk. Az ára mondjuk... három fontnak felelt meg, de egy évig tartott, míg a családom összekuporgatta rá a pénzt. Több szívszorító pillanatot éltem át, míg megvásároltuk azt a kakast, mint azóta bármikor, amíg megkötöttem egy üzletet, ezt is beleértve. - Mosolygott, hiszen tudta, hogy feszengve hallgatják ezt a történetet, de fütyült rájuk. - Egymillió font semmiség ahhoz képest, hogy egy kakas egy egész családot megmenthet az éhezéstől.

- Milyen igaza van - dünnyögte Hamilton.

Laski ismét a megszokott arcát mutatta. - Szeretném fölhívni a bankot, hogy figyelmeztessem őket: számítsanak erre a csekkre.

- Parancsoljon. - Fett az ajtóhoz kísérte, és a szomszéd szobára mutatott. - Itt nincs senki. Valerie majd bekapcsolja a városi vonalat.

- Köszönöm. Ha ezt elintéztem, aláírhatjuk a nyilatkozatokat. - Laski bement a kis szobába, és fölemelte a telefonkagylót. Amikor meghallotta a vonal bugását, kinézett, hogy meggyőződjön róla: a titkárnő nem hallgatózik. Valerie az iratszekrénynél állt, így nyugodtan tárcsázott.

- Jamaicai Gyapotbank.

- Itt Laski. Kapcsolja Jonest. Csönd.

- Jó napot, Mr Laski.

- Jones, most írtam alá egy csekket egymillió fontról. Először nem jött válasz, aztán Jones megszólalt: - Te jó ég! Nincs rá fedezet.

- Mindegy. Maga akkor is be fogja váltani a csekket.

- De mit szól majd ehhez az Angol Bank? - A bankár már szinte kukorékolt az idegességtől: - Nincs elég készpénzünk letétben!

- Emiatt majd akkor fájjon a fejünk, ha eljön az ideje.

- Mr Laski! Ez a bank nem adhat rá felhatalmazást, hogy az Angol Banknál lévő számlájáról átutaljanak egymillió fontot az Angol Bank egy másik számlájára, mert ennek a banknak nincs letétben egymillió fontja az Angol Banknál. Azt hiszem, ennél világosabban nem tudnám összefoglalni a helyzetet.

- Jones, ki a Jamaicai Gyapotbank tulajdonosa? Jones nagyot sóhajtott. - Ön, uram.

- Pontosan így van - felelte Laski, és letette a kagylót.

Tizenkét óra

20.

PÉTER "JESSE" JAMESRÖL patakzott a verejték. A déli nap az évszakhoz képest rendkívül erősen tűzött, és a nagy szélvédő üveg csak fokozta a meleget, úgyhogy a napsugarak valósággal égették a fiú meztelen, húsos alkarját és perzselték a nadrágszárát.

Ráadásul borzasztóan be volt gyulladva.

Jacko azt mondta, lassan hajtson. Hát ez aztán fölösleges tanácsnak bizonyult. A roncsteleptől egymérföldnyire már olyan nagy volt a forgalom, hogy a kocsik egymás lökhárítóját érve araszoltak át Dél-London területének legalább a felén. Még akkor se tudott volna sietni, ha akar.

Mindkét oldalon kinyitotta a teherautó tolóajtaját, de ez sem segített. Ha a kocsi állt, meg se mozdult a levegő, és ha elindult, akkor is csak a forró kipufogógáz könnyű fuvallata keringett a vezetőfülkében.

Jesse szerint az autóvezetés tulajdonképpen nagyszerű kaland. Tizenkét éves kora óta rajongott a kocsikért - akkor lopta az első járgányát, a Zephyr-Zodiacot, egy halfarkú mértékautót. Imádott versenyrajttal kitörni, ha zöld lett a lámpa, szlalomozva vette a kanyarokat, és a frászt hozta a vasárnapi autósokra. Ha egy másik sofőr dudáim merészelt, átkozódva rázta az öklét, képzeletben pedig főbe lőtte a gazembert. Kocsija kesztyűtartójában pisztolyt rejtegetett, de még soha nem használta.

A vezetés azonban csöppet sem szórakoztató, ha az ember egy vagyont érő lopott pénzt szállít a rakodótérben. Fokozatosan kell gázt adni, szabályosan kell fékezni, a szokott módon kell jelezni, hogy lassítasz, mielőtt megállsz, nem szabad előzni, és át kell engedni a gyalogosokat a zebránál... Hirtelen eszébe jutott, hogy azért nem kéne túlzásba vinni a dolgot: értelmes zsaru azonnal kiszúrja, ha egy fiatal fickó úgy vánszorog egy teherautóval, mint valami kedves öregúr, aki épp most vizsgázik autóvezetésből.

Újabb útkereszteződéshez érkezett a végeláthatatlan South Circular Roadon. A lámpa zöldről éppen sárgára váltott. Ösztönösen bele akart taposni a gázba, hogy még átszáguldjon rajta, aztán kimerültén felsóhajtott, majd -mint egy hülye mazsola - kidugta a karját az ablakon, jelezve, hogy lassít, végül óvatosan megállt.

Jó lenne egy kicsit megnyugodni, és valami másra gondolni a pénz helyett. Hiszen már több ezer mérföldet tett meg az idegtépő londoni forgalomban anélkül, hogy a rendőrök valaha is megállították volna; miért éppen ma lenne másképp? Elvégre még a Yard sem tudja kiszagolni a lopott dohányt.

Váltott a lámpa, ő meg elindult. A széles út most szűk bevásárlóközponttá zsugorodott, áruszállító teherautók sorakoztak a járda mellett, és rengeteg zebra lassította a kocsiáradatot. A keskeny járdákon vásárlók tömege tolongott, és számtalan utcai árus akadályozta a haladást ócska bizsut kínálva meg vasalódeszka-huzatokat lobogtatva.

A nők még nyári ruhát hordtak - azért van valami jó is ebben a kutya melegben. Kiguvadt szemmel bámulta a feszes trikókat, a pompás bő lepleket meg a meztelen térdeket, amíg egy-egy nekirugaszkodásra néhány yarddal előbbre vánszorgott. Mindig a nagy fenekű lányokat csípte, és most a tömeget fürkészve alkalmas alanyt keresett, akit a szemével levetkőztethet.

Jó ötvenyardnyira látta meg a lányt. Kék nejlonpulóver és szűk fehér nadrág feszült rajta. Valószínűleg kövérnek tartotta magát; de szívesen megnyugtatta volna, hogy téved! Takaros, régimódi melltartójában úgy nézett ki a melle, mint két torpedó, és derékban magasan záródó nadrágjában kigömbölyödött széles csípője. Jesse kocsányon lógó szemmel leste, remélve, hogy megláthatja, amint a melle megremeg. Nem leste hiába...

Szeretett volna a csaj mögé állni, lassan lehúzni róla a nadrágot, aztán...

Az előtte lévő vadonatúj, tolótetős Marina húsz yarddal továbbgurult, ő meg utána. Lehet, hogy a zsákmány rá eső részéből ő is vesz egyet. Az autósor ismét lecövekelt. Behúzta a kéziféket, és keresni kezdte a dundi lányt.

Egészen addig nem találta meg, amíg a kocsisor újra el nem indult. Ahogy lassan fölemelte a lábát a kuplungról, megpillantotta a lányt, aki éppen egy kirakatot nézegetett és hátat fordított az úttestnek. A nadrág úgy feszült rajta, hogy látni lehetett a bugyija szegélyét, azt a két ferde vonalat, amelyek azon a ponton találkoznak, ahol a pipi combja elágazik. Imádta, hogy a lányok bugyija kirajzolódik a nadrág alatt: majdnem ugyanúgy begerjedt tőle, mint egy meztelen fenéktől. Aztán lehúznám szépen a bugyiját is, ábrándozott, és...

Fémes csattanás hallatszott. A teherautó nagyot zökkenve megállt, és Jesse nekilódult a volánnak. A tolóajtók két kattanással a helyükre csúsztak. Még oda se nézett, de már tudta, mit művelt, és a félelemtől émelyegni kezdett a gyomra.

A Marina hamarabb lefékezett előtte, mint kellett volna, és ő, miközben önfeledten bámulta a szűk nadrágos lányt, egyenesen belehajtott a luxuskocsi farába.

Kiszállt a teherautóból. A Marina vezetője éppen a kárt vette szemügyre. Dühtől kivörösödött képpel nézett föl Jesse-re. - Őrült gazember! - förmedt rá lancashire-i kiejtéssel. - Maga vak vagy hülye?

Jesse rá se hederített. A két kocsi acélcsókban összeforrt lökhárítóit nézte. Minden erejét latba vetve igyekezett megőrizni a nyugalmát. - Sajnálom, pajtás. Én vagyok a hibás.

- Még hogy sajnálja! Az ilyen alakokat ki kellene tiltani a forgalomból!

Rábámult az apró termetű, potrohos kis mukira, aki öltönyt viselt. Kerek arca maga volt a jogos felháborodás. Az alacsony emberekre jellemző hirtelen haraggal, kissé hátrahajtott fejjel hőbörgött. Jesse első pillantásra gyűlölte. A kis ürge úgy nézett ki, mint egy törzsőrmester. Szerette volna képen törölni, vagy még inkább golyót ereszteni a fejébe.

- Mindannyian hibázunk - mondta kényszeredett kedvességgel. - írjuk föl egymás rendszámát meg mindent, amit kell, és menjünk a dolgunkra. Csak egy kis koccanás az egész. Ne fújja föl annyira a dolgot.

Ez csak olaj volt a tűzre. A törpeszuper még jobban elvörösödött. - Nem ússza meg ilyen könnyen! - fenyegetőzött.

Előttük már továbbhaladt a kocsisor, és a mögöttük rostokolóknak fogytán volt a türelme. Többen dudáltak. Egy férfi kiszállt a kocsijából.A Marina vezetője éppen a teherautó rendszámát írta föl egy kis noteszba. Az ilyen fazonnak mindig akad egy kis notesz meg egy ceruza a zakója zsebében, gondolta Jesse.

A férfi becsukta a noteszt. - Mindennek ez az átkozott gondatlan vezetés az oka. Kihívom a rendőrséget!

- Mi lenne, ha ezt a kis töpörtyűt félrehúznánk az útból, hogy legalább mi továbbmehessünk? - kérdezte egy sofőr a hátuk mögött.

Jesse szövetségest szimatolt. - Rajtam nem múlik, pajtás, de ez a fickó egyenesen Kojakot akarja kihívni, hogy nyomozzon az ügyben.

A potrohos férfi rábökött: - Ismerem a fajtáját! Úgy vezet, mint egy huligán, aztán hagyja, hogy fizessen a biztosító. Be fogom perelni, fiacskám!

Jesse ökölbe szorított kézzel előrelépett, de aztán türtőztette magát. Kezdett pánikba esni. Könyörgőre fogta. -A rendőrségnek épp elég dolga van enélkül is...

A másik férfi szeme résnyire szűkült. Látta, hogy Jesse fél. - Talán hagyjuk, hogy ezt ők döntsék el - felelte. Körülnézett, és meglátott egy telefonfülkét. - Maga itt marad! - parancsolt rá a fiúra, és sarkon fordult.

Jesse vállon ragadta. Most már tényleg megijedt. -A rendőrségnek ehhez semmi köze! - mondta.

A férfi megfordult, és félrelökte Jesse kezét. - Hagyjon békén! Huligán!

Jesse úgy kapta el a zakója hajtókájánál fogva a fickót, hogy az kénytelen volt lábujjhegyre ágaskodni. - Majd adok én neked huligánt!... - Hirtelen észrevette az összeverődött tömeget, amely érdeklődéssel figyelte az eseményeket. A bámészkodókra meredt. Körülbelül tíz-tizenkét embert látott, többnyire háziasszonyokat szatyorral. A szűk nadrágos lány elöl állt. Jesse rájött, hogy csupa olyasmit csinál, amit nem lenne szabad.

Úgy döntött, lelécel.

Elengedte a sértődött kis ürgét, és beszállt a teherautóba. Amaz nem hitt a szemének.

Jesse újra begyújtotta a motort, és hátragurult. Ahogy a két kocsi szétvált, olyan hang hallatszott, mintha elszakadt volna valami. Látta, hogy a Marina lökhárítója félig a levegőben lóg és a hátsó lámpasora összetört. Ötven font, ha szerelőhöz viszi az ember, de csak egy tízes, ha maga bütyköli meg, gondolta vadul.

A potrohos muki a teherautó elé lépett, és úgy állt ott, mint Neptunus, fenyegetően csóválta a mutatóujját. - Itt marad! - kiáltotta. A tömeg egyre nőtt, ahogy a balhé mind látványosabbá vált. Pillanatnyilag semmi nem jött szembe, így a mögöttük várakozó kocsik elindultak, és elhúztak a baleset színhelye mellett.

Jesse első sebességben túráztatta a motort. A férfi meg se moccant. A fiú hirtelen lekapta a lábát a kuplungról, és a teherautó nekilódult.

A pocakos fickó túl későn ugrott a járda felé. Jesse tompa puffanást hallott a jobb oldali sárhányó felől, ahogy elkanyarodott. A háta mögött csikorogva fékezett egy autó, ő meg rántott egyet a sebességváltón, és vissza se nézve elszáguldott.

Szűknek és nyomasztónak látszott az utca, akár egy csapda, amint az átkelőhelyekre rá se hederítve, kanyarogva, néha fékezve végigrobogott rajta. Kétségbeesetten próbált gondolkozni. Mindent elfuserált. Az egész balhé gyönyörűen sikerült, ő meg tönkretette a járgányt, amelyen a száj rét szállítja. Egy rakomány papírpénz elúszott egy ötvenfontos koccanáson! Micsoda baromság!

Nyugi, csillapította magát. Addig semmi sincs veszve, amíg rács mögé nem kerül. Még mindig van idő; csak gondolkozni tudna!

Lassított, és lekanyarodott a főútról. Nincs értelme, hogy újra fölhívja magára a figyelmet. Egy sor mellékutcán döcögött át, míg kifundálta, mitévő legyen.

Mi lesz most? Valamelyik bámészkodó nyilván kihívja a rendőrséget, főleg azért, mert ő elütötte a potrohos mukit. A teherautó rendszáma föl van írva a kis noteszban, amellett a tömegből is biztosan megjegyezte valaki. Be fogják jelenteni, hogy cserbenhagyásos gázolás történt, és a rendszámot rádión közlik a járőrkocsikkal. Ezt legkevesebb három, legföljebb tizenöt perc alatt elintézik. Újabb öt perc múlva már a személyleírását is leadja a rádió. Mi is van rajta? Kék nadrág és narancssárga ing. Micsoda baromság!

Mit mondana Tony Cox, ha most megkérdezhetné? Elképzelte a főnök duzzadt arcát, és szinte hallotta a hangját. Először fogalmazd meg magadban, hogy mi a baj. Tehát?

- A rendőrség ismeri a rendszámomat és a személyleírásomat - mondta fennhangon.

Gondold végig, mit kell tenned, hogy kimászhass a csávából!

- Mi a fenét csinálhatnék, Tony? Talán kicseréljem a rendszámomat és megváltoztassam a külsőmet?

Ez az! Láss hozzá! Oké?

Jesse a homlokát ráncolta. Tony helyzetelemzése csak idáig terjedt. De hát hol a pokolban tudna rendszámtáblákat szerezni, és főleg hol tudná felrakni őket?

Megvan! Pofonegyszerű az egész.

Visszatért a főútra, és addig hajtott, míg egy garázshoz nem ért. Beállt előre, az udvarba. A kerítésen át nem látnak meg, gondolta. Remek! A benzinkutak mögött volt a műhely. A másik oldalon éppen kiürítettek egy tartálykocsit.

A benzinkutas odajött, közben egy olajos ronggyal törölgette a szemüvegét. - Öt fontért kérek benzint - mondta Jesse. - Hol van a vécé?

- A ház oldalában.

Elindult a garázs mellett vezető hepehupás betonúton, amerre a benzinkutas a hüvelykujjával bökött. Látta ugyan a "Férfiak" feliratú repedezett ajtót, de nem ment be.

A garázs mögött lévő zsebkendőnyi üres földdarabon javításra váró, szinte vadonatúj autókat zsúfoltak össze rozsdás kocsiajtókkal, elgörbült sárhányókkal és kiselejtezett alkatrészekkel. Egyelőre nem találta, amit keresett.

A műhely tárva-nyitva álló hátsó bejárata olyan nagy volt, hogy akár egy busz is behajthatott volna rajta. Fogta magát és bement.

Beletelt egy pillanat, míg a szeme alkalmazkodott a félhomályhoz a kinti napfény után. Gépolaj és ózon szaga terjengett a levegőben. Egy Mini állt fejmagasságban az egyik szerelőállványon, szemérmetlenül kilógó belekkel. Egy utánfutós teherautó orrát huzalokkal kapcsolták a Krypton ellenőrző készülékhez. Egy emelőbakon veszteglő Jaguar összes kerekét leszedték. Senki nem volt a közelben. Az órájára pillantott: biztosan ebédelnek. Körülnézett.

Mindent megtalált, amire szüksége volt.

Az egyik sarokban álló olajoshordó tetején két piros-fehér ipari rendszámtábla hevert. Jesse átvágott a műhelyen, gyorsan fölkapta őket, aztán újra körülnézett, és még két dolgot lopott: a téglafalba vert szögön lógó tiszta overallt meg a padlóról egy darab piszkos spárgát.

- Keresel valamit, testvér? - kérdezte egy férfihang.

Torkában dobogó szívvel gyorsan megfordult. A műhely másik oldalában, a Jaguar ragyogó fehér sárhányójá-nak támaszkodva egy néger szerelő falatozott. Göndör afrikai sörénye remegett, ahogy az ennivalót rágta. Jesse megpróbálta az overall alá dugni a rendszámtáblákat. - A vécét keresem. Szeretnék átöltözni - felelte visszafojtott lélegzettel.

A szerelő az irányt mutatta. - Kint van - mondta. Nagyot nyelt, aztán még egyet harapott a kemény tojásból.

- Köszönöm! - Jesse már iszkolt is kifelé.

- Szívesen, máskor is! - kiáltotta utána a szerelő ír kiejtéssel. Fekete írek is vannak? Még ilyet!

A benzinkutas a teherautó mellett várta. Jesse fölkapaszkodott, és az ülés fölött hátradobta a rakodótérbe az overallt meg a belegöngyölt rendszámtáblákat. A benzinkutas kíváncsian nézte a batyut. Jesse megmagyarázta: -Kilógott az overallom a hátsó ajtón. Biztosan csupa kosz lett. Mennyit fizetek?

- Mi öt fontot kérünk, ha öt fontért kért benzint... Nem is vettem észre azt az overallt...

- Én sem, úgyhogy végigsöpörtem vele vagy ötven nyavalyás mérföldet. Ugye öt fontra valót kértem?

- Annyit mondott. A vécé ingyen van. Jesse fizetett, és gyorsan elhúzta a csíkot.

Kissé letért az előírt útvonalról, de jól tette, mert ez a környék csöndesebb volt, mint amelyeken eddig áthajtott. Mindkét oldalon régi családi házak sorakoztak, de nem kint az út szélén, hanem valamivel beljebb. A járdát vadgesztenyefák szegélyezték. Egy Green Line buszmegállót is látott.

Néptelen mellékutcára vadászott, hogy ki tudja cserélni a rendszámot. Ismét az órájára pillantott. Már biztosan eltelt tizenöt perc a baleset óta. Nincs idő tovább vacakolni.

A következő sarkon befordult a Brook Avenue nevű utcába, amelyben csupa ikerház állt. Az Isten szerelmére, valami olyan hely kellene, ahol nem láthatják ennyien! Csak nem cserélhet rendszámot hatvan kandi háziasszony szeme láttára!

További két kanyar után végre kilyukadt egy kis üzletsor mögött húzódó bekötőútra. Behajtott és megállt. Garázsokat látott, meg kukákat és a hátsó boltajtókat, amelyeken át az árut beviszik. Ennél különbet nem remélhetett.

Átmászott az ülésen a teherautó rakodóterébe. Nagyon meleg volt. Leült az egyik pénzesládára, és beledugta a lábát az overallba. Jézusom, már majdnem sikerült, csak még néhány percet adj, mondta magában szinte fohászkodva.

Fölállt, előrehajolt, és a vállára is fölrángatta az overallt. Ha elszúrom, Tony átvágja a torkomat, gondolta. Megborzongott. Tony Cox nehéz fiú, és ha büntetésre kerül a sor, kitörnek rajta a ferde hajlamai.

Fölhúzta a cipzárat. Tudta, miféle személyleírást szoktak adni a szemtanúk. A rendőrség biztosan egy narancssárga inges, kék farmeros, nagydarab, haragos képű, ádáz tekintetű alakot keres. Ha most bárki ránéz, csak egy szerelőt lát.

Fölkapta az ipari rendszámokat. A spárga elveszett -biztosan leejtette. Körülnézett a kocsi padlóján. A fenébe is, egy teherautóban mindig hever valahol egy darab madzag! Kinyitotta a szerszámosládát, és az emelőre tekerve valóban talált egy hosszú, olajos zsineget.

Kiszállt, és a kocsi orrához ment. Gondosan dolgozott, mert attól félt, ha kapkod, elrontja az egészet. Az ipari rendszámot az eredeti tábla elé kötötte, pontosan úgy, ahogy a garázsokban szokás, ha bejáratnak az országúton egy teherautót. Hátralépett, és szemügyre vette a művét. Úgy érezte, pompásan sikerült.

A kocsi farához sietett, és megismételte ugyanezt a műveletet a hátsó rendszámtáblával is. Végre elkészült. Most már könnyebben lélegzett.

- Nocsak, kicseréljük a rendszámot?

Jesse nagyot ugrott ijedtében, és megfordult. Szinte megdermedt a félelemtől. Egy rendőr szólította meg.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Nem akadt több mentő ötlete, nem tudott több meggyőző hazugságot, nem maradt több fortély a tarsolyában. Az ösztönei cserbenhagyták. Egy árva mukkot se tudott kinyögni.

A zsaru elindult feléje. Egészen fiatal, szeplős orrú fickó volt, vörösesszőke barkóval. - Valami baj van? - kérdezte.

Jesse döbbenten látta, hogy mosolyog. Félelemtől megbénult agyába bevilágított egy reménysugár. A nyelve is forogni kezdett. - Meglazultak a rendszámok - magyarázta. - Éppen most húztam szorosabbra a spárgát.

A zsaru bólintott. - Én is vezettem ilyen járgányt -mondta. - Sokkal könnyebben boldogul vele az ember, mint a személyautóval. Úgy megy, mint a parancsolat.

Jesse-nek átfutott az agyán, hogy ez a fickó csak gonoszul játszik vele, mint a macska az egérrel, miközben nagyon jól tudja, hogy ő az a sofőr, aki cserbenhagyta az áldozatát. A disznó most úgy tesz, mintha mit sem sejtene, csak azért, hogy aztán az utolsó pillanatban lecsapjon rá.

- Hát persze hogy könnyen boldogul velük az ember, főleg ha nincs semmi hibájuk - felelte, s közben hideg verejték lepte el az arcát.

- No, most már készen van. Indulás, mert eltorlaszolja az utat!

Jesse úgy mászott föl a vezetőfülkébe, mint az alvajáró, és begyújtotta a motort. Hol áll a zsaru kocsija? Kikapcsolta volna a rádióját és nem tud semmit a balesetről? Vagy lehet, hogy lóvá tette az overall meg az ipari rendszám?

Ha előremegy a teherautó orrához és észreveszi a horpadást, amit a Marina lökhárítóját okozott...

Fokozatosan visszaengedte a kuplungot, és lassan végiggurult a bekötőúton. A végében megállt. Jobbra-balra nézett. Az oldalsó visszapillantó tükrében látta, hogy a rendőr az út másik végén beszáll a járőrkocsiba.

Jesse rákanyarodott a főútra, és a riadóautó eltűnt a szeme elől. Megtörölte a homlokát. Reszketett, mint a nyárfalevél.

- Ó, hogy a nyavalya törje ki! - lehelte.

21.

EVAN JONES életében először ivott whiskyt ebéd előtt. Jó oka volt rá, ugyanis - szintén életében először - megszegte a saját erkölcsi kódexét. Éppen ezt

magyarázta barátjának, Árny Matthewsnak, de igen csekély eredménnyel, mert nem volt hozzászokva az italhoz, és az első dupla Scotch már kezdett a fejébe szállni.

- Tudod, én szigorú vallásos nevelést kaptam - mondta dallamos walesi hanghordozással. - A Szentírás parancsai szerint éltünk. Nos, az ember az egyik erkölcsi kódex helyett választhat másikat, de nem rázhatja le magáról a belenevelt engedelmességet. Érted?

- Értem - hagyta rá Árny, pedig egyáltalán nem értette. Evan Jones a Jamaicai Gyapotbank londoni fiókjának igazgatója volt, Árny meg biztosítási statisztikus a Tűzkár Elleni és Általános Hajózási Biztosítónál. Mindketten a surreybeli Wokingban éltek, a Tudor-stílust utánzó, egymással szomszédos házakban. Barátságuk felszínes volt, de tartós.

- A bankároknak saját erkölcsi kódexük van - folytatva Evan. - Tudod-e, mekkora ribilliót okozott, amikor közöltem a szüleimmel, hogy bankár akarok lenni? Dél-Walesben a középiskolát végzett fiúkból általában tanárok meg papok lesznek, vagy hivatalnokok a szénbányák igazgatóságánál, esetleg szakszervezeti tisztségviselők -de bankárok soha.

- Az én anyám azt se tudta, mi fán terem a statisztikus -mondta Árny együttérzően, mert még mindig fogalma sem volt, hova akar kilyukadni Evan.

- Nem a tisztességes bankárok alapelveiről beszélek; nem olyan dolgokról van szó, mint a legkisebb kockázat törvénye vagy a jelzálogkölcsön megfelelő fedezete meg a hosszabb időre lekötött betétre fizetendő magasabb kamat. Nem ezekre gondolok.

- Nem. - Árny most már végképp nem tudta, tulajdonképpen mire is gondol Evan. De megérezte, hogy barátja ki fog fecsegni valamilyen hivatali titkot, és mint mindenki a Cityben, ő is élvezettel hallgatta mások pletykáit. - Iszol még egyet? - kérdezte, és fölkapta a poharakat.

Evan bólintott, és a bár felé igyekvő Arnyt nézte. Gyakran találkoztak a Pollard halijában, mielőtt a pályaudvarra mentek, hogy hazafelé indulva elcsípjék a délutáni vonatot. Tetszett neki a sok plüssfotel, a csönd és az enyhén szervilis személyzet. Nem bírta a Square Mile-on gomba módra elszaporodott újfajta kocsmákat; ezekben a divatos, zsúfolt pincehelyiségekben állandóan bömbölt a zene a hosszú hajú, mellényes öltönyben és csiricsáré nyakkendőben parádézó fenegyerekeknek, akik félliteres kriglikből vedelték a sört és Continental aperitifet iszogattak.

- A feddhetetlenségről beszélek - folytatta, amikor Árny visszajött. - Egy bankár lehet buta, de ha tiszta a keze, talpon marad. Viszont ha nem feddhetetlen...

- így igaz.

- No, akkor nézd meg Félix Laskit! Ez az ember aztán egyáltalán nem feddhetetlen: szikrányi becsület sincs benne.

- Ugye, ő az a fickó, aki megvette a bankotokat?

- Legmélyebb sajnálatomra, igen. Elmondjam, hogyan kaparintotta meg?

Árny kezében, félúton a szája felé, megállt a cigaretta. Előrehajolt a foteljában. - Mondd!

- Volt egy ügyfelünk, a South Middlesex Ingatlanvállalat. Ez a cég szoros kapcsolatban állt egy leszámítolási részleggel, amelyet szintén ismertünk, és azt akartuk, hogy egy hosszú lejáratú összeg felszabadítható legyen. A kölcsön valójában túl nagy volt az ingatlanvállalatnak, de a kollaterálisok óriásiak voltak. Hogy ne szaporítsam tovább a szót, nem tudták visszafizetni a kölcsönt.

- De az ingatlan a tiétek volt - szólalt meg Árny. -A tulajdonjogot igazoló okiratok biztosan a páncélszekrényetekben voltak.

- Egy fabatkát sem értek. Csak másolatokat kaptunk, ugyanúgy, mint számos más hitelező.

- Ez színtiszta csalás.

- Pontosan. De sikerült úgy feltüntetniük a dolgot, mintha csupán hozzá nem értésről volna szó. Mi azonban nyakig benne voltunk a pácban. Laski húzott ki belőle, cserébe a vagyonrészesedésünk nagyobbik feléért.

- Ravasz fickó.

- Ravaszabb, mint gondolnád. Gyakorlatilag megkaparintotta a South Middlesex Ingatlanvállalat irányítását. Ne felejtsd el, nem ő igazgatta a céget, de részvényei voltak és szakértőként alkalmazták, a vezetőség meg igen gyönge lábakon állt...

- Vagyis a Gyapotbank részvényeit abból a pénzből vásárolta meg, amit kölcsönként vett fel és aztán nem fizetett vissza.

- Úgy néz ki a dolog, nem?

Árny megcsóválta a fejét. - Szinte hihetetlen.

- Nem ez lenne a véleményed, ha ismernéd a gazembert. - Két férfi, a csíkos zsakettnadrágjukból ítélve két ügyvéd, a szomszéd asztalnál félpintes korsókból itta a sört. Evan észrevette őket, és halkabban folytatta: -Mondtam már, szikrányi becsület sincs benne.

- Azért ez fantasztikus húzás volt - jegyezte meg Árny mélységes csodálattal a hangjában. - Ha tényleg így történt, kitálalhattátok volna a lapoknak.

- És ki a fene hozta volna le a sztorit a Privàté Eye-on kívül? Pedig igaz, édes öregem. Ez az alak olyan mélyre süllyedt, mint senki más. - Nagyot kortyolt a whiskyből. -Tudod, mit művelt ma?

- A South Middlesex-ügynél nagyobb disznóságot nemigen csinálhatott... - adta alá a lovat Árny.

Evan arca már kissé kipirult, és remegett a pohár a kezében. Lassan, kimérten beszélt: - Utasított engem - jól jegyezd meg, utasított! -, hogy váltsak be egy fedezetlen csekket egymillió font sterlingre! - Lendületes mozdulattal csapta le a poharát.

- De mit szól majd ehhez az Angol Bank?

- Én is pontosan ezt kérdeztem tőle! - A két ügyvéd odanézett, és Evan rájött, hogy kiabál. Csöndesebben folytatta: - Pontosan ezt kérdeztem. Nem fogod elhinni, mit válaszolt. Megkérdezte: "Ki a Jamaicai Gyapotbank tulajdonosa?" Aztán letette a telefont.

- És te mit csináltál?

Evan vállat vont. - Amikor a rendelvényes telefonált, azt mondtam neki, hogy érvényes a csekk.

Árny füttyentett. - A te véleményed persze nem oszt, nem szoroz, hiszen az Angol Banknak kell átutalnia a pénzt. És ha rájönnek, hogy nincs egymilliótok...

- Erre is figyelmeztettem. - Evan úgy érezte, menten sírva fakad, és elszégyellte magát. - Harmincéves pályafutásom során, mióta elkezdtem dolgozni a cardiffi Barclays Bank pénztárában, soha nem továbbítottam fedezetlen csekket. Egészen a mai napig... - Fölhajtotta a maradék whiskyjét, aztán komoran bámult a pohárra. - Kérsz még egyet?

- Nem. És jobb lenne, ha te se innál többet. Felmondasz?

- Kénytelen vagyok. - A fejét ingatta. - Harminc év... Na, igyál még egyet!

- Nem - ismételte Árny határozottan. - Haza kellene menned. - Fölállt, és megfogta Evan könyökét.

- Jó, jó.

A két férfi kilépett az utcára. Magasról tűzött a nap. Ebédidő volt; a kávéházak és a büfék előtt már sorban álltak az emberek. Néhány csinos titkárnő jégkrémrudat nyalogatva sétált.

- Gyönyörű az idő, pedig hol van már a nyár? - jegyezte meg Árny.

- Gyönyörű - hagyta rá Evan gyászosan.

Árny lelépett a járdáról, és intett egy fekete taxinak, amely odakanyarodott és csikorogva fékezett.

- Hova mész? - kérdezte Evan.

- Nem én megyek, hanem te. - Árny kinyitotta az ajtót, és beszólt a sofőrnek. - Waterloo pályaudvar!

Evan imbolyogva bemászott, és lehuppant a hátsó ülésre.

- Menj haza, mielőtt úgy a fejedbe száll az ital, hogy nem tudsz lábra állni - tanácsolta Árny, és becsukta az ajtót.

Evan lecsavarta az ablakot. - Köszönöm, pajtás.

- A legjobb otthon.

Evan bólintott. - Bár tudnám, mit fogok mondani az asszonynak!

Árny néhány pillanatig a távolodó taxi után nézett, majd barátjára gondolva az irodája felé indult. Evan bankbéli pályafutása ezzel véget ért. A Cityben nagyon nehezen hiszik el az emberről, hogy becsületes, az ellenkezőjét viszont annál könnyebben. Márpedig Evan jó hírének lőttek; ez olyan biztos, mintha azt terjesztenék róla, hogy megpróbálta kizsebelni a pénzügyminisztert. Elfogadható nyugdíjat talán még kaphat, új állást azonban soha.

Árny, Evannel ellentétben, biztonságban volt, bár rosszul állt anyagilag. Elég jól keresett ugyan, de építési kölcsönt vett föl, hogy megtoldja a házát, és gondot okozott a törlesztés. Most úgy látta, itt az alkalom, hogy keressen néhány fontot Evan balszerencséjén. Érezte, hogy ezzel elárulja a barátját, de meggyőzte magát: emiatt már nem érheti újabb veszteség a szerencsétlent.

Bement egy telefonfülkébe, és tárcsázott. Meghallotta a csöngetést, ekkor bedobta a pénzt. - Evening Post?

- Igen. Kit kapcsoljak?

- A tőzsderovat vezetőjét.

Rövid várakozás után új hang szólalt meg: - Tőzsderovat!

- Mervyn?

- Én vagyok.

- Itt Arnold Matthews beszél.

- Hello, Árny. Mi újság?

Árny mély lélegzetet vett. - A Jamaicai Gyapotbank pácban van.

22.

DOREEN, a Süket Willie felesége egyenes háttal, mereven ült Jacko mellett a kocsiban, ölében a retiküljét szorongatva. Sápadt volt, a szája furcsa, egyszerre dühös és rémült grimaszra húzódott. Az erős csontú, nagyon magas, széles csípőjű asszony hízásnak indult, mert Willie imádta a rósejbnit; ráadásul szegényesen öltözködött, mégpedig azért, mert Willie szerette a barna sört. Most egyenesen előrenézett, és a szája sarkából beszélt Jackóhoz. De hát akkor

hogyan került be a kórházba? - Nem tudom, Doreen - hazudta Jacko. - Talán valami balhé közben sebesült meg, ezért nem akarták elárulni, hogy ki vitte be. Én nem tudok többet. Engem csak fölhívtak, közölték, hogy a Süket Willie kórházban van, értesítsem az asszonyt, és már le is tették a telefont - mondta azzal a mozdulattal, amellyel az ember lecsapja a kagylót.

- Hazug disznó - felelte Doreen egykedvűen.

Jacko elhallgatott.

A kocsi hátsó ülésén a Süket Willie fia, Billy, üres tekintettel bámult ki az ablakon. Nyurga, esetlen teste alig fért el a szűk helyen. Normális körülmények között szeretett autózni, de az anyja ma nagyon ideges volt, és Billy érezte: valami nagy baj történt. Nem tudta biztosan, hogy micsoda, mert minden összezavarodott körülötte. Úgy látszik, a mama zabos Jackóra, pedig Jacko jó barát. Azt mondta, a papa kórházban van, de nem azért, mert beteg; de hát hogy is lehetne beteg? Hiszen kutya baja se volt, amikor korán reggel elment hazulról.

A kórház gótikus stílusjegyeket viselő hatalmas téglaépülete valaha a southwarki polgármester rezidenciája volt. Azóta jó néhány lapos tetős új szárnnyal bővítették, és a tarmakburkolatú parkoló elnyelte a maradék gyepet is.

Jacko a baleseti osztály közelében állt meg. Senki nem szólt egy szót sem, amíg kiszálltak a kocsiból és a bejárathoz mentek. Elhaladtak egy mentős mellett, aki pipával a szájában éppen a mentőautó oldalára ragasztott dohányzás elleni plakáthoz támaszkodott.

A meleg parkolóból beléptek a hűvös kórházba. Doreennak a fertőtlenítőszerek ismerős szagától meg a hullámokban rátörő félelemtől émelyegni kezdett a gyomra. A falak mentén körös-körül zöld műanyag székek sorakoztak, középen, a bejárattal szemben Íróasztal állt. Látott egy kisfiút, aki elvágott ujját szopogatta, egy fiatalembert kendővel felkötött karral, és egy lányt, aki fájó fejét a tenyerébe hajtotta. Valahol a közelben egy nő nyögött. Doreent elfogta a páni félelem.

A nyugat-indiai nővér éppen telefonált. Amikor befejezte a beszélgetést, az asszony megkérdezte: - Tessék mondani, behoztak ide ma délelőtt egy William Johnson nevű beteget?

A nővér rá se nézett, csak odaszólt: - Egy pillanat türelmet kérek. - Fölírt valamit a jegyzetfüzetébe, aztán fölpillantott, mert egy mentőautó állt meg a bejárat előtt. - Foglaljanak helyet - mondta, majd megkerülte az íróasztalt, elment mellettük, és az ajtó felé igyekezett.

Jacko arrébb lépett, mintha le akarna ülni, de Doreen elkapta a zakója ujját, és ráparancsolt: - Itt maradsz! Nem vagyok hajlandó órákig várakozni. Addig egy tapodtat se megyek innen, amíg nem kapok választ.

Látták, hogy behoznak egy hordágyat. A hason fekvő férfit véres pokróccal takarták le. A nővér átkísérte a mentősöket a lengőajtón.

Egy másik ajtón kövérkés, fehér bőrű nő lépett be ápolónői egyenruhában. Doreen elállta az útját. - Miért nem mondják meg, hogy itt van-e a férjem? - kérdezte metsző hangon.

Az ápolónő megállt, és egyetlen pillantással végigmérte őket. A sötét bőrű nővér visszajött.

- Tőle is megkérdeztem, de az istennek se mondja meg! - közölte Doreen.

- Nővér, miért nem törődik ezekkel az emberekkel?

- Úgy gondoltam, hogy az a férfi, akit baleset ért és mindkét lába szétroncsolódott, valamivel betegebbnek látszik, mint ez a hölgy.

- Helyesen járt el, de a szellemes megjegyzéseit tartsa meg magának. - A kövérkés ápolónő Doreenhoz fordult.

- Hogy hívják a férjét?

- William Johnson.

Az ápolónő megnézte a nyilvántartást. - Ez a név itt nem szerepel. - Egy pillanatra elhallgatott. - De van egy betegünk, akinek nem ismerjük a személyi adatait. Fehér bőrű, középtermetű, középkorú férfi, lőtt sebekkel a fején.

- Ő az - mondta Jacko.

- Jaj, istenem! - kiáltott fel Doreen.

Az ápolónő fölemelte a telefonkagylót. - Az lesz a legjobb, ha megnézi a beteget, és meggyőződik róla, hogy valóban a férje-e. - Egyetlen számot tárcsázott. Várt egy pillanatig. - Doktor úr, itt Mrs Rowe beszél a baleseti osztályról. Jelentkezett egy asszony, lehet, hogy a lőtt sebekkel behozott páciens felesége. Igen. Odakísérem. Ott találkozunk. - Letette a kagylót. - Kérem, jöjjenek velem.

Doreen elfojtotta a rátörő kétségbeesést, ahogy végigmentek a kórház linóleummal borított folyosóin. Ettől rettegett attól kezdve, hogy több mint tizenöt évvel ezelőtt rájött: bűnözőhöz ment feleségül. Mindig is gyanította, bár az ura azt mondta neki, hogy üzletember, ő meg nem faggatta tovább, mert azokban az időkben, amikor Willie udvarolt neki, egy lány, ha férjhez akart menni, nem lehetett túl rámenős. De hát egy házasságban nem könnyű titkot tartani. Egy napon - a kis Billy még pelenkás volt - kopogtak. Willie kilesett az utcára néző ablakon, és egy zsarut látott. Mielőtt ajtót nyitott, így szólt Doreenhoz: -Tegnap este itthon pókereztem Scotch Harryval, Tom Websterrel meg az öreg Gordonnal. Tízkor kezdtük, és hajnali négyig vertük a blattot. - Doreen, aki a fél éjszakát ébren töltötte, mert Billyt próbálta elaltatni, némán bólintott, és amikor a rendőrség kihallgatta, azt mondta, amit Willie parancsolt. Attól a naptól kezdve állandóan nyugtalankodott.

Amíg csak gyanúról van szó, bemesélheti magának az ember lánya, hogy nem kell izgulni; de ha tudja, hogy a férje éppen betör valahol egy gyárba, egy boltba

vagy éppenséggel egy bankba, nem tehet róla, kénytelen arra gondolni, vajon hazajön-e még egyáltalán.

Nem tudta biztosan, miért öntötte el ennyire a düh és a félelem, hiszen nem szerette Willie-t; a szó hagyományos értelmében semmiképpen. Elég pocsék férj volt: éjjel mindig elcsámborgott, nem adta haza a pénzt, no és szeretőt is láttak már különbet nála. A házasságuk hol tűrhető volt, hol boldogtalan. Doreen kétszer elvetélt, majd megszülte Billyt; ezután nem próbálkoztak tovább. Billy miatt maradtak együtt, és az asszony egy pillanatig se hitte, hogy ők az egyetlen házaspár, akik ezt csinálják. Nem mintha Willie túl sokat vállalt volna abból a gondból, amit egy visszamaradott gyerek fölnevelése jelentett, de úgy látszik, elég bűntudatot érzett ahhoz, hogy ne váljon el. És Billy szerette az apját.

Nem, Willie, nem szeretlek, gondolta az asszony. De kellesz nekem, és szükségem van rád; szeretem, ha ott szuszogsz az ágyban, mellettem ülsz a televízió előtt, vagy az asztalnál ülve töltőd ki a lottót; és ha ezt szerelemnek hívják, akkor talán mégiscsak szeretlek.

Megálltak. Az ápolónő megszólalt: - Majd behívom, ha a doktor úr megengedi - mondta, aztán eltűnt egy kórteremben, és becsukta az ajtót.

Doreen mereven bámulta az üres, krémszínű falat, és megpróbált nem gondolni rá, hogy mi van mögötte. Egyszer már átélte ugyanezt, amikor megcsapták egy gyár dolgozóinak a fizetését. De akkor egészen más volt a helyzet: eljöttek hozzá, és azt mondták: - Willie kórházban van, de kutya baja, csak elájult. - Túl sok gelignittel robbantotta föl a széf ajtaját, és a fél fülére megsüketült. ő meg bement hozzá a kórházba - nem ebbe, egy másikba -, és várt, de tudta, hogy Willie nem sérült meg.

A gyári balhé után, először és utoljára, megpróbálta jó útra téríteni. Kezdetben úgy tűnt, hajlik rá, egészen addig, amíg ki nem engedték a kórházból és szembe nem került azzal a gonddal, hogy tennie is kell valamit az ügy érdekében. Néhány napig elüldögélt a házban, aztán amikor elfogyott a pénze, újra megcsinált egy balhét. Később kicsúszott a száján, hogy Tony Cox bevette a cégbe. Nagyon büszke volt magára, ő viszont nem látott a pipától.

Azóta gyűlölte Coxot. Ezt Tony is tudta. Egyszer eljött hozzájuk, és megevett egy tál rósejbnit. Éppen a bokszról mesélt Willie-nek, amikor hirtelen fölnézett és megkérdezte: - Mi bajod velem, kisanyám?

Willie idegesnek látszott. - Nem kell úgy mellre szívni, Tony.

Doreen megrázta a fejét. - Az, hogy bűnöző vagy! - felelte.

Tony akkorát nevetett, hogy majd kiesett a szájából a félig megrágott rósejbni. Aztán megszólalt: - A férjed is az. Nem tudtad? - És tovább beszélt a bokszról.

Doreen soha nem tudott gyorsan visszavágni a Tony-hoz hasonló nagyokosoknak, így aztán csak hallgatott. Az ő véleménye különben sem számított. Willie-nek meg sem fordult a fejében, hogy ha az asszony nem szeret

valakit, akkor talán nem kellene hazacipelnie az illetőt. Hiszen ez az ő háza volt, még akkor is, ha kéthetenként Doreen fizette ki a lakbért a különkeresetéből megspórolt dugi-pénzéből.

Willie ma is egy Tony Cox-féle balhéban vett részt. Doreen ezt Jacko feleségétől hallotta - Willie soha nem mondta volna meg neki. Ha Willie meghal, gondolta, esküszöm, hogy Tony Cox lógni fog érte! Istenem, add, hogy ne legyen semmi baja...

Kinyílt az ajtó, és az ápolónő kidugta a fejét. - Jöjjenek be, kérem!

Doreen ment előre. Egy alacsony, sötét bőrű, sűrű fekete hajú orvos állt az ajtó mellett, az asszony azonban rá se hederített, egyenesen az ágyhoz sietett.

Először zavarba jött, mert a fémvázas, magas ágyon fekvő ember nyakig be volt takarva, és az állától a feje búbjáig kötés borította. Doreen arra számított, hogy egy arcot fog látni, és rögtön kiderül, vajon Willie-e az vagy sem. Egy pillanatig azt se tudta, mihez kezdjen. Aztán letérdelt, és óvatosan fölhajtotta a takarót.

- Mrs Johnson, ez az ön férje? - kérdezte az orvos.

- Ó, Willie, mit műveltek veled? - kiáltott föl az asszony. A feje lassan előrebukott, amíg a homloka férje meztelen vállához nem ért.

Messziről hallotta Jacko hangját: - Ő az. William Johnson. - Megmondta Willie korát és a címét is. Doreen megérezte, hogy Billy szorosan mellette áll. Néhány pillanat múlva a fiú az anyja vállára tette a kezét. Jelenléte arra késztette az asszonyt, hogy elrejtse bánatát, vagy legalábbis csak később engedjen szabad folyást neki. Nyugalmat erőltetett az arcára, és fölállt.Az orvos ünnepélyes arccal közölte: - A férje életben marad, asszonyom.

Doreen átölelte a fiát. - Mit műveltek vele?

- Vadászpuskával lőttek rá. Egészen közelről.

Doreen szorosan markolta Billy vállát. Nem fog sírni. - De azért rendbe jön?

- Azt mondtam, életben marad, Mrs Johnson. De a szeme világát valószínűleg nem tudjuk megmenteni.

- Micsoda?

- Meg fog vakulni.

Doreen szorosan lehunyta a szemét, és fölsikoltott: Nem!

Hirtelen mindannyian közrefogták: felkészültek a hisztériás rohamra. Lerázta őket. Jacko arcát látta maga előtt. Rákiáltott: - Ez Tony Cox műve volt, te gazember! - Megütötte. - Te gazember!

Ekkor meghallotta Billy zokogását, és rögtön lecsillapodott. A fiúhoz fordult, magához húzta, és megölelte. Billy sokkal magasabb volt nála. - Nincs semmi baj, kisfiam - dünnyögte. - Apád él, örülj neki.

- Most jobb lenne, ha hazamenne - tanácsolta az orvos. - Megvan a telefonszáma, amelyen felhívhatjuk...

- Majd én hazaviszem - ajánlotta Jacko. - Ez az én telefonszámom, de közel lakom hozzájuk.

Doreen elengedte Billyt, és az ajtóhoz ment. Az ápolónő kinyitotta előtte. Két rendőr állt odakint.

- Mit jelentsen ez? - háborgott Jacko.

- Ilyen esetekben kötelességünk értesíteni a rendőrséget - magyarázta az orvos.

Doreen látta, hogy az egyik rendőr nő. Heves vágy rohanta meg, hogy elmondja: Willie-t egy Tony Cox-féle balhéban lőtték meg. Ez elintézné Tonyt. De egy tolvaj mellett eltöltött csaknem húsz év alatt a vérévé vált, hogy a rendőrséget át kell verni. Ráadásul amint ez az ötlet átfutott az agyán, már azt is tudta: Willie soha nem bocsátana meg neki, hogy eljárt a szája.

A rendőrségnek nem árulhatja el. De hirtelen eszébe jutott, kinek tálalhatná ki az igazságot.

- Telefonálni akarok! - közölte.

Egy óra

23.

KEVIN HART fölrohant a lépcsőn, és beesett az Evening Post szerkesztőségébe. Egy Brutus-inges, tornacipős küldönc haladt el mellette, nagy halom újságot, az egy órakor megjelenő szám példányait cipelve. Kevin fölkapta a legfölsőt, és leült az egyik íróasztalhoz.

A címlapon volt a tudósítása.

A főcím: ESZMÉLETÉT VESZTETTE A KORMÁNY OLAJIPARI FŐNÖKE. Kevin egy pillanatig mereven bámulta az alatta lévő gyönyörű sort: "írta Kevin Hart", aztán tovább olvasott.

Mr Tim Fitzpeterson miniszterhelyettest ma délelőtt eszméletlenül találták westminsteri lakásán. Egy üres gyógyszeresüveg hevert mellette. Az Energiaügyi Minisztérium olajpolitikáért felelős főnökét sürgősen kórházba szállították. Éppen akkor kerestem fel Mr Fitzpetersont a lakásán, amikor Ron Bowler közrendőr

odaért. Azért küldték ki, hogy ellenőrizze, nem esett-e baja a miniszterhelyettesnek, aki nem jelent meg egy bizottsági ülésen.

Mr Fitzpetersont arcra borulva találtuk az íróasztalánál. Haladéktalanul kihívtuk a mentőket.

Az Energiaügyi Minisztérium szóvivője kijelentette: - Úgy látszik, Mr Fitzpeterson véletlenül túl nagy adag altatót vett be. Mindenre kiterjedő vizsgálatot indítunk az ügyben.

Tim Fitzpeterson 41 éves, nős, három lánya van.

A kórházban később közölték, hogy túl van az életveszélyen.

Kevin újra végigolvasta az egészet, mert nem akart hinni a szemének. A felismerhetetlenségig átírták a sztorit. Üres keserűség telepedett rá. Ennek a pillanatnak nagynak és dicsőnek kellett volna lennie, de valamelyik gerinctelen ügyeletes szerkesztő tönkretette.

Hova lett a névtelen telefonáló tippje Fitzpeterson barátnőjéről? Mi történt azzal a telefonhívással, amelyben a miniszterhelyettes azt állította, hogy megzsarolták? Az újságoknak állítólag az a feladatuk, hogy az igazságot közöljék, ugye?

Egyre dühösebb lett. Nem azért választotta ezt a szakmát, hogy lélektelen firkász legyen. Persze néha túlzásokra ragadtatja magát az ember - ő is mindig kész volt rá, hogy eseménytelen napokon valami kis részeg csetepatéból nagyszabású bandaháborút kanyarítson egy jó sztori kedvéért -, de a fontos tények elhallgatása, különösen politikusokkal kapcsolatban, már nincs benne a játékban.

Ha már egy újságíró sem ragaszkodhat az igazsághoz, akkor ki az ördög teheti meg?

Fölállt, összehajtotta az újságot, és odaballagott a hírszerkesztőség hosszú asztalához.

Arthur Colé éppen letette a telefont és fölnézett.

Kevin az orra alá nyomta a cikket. - Mi ez, Arthur? Van egy megzsarolt politikusunk, aki öngyilkos akart lenni; az Evening Post meg azt írja, hogy véletlenül túl sok altatót vett be?

Colé elnézett mellette. - Barney! - kiáltotta. - Gyere ide egy pillanatra!

- Történt valami, Arthur? - kérdezte Kevin.

Colé ránézett. - A fenébe is! Kopj már le, öregem! - felelte.

Kevin rábámult.

Colé a Barney nevű riporterhez fordult: - Hívd föl az essexi rendőrséget, és tudd meg, riasztották-e őket, hogy keressék azt a teherautót, amelyen azok a disznók elmenekültek.

Kevin döbbenten elfordult. Fölkészült rá, hogy megbeszéljék vagy megvitassák a dolgot, még a veszekedéstől sem riadt volna vissza, de arra nem számított, hogy ilyen lezseren fogják kidobni. Megint leült a terem túlsó végében, és a hosszú asztalnak hátat fordítva vakon az újságra meredt, de nem is látta. Vajon ez lenne az, amit a vidéki vaskalaposok előre tudtak, amikor óva intették a Fleet Streettől? Erre gondoltak a hibbant balosok az egyetemen, amikor azt mondták, hogy a sajtó egy ócska kurva?

Nem mintha én afféle nyamvadt idealista lennék, gondolta. Bármikor kiállók amellett, hogy igenis ki szoktuk teregetni mások szennyesét, sőt szenzációhajhászok vagyunk. És a legjobbakkal karöltve állítom, hogy az emberek olyan újságot kapnak, amilyet megérdemelnek. De az istenért, nem vagyok teljesen cinikus; legalábbis még nem. Hiszem, hogy azért vagyunk itt, mert ki kell derítenünk az igazságot, aztán pedig ki kell nyomtatnunk.

Azon kezdett töprengeni, vajon valóban újságíró akar-e lenni. Többnyire unalmas favágás az egész, semmi más. Persze néha akad egy-egy véletlen, ünnepélyes pillanat, ha sikerül valami, jól sül el egy riport és közvetlenül a főcím alá szedik az ember nevét; vagy ha horogra akad egy nagy sztori, és nyomban hatan-heten lógnak egyszerre a telefonon, a konkurenciával és egymással is versengve az elsőségért... Valószínűleg most is épp ilyesmi történt, valami pénzrablás, de ő kimaradt belőle. Egyébként az ember az ideje túlnyomó részét várakozással tölti: nyomozókra vár, hogy kijöjjenek a rendőrőrsről, esküdtekre vár, hogy közöljék az ítéletet, hírességek érkezésére vár, vagy egyszerűen csak arra, hogy egy sztori napvilágra kerüljön.

Kevin azt hitte, hogy a Fleet Street egészen más lesz, mint a midiandi esti lap volt, amelyhez egyetemi évei után elszegődött. Gyakornokként beérte azzal is, hogy középszerű, öntelt tanácstagokkal készítsen interjút, megírja a községi tanács házaiban lakó bérlők eltúlzott panaszait, vagy műkedvelő színielőadásokról, elveszett kutyákról meg a tömegesen elkövetett csip-csup garázdaságokról közöljön cikkeket. Azért néhanapján olyasmit is csinált, amire büszke volt; például egy sorozatot a városi bevándorlók gondjairól; egy vitát kiváltó nagy riportot arról, hogyan szórják a pénzt a városházán, és rendszeresen hírt adott egy hosszadalmas, bonyolult munkaerő-gazdálkodási vizsgálatról is. Naivan azt képzelte, ha majd a Fleet Streeten dolgozik, országos szinten foglalkozhat az igazán fontos sztorikkal, és nem kell többé jelentéktelen ügyekről írnia. Ehelyett azt tapasztalta, hogy minden komoly téma - politika, gazdaság, ipar, művészet - a szakújságíróké, és ezekért a munkákért hosszú tömött sorokban állnak a hozzá hasonló ragyogó tehetségek.

Egy nagy lehetőségre volt szüksége, hogy megcsillogtathassa a képességeit; olyasmire, amitől fölfigyelnek rá a Post fejesei, és ezt mondják: - No lám, milyen ügyes ez az ifjú Hart! Vajon jól sáfárkodunk a tehetségével? - Egyetlen jó lehetőséggel befuthatna: csak egy érdekes ötlet, egy exkluzív interjú vagy egy látványos kezdeményezés kellene...

Azt hitte, ma megtalálta, amit keresett, de tévedett. Most azon tűnődött, vajon rábukkan-e valaha is.

Fölállt és kiment a vécére. Mi máshoz értek? - töprengett. Foglalkozhatnék számítógépekkel, reklámmal, propagandával vagy kiskereskedelmi ügyvitellel. De sikerekkel a hátam mögött akarom itthagyni az újságírást, nem bukott emberként.

Éppen kezet mosott, amikor belépett Arthur Colé. A piszoár előtt állva, a válla fölött szólt oda a fiatalembernek: - Ne haragudj, Kevin. Tudod, hogy néha minden összejön.

Kevin meghúzta a törülközőt. A meglepetéstől hirtelen nem is tudta, mit feleljen.

Colé odajött a mosdókagylóhoz. - Nincs harag?

- Nem sértődtem meg - mondta Kevin. - Nem bánom, hogy káromkodtál. Az se érdekelne, ha gazembernek neveznél. - Tétován elhallgatott. Nem ezt akarta mondani. Egy pillanatig a tükörbe bámult, aztán kibökte: - De ha úgy jelenik meg a cikkem az újságban, hogy a tények fele hiányzik, azon kezdek töprengeni, vajon nem kellene-e inkább számítógép-programozónak mennem?

Colé teleengedte a kagylót hidegvízzel, és megmosta az arcát. Vaksin tapogatózott a törülköző után. - Már tudnod kellene, de azért elmondom - kezdte. - A sztori, amit az újságban közöltünk, azt tartalmazza, amit tudunk, és csakis azt, egy szóval se többet. Tudjuk, hogy Fitzpetersont eszméletlenül találták és azonnal kórházba szállították, és tudjuk, hogy egy üres gyógyszeresüveg volt mellette, mert te mindezt láttad. A megfelelő időpontban a megfelelő helyen voltál, ami úgy mellesleg fontos riporteri tulajdonság. No és mit tudunk ezenkívül? Tudjuk, hogy egy névtelen telefonáló szerint a pasas egy kurvával töltötte az éjszakát; továbbá valaki fölhívott bennünket, azt állította, hogy ő Fitzpeterson, és közölte: Laski meg Cox megzsarolta. No már most, ha ezt a két tényt kinyomtatjuk, ezzel burkoltan arra is célzunk, hogy kapcsolatban állnak a túladagolt altatóval, vagyis a pasas azért vett be annyi gyógyszert, mert a kurva közreműködésével zsarolták meg.

- De ez a ki nem mondott következtetés olyan szembetűnő, hogy ha nem nyomtatjuk ki, nyilvánvalóan becsapjuk az olvasókat! - hőzöngött Kevin.

- És mi van akkor, ha a két telefonhívás csak kacsa volt, a fickó gyomorrontás miatt vette be a gyógyszert, vagy netán cukorbeteg, és azért esett össze, mi meg tönkretettük a karrierjét?

- Nem gondolod, hogy ez enyhén szólva valószínűtlen?

- Dehogynem. Kevin, én kilencven százalékig biztos vagyok benne, hogy az az igazság, amit te az eredeti sztoridban megírtál. De nem azért vagyunk itt, hogy a gyanúinkat tényként közöljük. És most folytassuk a munkát.

Kevin Arthur után lépett ki a mosdó ajtaján, és követte a szerkesztőségbe. Úgy érezte magát, mint egy filmbeli hősnő, aki azt rebegi: - Olyan zavarban vagyok, hogy nem is tudom, mit csináljak! - Részben hajlott rá, hogy elhiggye: Arthurnak igaza van, de azt is érezte, hogy nem jól van ez így.

Megszólalt a telefon egy gazdátlan íróasztalon. Kevin fölkapta a kagylót. - Hírszerkesztőség!

- Maga riporter? - kérdezte egy női hang.

- Igen, asszonyom. Kevin Hart a nevem. Miben segíthetek?

- Meglőtték a férjemet, és igazságot akarok!

Kevin felsóhajtott. Az ilyen családi lövöldözés mindig a bíróságon végződik, tehát a lap semmiképpen sem kanyaríthat belőle különösebb sztorit. Azt hitte, az asszony el fogja mondani, ki lőtte le a férjét, és arra kéri, írja meg. De hát azt nem az újságok döntik el, hogy ki lőtt, hanem az esküdtek. - Legyen szíves, mondja meg a nevét -kérte.

- Doreen Johnson, Yew Street 5, East End. Az én Willie-met abban a páncélautós balhéban lőtték meg. - Elcsukló hangon folytatta: - Megvakult! Tony Cox balhéja volt! írja csak meg! - kiabálta, aztán hirtelen elnémult a telefon.

Kevin lassan letette a kagylót, és megpróbálta megemészteni a hallottakat.

Ami a telefonhívásokat illeti, ez aztán pokoli nap! Fölkapta a jegyzetfüzetét, és a hosszú asztalhoz ment.

- Fogtál valamit? - kérdezte Arthur.

- Nem tudom - felelte Kevin. - Egy asszony telefonált. Megadta a nevét és a címét. Azt mondta, hogy a férje benne volt a pénzrablásban; az arcába lőttek és megvakították. Állítólag Tony Cox szervezte a balhét.

Arthur rámeredt. - Cox? - kérdezte. - Cox? Valaki odakiáltott: - Arthur! Kevin fölnézett; bosszantotta, hogy megzavarták. A hang gazdája Mervyn Glazier volt, a lap tőzsdei rovatának vezetője, egy zömök fiatalember elnyűtt antilopcipőben és agyonizzadt ingben.

Közelebb jött. - Azt hiszem, van a számotokra egy sztorim a délutáni számba. Valószínűleg csődbe ment a Jamaicai Gyapotbank. A tulajdonosa valami Félix Laski.

Arthur és Kevin összenézett.

- Laski? Laski?- ismételte Arthur.

- Jézusom! - hördült fel Kevin.

Arthur a homlokát ráncolta, megvakarta a fejét, és csodálkozva kérdezte: - Mi a fene folyik itt?

A KÉK MORRIS még mindig követte Tony Coxot, aki a kocsmából kilépve a parkolóban szúrta ki a kocsit. Remélte, hogy a zsaruk nem fognak hülyéskedni, és nem szondáztatják meg, mert három korsó láger sört ivott a lazacos szendvicséhez.

A nyomozók néhány másodperccel a Rolls után gördültek ki a kijáraton. Tony nem törődött velük. Ma már egyszer lerázta őket, és másodszor is meg tudja csinálni. A legegyszerűbb az lenne, ha keresne egy gyors útszakaszt és beletaposna a gázba. De jobban szerette volna, ha nem tudnák, hogy szem elől tévesztették; pontosan úgy, mint ma reggel.

Nem lesz nehéz.

Átment a folyó másik partjára, és behajtott a West Endre. Amíg óvatosan manőverezett a forgalomban, azon tűnődött, vajon mi lehet a célja a Yardnak azzal, hogy mindenhova követik. Biztos volt benne, hogy részben egyszerűen csak az idegeire akarnak menni. Hogy is nevezi ezt a jog? Zaklatásnak. Arra számítanak, hogy ha elég sokáig járnak a nyomában, majdcsak elveszíti a türelmét, vagy nem lesz elég elővigyázatos, és valami ostobaságot követ el. De ez csak az ürügy: a valódi ok valószínűleg a Scotland Yard politikájában rejlik. Talán a bűnügyi rendőrség helyettes rendőrfőnöke azzal fenyegetőzött, hogy elveszi a Tony Cox-cég ügyét a C-1-es csoporttól, és átadja a riadókülönítménynek, a C-1-es tagjai meg azért szerveztek megfigyelő szolgálatot, hogy elmondhassák: ők is csinálnak valamit.

Amíg nem viszik túlzásba, a fene bánja. Néhány évvel ezelőtt egyszer komolyra fordult a dolog. A Cox-céget akkoriban sasszemmel figyelte a West End Central bűnügyi rendősége. Tony és az ügyével megbízott felügyelő jól megértették egymást. Egy szép napon azonban a felügyelő nem fogadta el a szokásos pénzt, és figyelmeztette: vége a játéknak. Tony csak úgy úszta meg az ügyet, hogy föláldozta néhány emberét. A felügyelővel karöltve öt középkategóriás bűnözőt fújtak be zsarolásért. Az öt fickót lecsukták, a sajtó megdicsérte a bűnügyi rendőrséget, amiért megtörte a banda uralmát London fölött, és az üzlet ugyanúgy ment tovább, mint azelőtt. Fájdalom, a felügyelő később maga is lebukott, mert cselből hasist rejtett el egy diáknál. Tony úgy érezte, szomorú véget ért egy ígéretes pályafutás.

Behajtott a Soho egyik emeletes parkolóházába. A bejáratnál megállt, sokáig piszmogott, míg jegyet váltott az automatánál, közben a visszapillantó tükréből figyelte a kék Morrist. Az egyik detektív kiugrott a kocsiból, és átrohant az úttesten, hogy a gyalogoskijáratot fedezze. A másik néhány yarddal távolabb, egy fizető parkolóban talált helyet, ahonnan jól láthatta az épületből kihajtó kocsikat. Tony elégedetten bólintott.

Fölgurult az első emeletre, és leállította a Rollst az iroda mellett. Egy fiatalember ült odabent, akit nem ismert.

- Tony Cox vagyok - közölte. - Azt akarom, hogy állítsa be valahova a kocsimat, aztán hozzon helyette egy olyat, amit hosszabb időre adtak le és ma valószínűleg nem is jönnek érte.

A kócos, göndör hajú fiatalember, aki olajfoltos, a fenekén kikopott farmert hordott, a szemöldökét ráncolta. - Nem lehet, pajtás - felelte.

Tony türelmetlenül dobbantott. - Ne mondjam még egyszer, fiam! Tony Cox vagyok!

A fiatalember nevetve fölállt, letette a vicclapot, amit olvasott, aztán kijelentette: - Fütyülök rá, hogy ki maga... maga...

Tony gyomorszájon vágta. Hatalmas ökle tompa puffanással ért célba, mintha egy pehelypárnába bokszolt volna bele. A fiú nyögve és levegő után kapkodva kétrét görnyedt.

- Sietek, kölyök! - sürgette Tony.

Kinyílt az iroda ajtaja. Baseballsapkás, idősebb férfi lépett be. - Mi folyik itt? Ó, te vagy az, Tony? Valami baj van?

- Hol voltál? Bagóztál a klozetban? - förmedt rá Cox gorombán. - Olyan kocsit akarok, méghozzá gyorsan, amelyikről nem tudják kideríteni, hogy én használtam.

- Nem gond - felelte az idősebb férfi. Levett egy kulcscsomót az azbeszttal borított falba vert kampóról. - Van egy csinos Granadám, két hétre adták le. Háromliteres, automata sebváltós, szép bronzvörös...

- Teszek rá, milyen színű! - Tony átvette a kulcsokat.

- Ott van - mutatta a férfi. - Majd én elhelyezem a tiedet.

Tony kiment az irodából, beült a Granadába, bekapcsolta a biztonsági övet, és elindult, de még megállt a saját kocsija mellett, amelyet most a baseballsapkás fickó vezetett.

- Hogy is hívnak, öregem? - kérdezte.

- Davy Brewster vagyok.

- Jól van, Davy Brewster. - Tony elővett a tárcájából két tízfontost. - Gondoskodj róla, hogy az a kölyök tartsa a száját, oké?

- Oké. - Davy eltette a pénzt. - Köszönöm szépen. Tony elhúzott. Menet közben föltette a napszemüvegét és a zsokésapkáját. Amikor kigördült az utcára, a kék Morris jobb kézre esett, ezért ő a jobb könyökét az ablak peremére támasztva eltakarta az arcát, és bal kézzel fogta a volánt. A bal oldalon álló másik nyomozó hátat fordított az útnak, hogy lássa a gyalogoskijáratot. Úgy tett, mintha egy vallásos tárgyú könyveket árusító bolt kirakatát nézné.

Tony belenézett a visszapillantó tükrébe, ahogy beletaposott a gázba. Egyik zsaru se vette észre.

- Ez pofonegyszerű volt - mondta fennhangon. Déli irányba tartott.

Az automata sebességváltóval és elektromos vezérlésű kormánnyal működő kocsit elég kellemesnek találta. Beépített magnó is volt benne, és a kazetták között válogatva talált egy Beatles-albumot. Föltette, aztán szivarra gyújtott.

Egy órán belül már a tanyán lesz és a pénzt számolja.

Félix Laskit érdemes volt megdolgozni, gondolta. Az ő egyik klubjának éttermében ismerkedtek meg. A Cox-kaszinókban szolgálták fel a legjobb falatokat Londonban. Nem tehettek mást, mert Tony jelszava az volt: ha amerikai mogyorót tálalsz, majmok lesznek a vendégeid. Gazdag embereket akart látni a klubjaiban, nem szakadt bunkókat, akik csapolt sört rendelnek, meg öt pennyért rósejbnit. Ő maga nem szerette a különleges ételeket, de aznap este, amikor Laskival találkozott, hatalmas adag angolosan kisütött bélszínt evett, nem messze a bankár asztalától.

A séfet a Prunier's-től csábította el. Fogalma sem volt, hogy a fickó mit művelt a marhasülttel, de az eredmény szenzációs volt. Megakadt a szeme a szomszéd asztalnál ülő magas, elegáns férfin, aki korához képest remekül nézett ki. A társaságában lévő fiatal lányról azonban ordított, hogy prostituált.

Tony már megette a bélszínt, és éppen a tejszínhabos, borban áztatott, lekvárral töltött mandulás piskótahegyet kanalazta, amikor a baleset megtörtént. A pincér a canel-lonit szolgálta föl Laskinak, és valahogy fölborított egy fél üveg bordeaux-i bort. A kurva sikítva félreugrott, de néhány csöpp bor Laski vakító fehér ingére fröccsent.

Tony azonnal a tettek mezejére lépett. Fölállt, az asztalra dobta a szalvétáját, és odaintett három pincért meg a maítre d'hőtel-t. Először ahhoz szólt, aki a galibát okozta: - Azonnal menjen és öltözzön át! Pénteken átveheti a munkakönyvét. - Aztán a többieket utasította: - Bernardo, tiszta abroszt! Giulio, egy üveg bort! Monsieur Charles, terítsenek meg egy másik asztalt, és ez az úr a ház vendége. - Végül a vacsorázó párhoz fordult. - Tony Cox vagyok, a tulajdonos. Kérem, legyenek a vendégeim. Mélységesen sajnálom a történteket, és remélem, a legdrágább fogásokat választják az étlapról. Kezdetnek talán egy üveg Dom Perignont javasolnék.

- Előfordul az ilyesmi - felelte Laski mély hangon, alig észrevehető idegen akcentussal. - De jólesik egy ilyen nagylelkű, régimódi bocsánatkérést hallani - tette hozzá mosolyogva.

- Nem ömlött a ruhámra - mondta a nő, és szörnyű kiejtése megerősítette Tony gyanúját a foglalkozását illetően, hiszen a kurva Londonnak ugyanabból a részéből származott, ahonnan ő maga.

A maitre d'hötel megszólalt: - M'sieur Cox, telt ház van. Nincs szabad asztalunk.

Tony a sajátjára mutatott. - Miért, ezzel mi a baj? Gyorsan szedjék le!

- Kérem, ne - tiltakozott Laski. - Nem akarjuk elvenni az asztalát.

- Ragaszkodom hozzá.

- Akkor, kérem, tartson velünk.

Tony rájuk nézett. A kurvának nyilvánvalóan nem tetszett az ötlet. Vajon a férfi egyszerűen csak udvarias, vagy komolyan gondolja a meghívást? Ami azt illeti, ő már majdnem befejezte a vacsorát, úgyhogy ha rosszul sül el a dolog, elég gyorsan fölállhat.

- Nem akarok alkalmatlankodni...

- Nem alkalmatlankodik - felelte Laski. - És elárulhatja, hogyan lehet nyerni a ruletten.

- Rendben van - egyezett bele Tony.

Egész este velük maradt. Remekül megértették egymást Laskival, és a bankár egy pillanatig sem titkolta, hogy a lány véleménye nem számít. Tony történeteket mesélt a játékkaszinók világában előforduló bűnözésről, és méltó társára akadt Laskiban, aki a sötét tőzsdei manipulációkról szóló sztorikkal viszonozta az anekdotákat. Kiderült, hogy ő maga nem hazárdjátékos, de szívesen hoz vendégeket a klubba. Amikor átmentek a kaszinóba, ötven fontért vett zsetonokat, és az egészet a lánynak adta. Az este akkor ért véget, amikor a bankár, már eléggé elázva, kijelentette: - Azt hiszem, haza kellene vinnem a csajt, hogy jól megkeféljem.

Ezután sűrűn találkoztak a klubban - bár soha nem beszélték meg előre -, és mindig úgy végződött a dolog, hogy a sárga földig leitták magukat. Tony nemsokára Laski tudtára adta, hogy homoszexuális, de annak a szeme se rebbent, és Tony ebből arra következtetett, hogy a bankár az elnéző heteroszexuálisok közé tartozik.

Örömmel töltötte el a tudat, hogy képes összebarátkozni egy olyan nagymenővel, mint Laski. Az étteremben lejátszódott jelenet volt a dolog legegyszerűbb része, hiszen már sokszor és alaposan begyakorolta a nagystílű gesztusokat, a parancsoló modort, a túlzott udvariasságot, miközben tudatosan ügyelt, hogy ne beszéljen külvárosi kiejtéssel. De azt már igen szép teljesítménynek tekintette, hogy fenn is tudja tartani a kapcsolatot valakivel, aki olyan okos, olyan gazdag és olyan otthonosan mozog az arisztokráciához közel álló körökben is, mint Laski.

A bankár tette meg az első lépést a mélyebb ismeretség felé. Egy vasárnapon, a kora hajnali órák részeg kérkedései közben a pénz hatalmáról kezdett beszélni. - Ha elég pénzem van, mindent ki tudok szimatolni a Cityben - dicsekedett -, még az Angol Bank páncéltermének zárkombinációját is.

- A szex jobb - felelte Tony.

- Hogy érted ezt?

- A szex jobb fegyver. Én mindent ki tudok szimatolni Londonban a szex segítségével.

- No, ezt azért kétlem - tamáskodott Laski, aki jól kordában tartotta szexuális vágyait.

Tony vállat vont. - Oké. Szavamon foghatsz. Kérj valamit.

Laski ekkor tette meg azt a bizonyos lépést. - A Shield olajmező kiaknázásának engedélye érdekel. Szimatold ki, hogy ki kapta meg, mielőtt a kormány nyilvánosságra hozza.

Tony látta, hogy a bankár szeme felcsillan, és sejtette, hogy előre kitervelte az egész beszélgetést. - Miért nem kérsz valami bonyolultabbat? - riposztozott. - A politikusokkal és a hivatalnokokkal túl könnyű dolgom lesz.

- Ez is megteszi - mosolygott Laski.

- No jó. De én is kérek valamit. Laski összehúzta a szemét. - Ki vele!

Tony azt mondta, ami először eszébe jutott. - Szimatold ki, milyen menetrend szerint szállítják a forgalomból kivont bankjegyeket az Angol Bank megsemmisítőtelepére.

- Ezért még fizetnem sem kell - közölte Laski magabiztosan.

Így kezdődött. Tony vigyorogva hajtott át London déli részén. Nem tudta, Laski hogyan teljesítette az alku rá eső részét; a saját feladata azonban pofonegyszerű volt. Ki ismeri az információt, amire szüksége van? A miniszterhelyettes. Milyen a gusztusa? Amolyan ártatlannak látszó virágszál, hiszen hűséges férj. A feleségétől megkapja, amit akar? Aligha. Vajon beugrik a legrégibb trükknek? De még mennyire!

Lefutott a szalag, és Tony megfordította a kazettát. Azon töprengett, vajon mennyi pénz volt a páncélautóban. Százezer font? Akár negyedmillió is lehet. De ennél több már nyugtalanító lenne. Az ember nem sétálhat be a Barclays Bankba kimustrált ötösökkel megtömött zsákokkal anélkül, hogy gyanút ne keltene. Körülbelül százötvenezer lenne a legjobb. Mindegyik fiú ötezret kapna, néhány ezres jutna a költségek fedezésére, és körülbelül ötvenezret titokban hozzá lehetne csapni a különböző törvényes vállalkozások ma esti bevételéhez. A játékkaszinók rendkívül hasznosak, ha törvénybe ütköző jövedelmet akar eltitkolni az ember...

A fiúk is tudják, mit kezdjenek öt lepedővel. Kifizetnek néhány adósságot, vásárolnak egy használt kocsit, betesznek pár száz fontot két-három bankszámlára, új kabátot vesznek az asszonynak, kölcsönadnak néhány shillinget az anyósnak, átmulatnak egy éjszakát a bárban, és kész, már el is úszott az egész. De adj nekik húszezret, és rögtön ostoba ötleteik támadnak. Ha munka

nélküli melósok meg szabadúszó alkalmi munkások dél-franciaországi villákról beszélgetnek, a rendőrség rögtön gyanút fog...

Tony magában mosolygott. A végén még azért kell aggódnom, mert túl sok a pénzem, gondolta. Szeretem a sikerrel járó gondokat. De Jacko azt szokta mondani: Ne igyál előre a medve bőrére! Hiszen az is lehet, hogy elnyűtt, beolvasztásra szánt félpennysekkel tömték meg a páncélautót.

Hát ez aztán kész röhej lenne!

Már majdnem célhoz ért. Fütyülni kezdett.

25.

FÉLIX LASKI az irodájában ülve a tévé képernyőjét bámulta, közben apró darabokra tépett egy barnássárga borítékot. A kábeltelevízió az önműködő tőzsdei árfolyamjelző gép papírszalagjának modern változata volt, és Laski most úgy érezte magát, mint valami gondterhelt alkusz az 1929-es válságról szóló régi filmekben. A készülék folyamatosan közölte a piaci híreket meg a részvények, árucikkek és pénznemek árfolyamváltozásait. Az olajmező feltárására szóló engedélyt meg sem említették. A Hamilton-részvények tegnap óta öt ponttal estek, és az üzleti forgalom mérsékelt volt.

Teljesen széttépte a borítékot, és a fecniket bedobta a papírkosárba. Az olajkutatási engedélyről szóló közleményt már egy órával ezelőtt nyilvánosságra kellett volna hozni.

A telefon után nyúlt, és föltárcsázta a pontos időjelzés számát. - A harmadik sípszó egy óra negyvenhét perc ötven másodpercet jelez. - A közlemény tehát már több mint egy órát csúszott. Fölhívta az Energiaügyi Minisztériumot, és a sajtóirodát kérte. Érdeklődésére egy nő válaszolt: - A miniszter úr késik. Amint megérkezik és megnyitja a sajtótájékoztatót, nyilvánosságra hozzák az eredményt.

A fene egye meg, gondolta Laski, nekem egy vagyon múlik ezen a késésen!

Kiszólt a házi telefonon: - Carol? - Nem kapott választ. - Carol! - ordította.

A lány bedugta a fejét az ajtón. - Bocsánat, az iratszekrénynél voltam.

- Főzzön nekem egy kávét!

- Igenis.

Az elintézendő ügyek tálcájából kivett egy dossziét: "Precíziós csőrendszer - Kereskedelmi beszámoló - Első negyedév." Az iratcsomó a szokásos kémkedés eredményét tartalmazta egy olyan cégről, amelyet szándékában állt megszerezni. Volt egy elmélete, amely szerint ha gazdasági válság várható, a

termelőeszközök általában jól működnek. Azon tűnődött, vajon a Precíziós csőrendszernek van-e kapacitása a növekedésre.

Rápillantott a beszámoló első oldalára, megborzongott a kereskedelmi igazgató emészthetetlen szövegétől, és félredobta a dossziét. Ha hazárdjátékot játszott és veszített, higgadtan bele tudott nyugodni, de mindig kihozta a sodrából, ha ismeretlen okokból nem sikerült valami. Tudta, hogy most képtelen lesz bármire is odafigyelni, amíg a Shield-ügy el nem dől.

A nadrágja élét piszkálta, közben Tony Coxra gondolt. Nyilvánvaló homoszexualitása ellenére is megkedvelte a fiatal vagányt, mert megérezte benne azt, amit az angolok rokonléleknek neveznek. Csakúgy, mint ő, Cox is elszántan, könyörtelenül, elvtelen megalkuvások árán küzdötte föl magát a szegénységből a jólétbe, és aprólékos munkával próbálta csiszolgatni a származását eláruló érdes modorát. Mindezt ő ügyesebben csinálja, de csak azért, mert régebben gyakorolja. Cox hozzá akar hasonlítani, és sikerülni is fog neki - mire eléri az ötvenet, finom, őszülő, citybeli úr lesz belőle.

Laski rájött: semmilyen nyomós oka nincs rá, hogy megbízzon Coxban. Persze hallgathat az ösztöneire, amelyek azt súgják, hogy a fiatalember nem veri át a jó ismerőseit; de a mai világban élő Tony Coxok dörzsölt gazemberek. Lehet, hogy a csibész csak kitalálta a Tim Fitzpetersonról szóló mesét?

A televízió ismét a Hamilton Konszern részvényeinek árfolyamát mutatta, amely újabb egy ponttal esett. Laski magában megátkozta a komputerképet, mert a sok vízszintes és függőleges vonaltól már káprázott a szeme. Számolgatni kezdte, mennyit veszíthet, ha a Hamilton nem kapja meg az engedélyt.

Ha azonnal eladhatná az ötszáztízezer részvényt, csak néhány ezer font lenne a veszteség, de a piaci áron nem tudna megszabadulni tőlük, és az értékük észrevétlenül még mindig csökken. Mondjuk, legfeljebb húszezret veszíthet. Csakhogy ehhez hozzá kell adni a kudarc lélektani hatását - hiszen eddig az volt a híre, hogy minden üzleti csatározásból győztesen kerül ki.

Vajon más is kockán forog? Holtbiztos, hogy Coxnak törvénybe ütköző tervei vannak a tőle kapott információval, de ő tulajdonképpen semmit nem tud ezekről, így nem ítélhetik el mint bűntársat.

Persze még mindig fenyegetően lebeg a feje fölött Nagy-Britannia hivatali titkokról szóló törvénye, amely kelet-európai mértékkel mérve enyhe ugyan, mégis a törvényhozás félelmetes példánya. Törvénybe ütköző cselekedetnek számít, ha az ember megkörnyékez egy hivatalnokot és titkos adatokat szed ki belőle. Nehéz lenne bebizonyítani, hogy ő ezt tette, de nem lehetetlen. Megkérdezte Peterstől, hogy nagy napja lesz-e, és Peters azt felelte: olyan nap lesz. Aztán ő ezt az információt továbbadta Coxnak. Hát ha Coxot és Peterst rá lehetne venni, hogy tanúskodjanak ellene, akkor bizony őt, Félix Laskit elítélnék. De Petersnek fogalma sincs, hogy kifecsegett egy titkot, és senkinek nem fog eszébe jutni, hogy éppen őt faggassa a dologról. Tegyük fel, hogy Coxot letartóztatják. A brit rendőrségnek kitűnő módszerei vannak rá, hogy vallomást

préseljen ki az emberből, még akkor is, ha a zsaruk nem bunkósbottal verik ki belőle. Cox talán elárulja, hogy tőle kapta a fülest, akkor aztán ellenőrizni fogják, hogy merre járt aznap, és esetleg azt is kiderítik, hogy Petersszel kávézott...

Ez persze elég valószínűtlen, fokkal jobban izgatta, hogy visszavonhatatlanul megköthesse a Hamilton-féle üzletet.

Csöngött a telefon. Fölvette a kagylót. - Igen?

- Mr Ley keresi az Angol Bankból - jelentette Carol. Laski felnyögött. - Valószínűleg a Gyapotbankról van szó. Kapcsolja át Joneshoz.

- Már beszélt a Gyapotbankkal; Mr Jones hazament.

- Hazament? No jó, akkor beszélek vele. Hallotta, hogy Carol azt mondja: - Kapcsolom Mr Laskit, uram.

- Laski? - A sipító hang tulajdonosa arisztokratikusán vontatott hanghordozással beszélt.

- Én vagyok.

- Itt Ley az Angol Bankból.

- Üdvözlöm.

- Jó napot. Ide figyeljen, öregem... - Laski csak a szemét forgatta erre a megszólításra -, maga túl nagy összegre szóló csekket állított ki Fett és Társának.

Laski elsápadt. - Te jó isten, már be is mutatták?

- Igen. Pedig még meg se száradt rajta a tinta. No már most, mint maga is bizonyára tudja, az a helyzet, hogy a csekket a Gyapotbankra intézvényezték, és a szegény kis Gyapotbanknak nincs megfelelő fedezete. Tud követni?

- Hogyne tudnám! - Ez a nyavalyás alak úgy beszél vele, mint egy taknyos kölyökkel! Ezzel lehetett a legjobban kihozni a sodrából. - Nyilván nem tartották be az utasításaimat a megfelelő fedezet biztosítására vonatkozó előkészületekkel kapcsolatban. De talán mentségemre szól, hogy az alkalmazottaim joggal hihették: ráérnek intézkedni.

- Hm. Tudja, már csak a biztonság kedvéért is az az igazi, ha a tőke rendelkezésre áll, mielőtt az ember aláírja azt az átkozott csekket. Nem gondolja?

Laski villámgyorsan gondolkozott. A fene egye meg, ennek nem kellett volna így történnie, ha időben közlik, ki kapta meg az olajkutatási engedélyt. És hol a pokolban van Jones? - Nyilván sejti, hogy a csekkel a Hamilton Konszern részvényeinek döntő többségét vásároltam meg. Úgy vélem, ezek a részvények biztosítékul szolgálhatnak...

- Jaj, dehogyis! - vágott közbe Ley. - Erről szó sem lehet! Az Angol Bank nem szokott kockázatos pénzügyi spekulációkba bonyolódni az értéktőzsdén.

Talán valóban nem, gondolta Laski, de ha a közlemény elhangzott volna, és tudnád, hogy a Hamilton Konszernnek most már olajkútja is van, nem csinálnál ilyen cirkuszt. Eszébe villant, hogy ezek talán már tudják: a Hamilton nem kapta meg az olajkutat, és ezért hívták föl telefonon. Dühbe gurult. - Ide hallgasson! - mondta. - Megadom a bankjuknak azt a tarifát, amit a huszonnégy órán belül esedékes kifizetéseknél szokás...

- Az Angol Bank nem szokott részt venni a pénzpiac ügyleteiben.

Laski emeltebb hangon folytatta: - Maga is nagyon jól tudja, hogy könnyűszerrel biztosíthatom a fedezetet a csekkre, csak egy kis idő kell hozzá! Ha visszaküldik, oda a jó hírem. Egyik pillanatról a másikra tönkre akarnak tenni nyamvadt egymillió font meg egy ostoba hagyomány miatt, csak azért, mert nem tudok azonnal fizetni?

Ley fagyosan közölte: - Mr Laski, a hagyományainkat kifejezetten azért ápoljuk, hogy tönkretegyük mindazokat, akik olyan csekkeket írnak alá, amelyeket nem tudnak kifizetni. Ha ezt az intézvényt nem lehet ma beváltani, meg fogom kérni a rendelvényest, hogy nyújtsa be újra. Lényegében véve ez a következőt jelenti: magának gyakorlatilag még fél óra áll a rendelkezésére ahhoz, hogy egymillió fontot helyezzen letétbe az Angol Bankban. Jó napot!

- A fene egyen meg! - káromkodott Laski, de már elnémult a vonal. Úgy csapta le a kagylót, hogy megrepedt a bakelit. Szélsebesen járt az agya. Meg kell találnia a módját, hogyan lehet most rögtön egymillió fontot előteremteni... Biztosan van rá lehetőség, nem igaz?

Amíg telefonált, elkészült a kávéja. Észre sem vette, mikor hozta be Carol. Belekortyolt és elhúzta a száját.

- Carol! - üvöltötte.

A lány kinyitotta az ajtót. - Tessék!

- Ez az átkozott lötty jéghideg! - bömbölte Laski, és remegve, kivörösödött képpel bevágta a bádog szemétládába a finom porceláncsészét, ahol az csörömpölve ripityára tört.

A lány sarkon fordult, és pánikszerűen távozott.

Két óra

26.

Az IFJÚ BILLY JOHNSON tulajdonképpen Tony Coxot kereste, de ezt mindig elfelejtette.

Elég gyorsan meglógott otthonról, miután mindannyian hazatértek a kórházból. Az anyja sokat sopánkodott, ráadásul néhány rendőr lebzselt a kapu előtt, és Jackót magukkal is vitték az őrszobára, hogy segítségükre legyen a nyomozásban. A bekukkantó szomszédok és rokonok csak fokozták a zűrzavart. Billy viszont a csöndet szerette.

Úgy tűnt, senki nem hajlandó ebédet adni neki, vagy akár egy kicsit is törődni vele, így aztán megevett egy csomag gyömbéres kekszet, és a hátsó ajtón szökött ki; Mrs Glebe-nek, a harmadik szomszédjuknak azt mondta, hogy elmegy a nagynénjéhez színes televíziót nézni.

Menet közben mindent átgondolt. A mozgás mindig segített neki gondolkozni. Ha valami fölizgatta, egy darabig a kocsikat, a kirakatokat meg az embereket nézegette, hogy lecsillapodjon.

Először a nagynénje lakása felé indult, de aztán eszébe jutott, hogy igazából nem is akar odamenni; ezt csak azért hazudta, hogy Mrs Glebe ne balhézzon vele. Most azon kellett gondolkoznia, hova is megy valójában. Megállt egy lemezbolt kirakata előtt, gondosan kibetűzte a neveket a tarka tasakokon, és megpróbálta összekapcsolni őket a rádióban hallott dalokkal. Volt ugyan lemezjátszója, de soha nem jutott pénze lemezekre, és a szülei ízlése nem egyezett az övével. A mama az érzelgős dalokat szerette, a papa a rezesbandát, ő meg a rockzenét. Az ismerősei közül csak Tony Cox szerette a rock and rollt...

Megvan! Tony Coxot keresi!

Arrafelé igyekezett, amerre szerinte Bethnal Green lehetett. Nagyon jól ismerte az East End valamennyi utcáját, boltját, lebombázott házhelyét, üres telkét, minden csatornáját és parkját - de mindezt csak részletekben. Elhaladt egy telek mellett, ahol lebontották a házakat, és emlékezett rá, hogy itt lakott Parker nagymama, aki konokul üldögélt az utcai szobájában, miközben mindkét oldalon lerombolták a régi épületeket, de végül tüdőgyulladást kapott és meghalt; ezzel levette a londoni városi tanács válláról a gondot, hogy mit kezdjenek vele. Billyt akkoriban nagyon érdekelte a történet, mert olyan volt, mint valami tévéműsor. Igen; az East End vidékének minden darabkáját ismerte, de nem tudta magában összeilleszteni őket. Tudta, hol a Commercial Road és a Mile End Road, de fogalma sem volt róla, hogy Aldgate-nél találkoznak. Ennek ellenére majdnem mindig hazatalált, még akkor is, ha ez néha tovább tartott, mint gondolta; és ha úgy istenigazából eltévedt, a rendőrök hazavitték egy járőrkocsival. Hiszen minden zsaru ismeri a papát...

Mire Wappingbe ért, megint elfelejtette, hova indult; oda határozott, hogy biztosan a hajókat akarta megnézni. Átbújt a dokk kerítésén tátongó lyukon. Ugyanezen mászott át aznap is, amikor Snowy White-tal meg Tubby Tomsszal fogtak egy patkányt. A másik kettő azt mondta neki, vigye haza, a mama nagyon fog örülni és megfőzi uzsonnára. A mama persze nem örült: majdnem a plafonig ugrott, leejtett egy zacskó cukrot, sikított, később sírt, és azt mondta, nem lenne szabad bolonddá tenniük Billyt. Gyakran megtréfálták, de ő nem bánta, mert olyan jó, ha az embernek barátai vannak...

Bóklászott egy darabig. Úgy emlékezett, hogy kicsi korában több hajó volt itt. Ma csak egyet látott, de jó nagyot, amely elég mélyen bent állt a vízben. Az oldalára írt nevet nem tudta elolvasni. A munkások egy csövet vezettek a hajótól a raktárhoz.

Néhány percig bámészkodva álldogált, aztán megkérdezte: - Mi van benne?

Az egyik vászonsapkás, mellényes férfi ránézett. - Bor, pajtikám. Billy meglepődött. - A hajóban? Tele van borral?

- Bizony, pajtikám. Cháteau Morocco; körülbelül a múlt csütörtökön szüretelték. - A többiek valamennyien nevettek; Billy nem értette, hogy miért, de ő is velük nevetett. A férfiak tovább folytatták a munkát. Később az egyik megkérdezte: - Különben is, mit keresel te itt?

Egy pillanatig gondolkozott, aztán kibökte: - Elfelejtettem.

A férfi jól megnézte, és dünnyögött valamit a többieknek. Billy meghallotta a válasz végét:-... még belepottyan ebbe a nyavalyás pocsolyába. - Az a munkás, aki először megszólította, bement a raktárba.

Nemsokára előkerült a dokk ügyeletes rendőre. - Ez az a fiú? - kérdezte az emberektől. Azok bólintottak, és a zsaru Billyhez fordult: - Eltévedtél?

- Nem - felelte Billy.

- Hova mész?

Már éppen azt akarta mondani, hogy sehova, de úgy érezte, ez nem lesz jó válasz. Hirtelen eszébe jutott: -Bethnal Greenbe.

- No jó, akkor gyere velem, majd én útbaigazítalak. Billy mindig kész volt a legkönnyebb megoldást választani, így a dokk kapujához ballagott a zsaruval.

- Hol laksz?

- A Yew Streeten.

- Anyád tudja, hol vagy?

Billy úgy gondolta, ez a rendőr ugyanolyan, mint Mrs Glebe, tehát hazudni kéne neki valamit. - Tudja. A nagynénémhez megyek.

- Biztos, hogy odatalálsz?

- Biztos.

A kapuhoz értek. A zsaru tűnődve méregette, aztán döntött. - Jól van, akkor indíts! Többé ne csavarogj a dokkok körül; kívül biztonságosabb.

- Köszönöm - felelte Billy. Ha nem volt biztos a dolgában, mindig mindent megköszönt. Fogta magát és útnak indult.

Egyre könnyebben ment az emlékezés. A papa kórházban van. Meg fog vakulni, és ennek Tony Cox az oka. Billy egyetlen vak embert ismert - illetve kettőt, ha beszámítjuk a Kancsal Thatchert, aki csak olyankor vak, ha fölmegy a West Endre a tangóharmonikájával. De igazából csak Hopcraft vak, aki egyedül él egy büdös kulipintyóban az Isle of Dogson és fehér bottal jár. Ezután a papának is napszemüveget kell hordani, nagyon lassan tud majd menni, és a botjával fogja kopogtatni a járdát? Ez a gondolat feldühítette.

Az emberek általában azt hitték róla, hogy nem lehet kihozni a sodrából, mert soha nem sírt. Kicsi korában éppen ebből jöttek rá, hogy más, mint a többi gyerek: ha megütötte magát, nem sírt. A mama néha azt mondta: -Benne is van érzés, csak soha nem mutatja.

A papa meg mindig azt hajtogatta, hogy a mama gyakran két ember helyett is felkapja a vizet.

Ha igazán szörnyű dolgok történtek vele, mint például az a patkányos tréfa, amit Snowy és Tubby eszelt ki, Billy úgy érezte, minden fölforr benne. Ilyenkor valami hatásosat akart csinálni, például sikítani, de ezt egyszerűen soha nem tudta megtenni.

Megölte a patkányt, és ez segített. Fél kézzel lefogta, a másikkal pedig megragadott egy téglát, és addig ütötte az állat fejét, amíg abbahagyta a rángatózást.

Valami hasonlót fog csinálni Tony Coxszal is.

Eszébe jutott, hogy Tony sokkal nagyobb, mint egy patkány - igazából még nála is nagyobb. Ez zavarba hozta, így aztán nem gondolt rá többet.

Megállt egy utca végén. A sarokház alagsorában üzlet volt, amolyan régimódi bolt, ahol mindenfélét árultak. Billy ismerte a tulajdonos Sharon nevű csinos, hosszú hajú lányát, aki néhány évvel ezelőtt megengedte neki, hogy megfogdossa a mellét, de aztán elszaladt, és soha többé nem állt szóba vele. Ő aztán napokig semmi másra nem tudott gondolni, csak azokra a kerek kis halmokra a lány blúza alatt, meg arra, hogy mit érzett, amikor megérintette őket. Végül rájött, hogy ez azon kellemes élmények egyike, amelyek csak egyszer fordulnak elő az életben.

Bement a boltba. Sharon anyja a pult mögött állt, olyan csíkos nejlonoverallban, amilyen papírba a cukorkát csomagolják. Nem ismerte meg Billyt.

A fiú rámosolygott. - Hello.

- Mit adhatok? - kérdezte az asszony kissé nyugtalanul.

- Hogy van Sharon? - érdeklődött Billy.

- Köszönöm, jól. Most éppen nincs itthon. Ismered?

- Igen. - Billy körülnézett a boltban. Szemügyre vette az ételféleségeket, a vas- és fémárut, a könyveket, a sokféle csecsebecsét, a cigarettákat meg az édességeket. Azt akarta mondani, Sharon megengedte, hogy megfogdossa a mellét, de tudta, hogy ezt nem lehet. - Régen együtt játszottunk.

Az asszony nyilván ezt a választ akarta hallani, mert látszott rajta a megkönnyebbülés. Elmosolyodott, és Billy látta, hogy ugyanolyan barna a foga a sok dohányzástól, mint a papáé. - Venni szeretnél valamit? - kérdezte a fiútól.

Cipőkopogás hallatszott a lépcsőn, és a pult mögött nyíló ajtón Sharon lépett be a boltba. Billy meglepődött: a lány sokkal idősebbnek látszott. A haja rövid volt, a melle meg elég nagy, csak úgy remegett a trikója alatt. Hosszú lábán farmernadrág feszült. - Szia, mama! - szólt oda, és már szaladt is kifelé.

Billy ráköszönt: - Hello, Sharon!

A lány megtorpant és rábámult. Arcán felvillant a felismerés. - Ó, szia, Billy! Sietek! - És már ott se volt.

Az anyja zavarba jött. - Sajnálom... Elfelejtettem, hogy még odafönt van.

- Sebaj. Én is annyi mindent elfelejtek.

- No, akkor adhatok valamit? - ismételte az asszony.

- Egy kést szeretnék.

Az ötlet a semmiből pattant elő, de Billy rögtön tudta, hogy jó gondolat. Nincs értelme kővel fejbe verni egy olyan erős fickót, mint Tony Cox, mert még visszaüt. Inkább hátba kell szúrni, mint egy indiánt.

- Neked kell vagy a mamádnak?

- Nekem.

- Minek?

Billy tudta, hogy nem mondhatja meg az igazat. Összeráncolt szemöldökkel kinyögte: - Hogy el tudjak vágni ezt-azt. Spárgát meg ilyesmit.

- Értem. - Az asszony bevett a kirakatból egy hüvelyben lévő tőrkést, amilyet a cserkészek hordanak.

Billy az egész vagyonát előkotorta a nadrágzsebéből. Soha nem tudott a pénzzel bánni; mindig hagyta, hogy a boltos elvegyen annyit, amennyi kell.

Sharon anyja ránézett. - Hiszen csak nyolc pennyd van.

- Elég lesz?

- Sajnálom, de nem - sóhajtott az asszony.

- Akkor kaphatok a kés helyett buborékrágót?

Az asszony visszatette a tőrt a kirakatba, és az egyik polcról levett egy csomag rágógumit. - Hat penny.

Billy odanyújtott egy marék aprót, és Sharon anyja elvett néhány pennyt.

- Köszönöm - mondta Billy. Kiment az utcára, és kibontotta a csomagot. Egyszerre szerette a szájába tömni az egészet. Tovább ballagott, közben élvezettel rágta a gumit. Pillanatnyilag teljesen megfeledkezett róla, hova megy.

Megállt, hogy megbámuljon néhány férfit, akik lyukat ástak a járdába. A fejük búbja egy vonalban volt Billy lábával. Érdeklődéssel nézte, hogy az árok oldalának változik a színe, ahogy mélyül. Először a járda, alatta valami fekete, kátrányhoz hasonló anyag, aztán porhanyós barna föld, végül nedves agyag - a lyuk fenekén meg egy tiszta, vadonatúj betoncső. Billynek fogalma sem volt róla, hogy miért raknak csövet a járda alá. Lehajolt és megkérdezte.

Az egyik munkás fölnézett. - Azért, hogy elrejtsük a ruszkik elől! - felelte.

- Ó! - Billy bólintott, mintha értené. Még egy pillanatig álldogált, aztán továbbment.

Éhes volt. De valamit még el kell intéznie, mielőtt hazamegy ebédelni... Ebédelni? Csak egy csomag kekszet evett, mert a papa kórházban van. Ez valahogyan összefügg azzal, hogy miért jött ő ide Bethnal Greenbe, de nem tudta pontosan, hogyan.

Befordult a sarkon, megnézte az egyik ház falán a magasra fölszögeit utcatáblát, és látta, hogy a Quill Streetre lyukadt ki. Most már emlékezett. Itt lakik Tony Cox - a tizenkilencben. Bekopog az ajtón...

Nem. Nem tudta, miért, de biztosan érezte, hogy a hátsó ajtón kell belopóznia. A házsor mögött szűk mellékutca kanyargott. Végigment rajta Tony házának hátuljához.

A buborékrágó már teljesen elvesztette az izét, ezért kivette a szájából és eldobta, aztán nesztelenül elhúzta a reteszt, és besurrant.

27.

TONY COX lassan döcögött végig a sáros, dűlőútnak csúfolt keréknyomon - persze elsősorban azért, mert a saját kényelme érdekelte, és nem a "kölcsönkért" kocsi gazdájára volt tekintettel. A névtelen dűlő egy alsóbbrendű útról ágazott le a tanyaházhoz, amelyhez csűr is tartozott. A csűr, a lakatlan, düledező ház meg a környező félhektárnyi meddő föld a Területfejlesztő Ltd. nevű vállalaté, a vállalat pedig egy megrögzött hazárdjátékosé volt, aki rengeteg pénzzel tartozott Tonynak. A csűrben néhanapján nagy csomó, tűzkárt szenvedett, olcsón

beszerzett árucikket raktároztak el, így nem volt benne semmi rendkívüli, hogy egy teherautó meg egy személykocsi állt be az udvarra.

A dűlőút végén nyitva volt a gerendakapu, és Tony behajtott. A kék teherautónak nyoma sem látszott, de Jesse cigarettázva támasztotta a ház falát. Odajött, és kinyitotta a Granada ajtaját. - Gubanc volt, főnök - vallotta be azonnal.

Tony kiszállt. - Itt a pénz?

Jesse a fejével a csűr felé bökött. - A teherautóban. De egyáltalán nem ment simán.

- Menjünk be, itt túl meleg van. - Tony felrántotta a csűr ajtaját, és belépett. Jesse követte. A döngölt agyagpadló egyharmadát egy csomó láda foglalta el. Tony elolvasta néhánynak a címkéjét: tartalék katonai egyenruhák és kabátok voltak bennük. A kék teherautó szemben állt az ajtóval. Tony rögtön kiszúrta a spárgával felkötött ipari rendszámot.

- Mit műveltél? - kérdezte hitetlenkedve.

- Jaj, főnök, a fenébe is, várj, amíg elmondom, mi történt velem!

- Akkor mondd már, ne lacafacázz!

- Tudod, izé, balesetem volt... nem nagy ügy, csak egy kis koccanás. De a szivar kiszállt a kocsijából, és ki akarta hívni a zsarukat. Persze szerettem volna elhúzni a csíkot. Naná, buzogány! De az utamba állt, és elütöttem.

Tony halkan káromkodott.

Jesse arcán most félelem tükröződött. - Rögtön tudtam, hogy a rendőrség keresni fog, úgyhogy megálltam egy garázsnál, hátramentem a klotyóra, és megcsaptam azt az ipari rendszámot meg ezt a göncöt, ami rajtam van. Utána idejöttem - magyarázta hevesen bólogatva, mintha áldását adná az egész akcióra.

Tony elképedve bámult rá, aztán kitört belőle a röhögés. - Te őrült hóhányó! - nyerítette.

Jesse láthatóan megkönnyebbült. - Jobbat nem is tehettem volna, igaz?

Tony hahotázása alábbhagyott. - Te őrült hóhányó -ismételte. - Egy egész vagyon lopott pénz van a teherautóban, és még megállsz... - kidülledt a mellkasa, zihálva kapkodta a levegőt az ismét rátörő nevetéstől -... megállsz egy garázsnál, hogy megcsapj egy overallt!

Jesse is elmosolyodott, de nem jókedvében, hanem azért, mert örült, hogy megszabadult a nyomasztó félelemtől. Aztán ismét elkomolyodott. - De van egy igazán rossz hírem is.

- A fenébe is, mi történt még?

- A páncélautó sofőrje hősködni akart.

- Csak nem ölted meg? - kérdezte nyugtalanul Tony.

- Nem, csak fejbe kólintottam. De Jacko puskája veszekedés közben elsült, és eltalálta a Süket Willie-t. Betyárul elintézte.

- Ó, hogy a nyavalya... - Tony gyorsan leült egy háromlábú székre. - Szegény öreg Willie! Remélem, bevitte valaki a kórházba.

Jesse bólintott. - Jacko ezért nincs itt. Ő vitte be. De hogy kibírta-e odáig élve...

- Olyan súlyos a sebe?

Jesse ismét bólintott.

- Ó, hogy a nyavalya... - Tony egy pillanatig hallgatott. - Nincs szerencséje ennek a Süket Willie-nek. Az egyik füle már odavan, a fia nem normális, a felesége úgy néz ki, mint a bányarém... és most még ez is. Megduplázzuk a részét, de attól még nem jön rendbe szegény feje. - Fölállt.

Jesse megkönnyebbülten nyitotta ki a teherautót: sikerült úgy beadnia a rossz híreket, hogy nem zúdult rá a sorsharag.

Tony a kezét dörzsölgette. - No jó; lássuk a medvét!

Kilenc szürke acélláda sorakozott a teherautó hátuljában. Úgy néztek ki, mint a zömök fémbőröndök, kétoldalt fogantyúval és dupla zárral. A két férfi egyenként leemelte és sorba rakta a nehéz dobozokat a csűr közepén. Tony mohón nézegette őket; az arcáról csaknem érzéki öröm sugárzott. - Olyan ez, pajtikám, mint Ali Baba meg a negyven rabló.

Jesse a csűr egyik sarkában plasztik robbanóanyagot, huzalokat és gyutacsokat szedett elő egy katonai vászonzsákból. - Nem bánnám, ha Willie itt lenne, hogy ő csinálja a csinn-bummot...

- Én se bánnám, ha itt lenne. Pont - mondta Tony. Jesse felkészült, hogy robbantással nyissa ki a ládákat.

A zselészerű plasztikot a zárak köré tapasztotta, a helyükre illesztette a gyutacsokat meg a drótokat, és az apró bombákat rákapcsolta az inerciális ütőszeggel működő robbantószerkezetre.

Tony árgus szemekkel figyelte. - Úgy látom, ismered a csíziót.

- Elég sokszor végignéztem, hogyan csinálja Willie. -Jesse vigyorgott. - Talán én lehetnék a cég tűzszerésze...

- Willie még nem halt meg! - szakította félbe Tony mogorván. - Legalábbis tudomásom szerint még nem.

Jesse fölkapta a robbantószerkezetet, és a drótokat maga után húzva kivitte a csűrből. Tony követte.

- Hozd ki a teherautót is, nehogy a benzin fölrobbanjon. Világos? - szólt rá a fiúra.

- Nem veszélyes...

- Még soha nem robbantottál, úgyhogy nem vállalom a kockázatot.

- Oké. - Jesse becsukta a teherautó hátsó ajtaját, kifarolt az udvarra, aztán fölnyitotta a motorház fedelét, és a robbantószerkezetet krokodilcsipeszek segítségével a teherautó akkujához kapcsolta.

- Most szoríts! - mondta, és megnyomta a gombot. Tompa dörrenés hallatszott.

A két férfi visszament a csűrbe. A ládák furcsa szögben elgörbült, nyitott tetővel sorakoztak egymás mellett.

- Szép munka volt - dicsérte Tony.

A ládákat takarosán, dugig megtömték. Húsz köteg pénz hosszában, tíz keresztben, öt sor magasságban, vagyis ezer köteg, mindegyikben száz papírbankó, tehát ládánként százezer darab.

Az első ládában értéktelen tízshillingeseket találtak, amelyeket már kivontak a forgalomból.

- Jézus Krisztus - fohászkodott Tony.

A következőben csupa egyfontos lapult, de ezt a ládát nem rakták tele. Tony nyolcszáz köteget számolt össze. Az utolsó előtti láda szintén egyfontosakat tartalmazott, de ez már tele volt. - így egészen más a helyzet. Épp jó -jelentette ki Tony.

Az utolsó láda tömve volt tízesekkel.

- Istenem, segíts! - dünnyögte Tony.

Jesse szeme tágranyflt a döbbenettől. -Mennyi pénz ez, főnök?

- Egymillió-száznyolcvanezer font sterling, édes fiam. Jesse nagyot kurjantott örömében. - Gazdagok vagyunk! Annyi pénzünk van, mint a nyű!

Tony komor képpel csak annyit mondott: - Szerintem a tízeseket nyugodtan elégethetnénk...

- Mit beszélsz? - Jesse úgy nézett rá, mint az őrültre. - Hogyhogy elégethetnénk? Mi az, bezsongtál?

Tony megfordult, megragadta Jesse karját, és erősen megszorította. - Ide figyelj! Ha bemész a bárba, kérsz egy korsó sört meg egy huspástétomot, aztán tízessel fizetsz, és ezt egy héten át mindennap megismétled, mit fognak gondolni rólad?

- Azt, hogy benne voltam egy jó balhéban. Na, eltöröd a karomat, Tony!

- És meddig tart majd, amíg egy koszos kis szarházi elmegy a zsarukhoz és beköp? - Elengedte Jesse-t. - Túl sok ez a pénz, öregem. Az a bajod, hogy csak

dísznek van a fejed, nem használod. Ennyi pénzt el kell helyezned valahol, és ha eldugod, a rendőrség megtalálhatja.

Jesse-nek ez már túl magas volt ahhoz, hogy meg tudja emészteni. - De hát pénzt mégsem dobhat el az ember!

- Már megint nem figyelsz? A Süket Willie-t meglőtték, igaz? A páncélautó sofőrje majd elmondja, hogy az öreg benne volt a rablásban. A zsaruk tudják, hogy Willie nekem dolgozik, így arra is rájönnek, hogy mi csináltuk a balhét. Mérget vehetsz rá, hogy még ma este megjelennek nálad, fölhasogatják a matracokat és fölássák a krumpli-ágyast. Öt lepedőt egyfontosokban összekuporgathattál egész életedben, de ötvenezer font tízesekben már gyanút kelt. Igaz?

- Erre még nem is gondoltam - vallotta be Jesse.

- Ezt úgy hívják, hogy öngyilkosság.

- Azt hiszem, ennyi pénzt nem tehet be az ember az Abbey Nationalbe. Mindenkinek lehet egy szerencsés éjszakája a játékkaszinóban, de ha túl sok a dohányod, az már bizonyíték rá, hogy benne voltál egy nagy buliban. Világos? - Jesse most ugyanazt magyarázta meg Tonynak, amit tőle hallott, mintha csak meg akarná mutatni, hogy megértette. - Ugye, ez az ábra?

- Ez. - Tonyt már nem érdekelte Jesse szövege. Megpróbált kiötölni valami biztonságos megoldást, hogyan lehetne ilyen hatalmas mennyiségű lopott dohánytól megszabadulni.

- A Barclays Bankba se sétálhat be az ember több mint egymillióval, és nem közölheti, hogy számlát akar nyitni, ugye?

- Kezded kapisgálni - felelte Tony gúnyosan. Hirtelen metsző pillantást vetett Jesse-re. - No és ki sétálhat be a bankba egy halom pénzzel anélkül, hogy gyanút ébresztene?

Jesse-nek gőze sem volt. - Senki - rebegte.

- Igazán? - Tony a tartalék egyenruhákat tartalmazó ládákra mutatott. - Nyiss ki néhányat! Be fogtok öltözni tengerésznek. Zseniális ötletem támadt.

28.

DÉLUTÁN ritkán tartottak értekezletet, mert a főszerkesztő szerint a reggel a móka ideje, a délután a munkáé. Ebédig teljes gőzzel azon igyekezett, hogy összehozza az újságot. Két órakor már túl késő volt ahhoz, hogy valami falrengetőt csináljon: a lap tartalma többé-kevésbé eldőlt, a legtöbb aznapi számot már kinyomtatták és eljuttatták a terjesztőkhöz, így arra a munkára összpontosította szellemi kapacitását, amit adminisztratív favágásnak nevezett.

Úgyis bent kellett maradnia arra az esetre, ha netán olyasmi fordulna elő, ami felső szintű döntést kíván. És Arthur Colé úgy vélte, most éppen ilyesmi történt.

Colé, a hírszerkesztő-helyettes a főszerkesztő behemót fehér íróasztalának másik oldalán ült. Balján a riporter, Kevin Hart, jobbján a tőzsdei rovat vezetője, Mervyn Glazier foglalt helyet.

A főszerkesztő éppen aláírt egy nagy csomó levelet, és fölnézett. - Mit hoztatok?

Colé szólalt meg: - Tim Fitzpeterson túl van az életveszélyen; az olajfúrási engedélyről szóló közlemény késik; a rablók több mint egymillióval megléptek, és Anglia teljes erőbedobással készül a következő választásokra.

- És?

- És áll a balhé a színfalak mögött.

A főszerkesztő szivarra gyújtott. Az igazat megvallva nagyon szerette, ha az adminisztratív favágás közben megzavarták valami izgalmas eseménnyel, például egy jó sztorival. - Folytasd!

- Biztosan emlékszel, hogy Kevin bejött a reggeli értekezlet közben, mert túlságosan fölizgatta egy telefonhívás, amely állítólag Tim Fitzpetersontól származott.

A szerkesztő elnézően mosolygott. - Ha már az ifjú riporterek se izgatnák magukat, mi lenne belőlük, mire megöregszenek?

- Nos, lehet, hogy Kevinnek igaza volt, amikor azt mondta, hogy ez a sztori a nagyágyú. Emlékszel a két fickó nevére, aki állítólag megzsarolta Fitzpetersont? Cox és Laski. - Colé Harthoz fordult. - Folytasd, Kevin.

Hart letette keresztbe vetett lábát és előrehajolt. - Újabb hívás futott be, ezúttal egy asszonytól, aki megadta a nevét és a címét. Azt állította, hogy a férje, William Johnson részt vett a páncélautó kirablásában, közben rálőttek, és megvakult, továbbá hogy az egész balhé Tony Cox műve volt.

A főszerkesztő felhördült: - Tony Cox? Ellenőriztétek?

- Valóban fekszik egy William Johnson nevű beteg a kórházban, lőtt sebekkel a fején, és egy nyomozó ül az ágya mellett, aki arra vár, hogy a pasas magához térjen. Elmentem az asszonyhoz is, de nem hajlandó beszélni.

A főszerkesztő, aki valaha bűnügyi riporter volt, kijelentette: - Tony Cox nagyon nagy hal. Bármit elhiszek róla. Kedves ellenszenves ember...

- Tovább!

- A következő csemege Mervyné - mondta Colé.

- Egy bank pácban van - kezdte a tőzsdei rovat vezetője. - Nevezetesen a Jamaicai Gyapotbank, egy külföldi cég, londoni fiókkal. Sok üzletet bonyolít az Egyesült Királysággal. Egyébként egy Félix Laski nevű fickó a tulajdonosa.

- Honnan tudjuk? - kérdezte a főszerkesztő. - Mármint azt, hogy a bank pácban van.

- Fülest kaptam az egyik beépített emberemtől. Fölhívtam az Angol Bankot, hogy utánanézzek. Persze nem adtak egyenes választ, csak körülírták a dolgot, de az eredmény arra utal, hogy a füles igaz.

- Mondd el pontosan, hogy mit válaszoltak! Glazier előhúzta a blokkját. Percenként százötven szót tudott leírni gyorsírással, és jegyzetei mindig kifogástalanok voltak. - Egy Ley nevű pofával beszéltem, aki minden valószínűség szerint ezzel az üggyel foglalkozik. Történetesen ismerem, mert...

- Mellőzd a reklámot, Mervyn - szakította félbe a főszerkesztő. - Mindannyian tudjuk, milyen remek kapcsolataid vannak.

Glazier vigyorgott. - Bocsánat! Szóval először megkérdeztem tőle, tud-e valamit a Jamaicai Gyapotbankról. Azt mondta: "Az Angol Bank igen sokat tud minden londoni bankról."

- Erre én: "Akkor azt is tudja, mennyire életképes pillanatnyilag a Gyapotbank."

- Mire ő: "Természetesen tudom, de ez nem jelenti azt, hogy meg is mondom magának."

- Én: "Éppen a tönk szélén állnak; igaz vagy nem?"

- Ő: "Passz!"

- Én: "Ugyan, Donald, ne játszadozzunk a szavakkal! Itt az emberek pénzéről van szó!"

- Ő: "Tudja, hogy nem beszélhetek ilyesmiről. A bankok az ügyfeleink, és tiszteletben kell tartanunk a bizalmukat."

- Én: "Lehozok egy cikket, amely szerint a Gyapotbank tönkrement. Kijelentené-e vagy sem, hogy ez a sztori nem igaz?"

- Ő: "Azt tanácsolnám, hogy előbb ellenőrizze a tényeket." Körülbelül ennyi. - Glazier eltette a blokkját. - Ley azt biztosan megmondta volna, ha a banknak rendben lenne a szénája.

A főszerkesztő bólintott. - Soha nem szerettem az efféle következtetést, de ebben az esetben valószínűleg igazad van. - Egy nagy üveg hamutartóhoz veregette a szivarját. - Hova lyukadunk ki mindezzel?

Colé összefoglalta: - Cox és Laski megzsarolja Fitzpetersont. Fitzpeterson öngyilkosságot kísérel meg. Cox kirabol egy páncélautót. Laski tönkremegy. - Vállat vont. - Áll a balhé a színfalak mögött.

- Mit akartok tenni?

- Kideríteni az igazságot. Nem azért vagyunk itt?

A főszerkesztő fölállt, és az ablakhoz lépett, mintha időt akarna nyerni, hogy átgondolhassa a dolgot. Igazított valamit a rolettán, így a szobában kissé világosabb lett. A lécek közt betűző napfény csíkosra festette a mélykék szőnyeget, kiemelve a plasztikus mintát. A főszerkesztő visszament az íróasztalához, és leült.

- Nem - közölte a döntést. - Nem derítjük ki, és azt is megmondom, miért. Először: mi nem jósolhatjuk meg előre egy bank összeomlását, mert a jóslatunk önmagában is elég lenne ahhoz, hogy előidézze a bukást. Már attól is reszketni kezdene az egész City, ha csak érdeklődnénk a bank életképessége után. Másodszor: nem próbálhatjuk meg kinyomozni, kik voltak a páncélautó elleni támadás tettesei. Ez a rendőrség dolga. Egyébként úgysem lehetne lehozni, bármit derítenénk is ki, nehogy károsan befolyásoljuk a bírósági tárgyalást. Ezt ügy értem, ha mi tudjuk, hegy Tony Cox a tettes, akkor a rendőrségnek is tudnia kell; és a törvény úgy szól, hogy ha a letartóztatás küszöbön áll vagy valószínű, akkor a sztorit sub iudice kell kezelni. Harmadszor: Tim Fitzpeterson életben marad. Ha tapintatlanul körberohanunk Londonban és a szexuális életéről kérdezősködünk, mielőtt fölébredünk, már azt fogják a fejünkhöz vágni a parlamentben, hogy az Even-ing Post riporterei azért szimatolnak mindenütt az országban, hogy kiteregessék a politikusok szennyesét. Az ilyesmit meghagyjuk a vasárnapi bulvárlapoknak.

Tenyerével az íróasztal lapjára támaszkodott. - Sajnálom, fiúk.

Colé fölállt. - Oké; menjünk a dolgunkra.

A három újságíró távozott. Amikor visszaértek a hírszerkesztőségbe, Kevin Hart megjegyezte: - Ha ő lenne a The Washington Post főszerkesztője, Nixon még ma is megnyerné az elnökválasztást a törvény és rend tiszteletét hirdető programjával.

Senki nem nevetett.

Három óra

29.

- SMITH ÉS BERNSTEIN van a vonalban, Mr Laski.

- Köszönöm, Carol. Kapcsolja be. Halló! Te vagy az, George?

- Félix! Hogy vagy?

Laski mosolyt erőltetett a hangjába. Nem ment könnyen. - Pompásan! És te? Javult már valamit a szervád? - kérdezte, mert George Bernstein teniszezett.

- Egy csöppet sem. Tudsz róla, hogy teniszezni tanítottam az ifjabb George-ot?

- Igen.

- Ma már kikapok tőle.

Laski nevetett. - És hogy van Rachel?

- Nem fogyott. Egyik este rólad beszélgettünk. Azt mondta, meg kellene nősülnöd. Erre megkérdeztem: "Nem tudtad, hogy Félix homokos?" Mire ő: "Homokos? És miért ne nősülhetne meg az, aki homokkal üzletel?" Erre én: "Félreértesz, Rachel, én arra céloztam, hogy homoszexuális." Képzeld, még a kötését is leejtette. Elhitte, Félix! Gondoltad volna?

Laski újabb kényszeredett nevetést préselt ki magából. Nem tudta, meddig bírja még. - Fontolgatom a dolgot, George.

- A nősülést? Ne tedd! Ne tedd! Azért hívtál föl, hogy ezt elmondd?

- Nem, ez csak amolyan kósza ötlet, ami néha motoszkál a fejemben.

- Hát akkor miről van szó?

- Semmiség az egész. Huszonnégy órára szükségem lenne egymillió fontra, és arra gondoltam, hogy a te segítségedet kérem az ügyben. - Laski visszafojtott lélegzettel várta a választ.

Rövid csönd következett. - Tehát egymillióra. Mióta működik Félix Laski a pénzpiacon?

- Mióta rájött, hogyan lehet egyik napról a másikra valódi profitra szert tenni...

- Avass be a titokba, jó?

- Jó. Ahogy kölcsönadtad a pénzt. Nem tréfálok, George. Ki tudod bulizni?

- Hát persze. Mi a biztosíték?

- Ó, hiszen normális körülmények között nem szoktatok biztosítékot kérni huszonnégy órára kölcsönzött összegre. - Laski olyan szorosan markolta a telefonkagylót, hogy kidagadtak elfehéredett ízületei.

- Így van. De normális körülmények között nem is kölcsönzünk ekkora összegeket olyan bankoknak, mint a tied.

- Oké. A Hamilton Konszern ötszáztízezer részvénye a biztosíték.

- Egy pillanat!

A percnyi csöndben Laski maga előtt látta a köpcös, nagy fejű, nagy orrú, állandóan szélesen vigyorgó Bernsteint, amint viharvert íróasztalánál ül szűk

egérlyuknyi irodájában, amelynek ablaka a Szent Pál-székesegyházra néz. George most számokat ellenőriz a Financial Times-ban, közben ujjai könnyedén zongoráznak a számítógép billentyűin.

Bernstein ismét beleszólt a telefonba: - A mai árak mellett ez közel sem elég, Félix.

- Ugyan, ne hülyéskedj, hiszen az egész csak formaság. Tudod, hogy nem húzlak be a csőbe. Elvégre barátok vagyunk! - Az inge ujjába törölte izzadt homlokát.

- Én szívesen megtenném, de a társam is a világon van.

- De az olyan csendes társ, hogy úgy hírlik, már inkább a másvilágon van...

- Egy ilyen üzlet hallatán még onnan is visszatérne.

Próbáld meg Larry Wakelyt, Felix. Talán ő tudna segíteni rajtad.

Laski már próbálkozott Larry Wakelynél, de ezt persze nem árulta el. - Jó - mondta. - Egyébként mit szólnál egy játszmához a hét végén?

- Örömmel benne vagyok! - Bernstein hangjából tisztán hallatszott a megkönnyebbülés. - Találkozzunk szombaton reggel a klubban.

- Egy játszma tíz font. Oké?

- Megszakad a szívem, hogy elnyerem a pénzedet.

- Állok elébe! Viszlát, George!

- Vigyázz magadra!

Laski egy pillanatra lehunyta a szemét, a telefonkagyló a kezében himbálózott. Tudta, hogy Bernsteintől nem kapja meg a kölcsönt, hiszen csak azért hívta föl, mert most már mindent megpróbált. Megdörzsölte az arcát. Még nem ütötték ki.

Lenyomta a villát, és meghallotta a vonal bugását. Egy agyonrágott ceruzával tárcsázott.

A hívott számon sokáig nem vették föl a telefont. Már éppen újra akart tárcsázni, amikor jelentkezett az Energiaügyi Minisztérium.

- A Sajtóirodát kérem! - mondta Laski.

- Megpróbálom kapcsolni.

- Sajtóiroda - szólalt meg egy női hang.

- Jó napot kívánok - köszönt Laski. - Meg tudná mondani, hogy a miniszter mikor közli az olaj mezőre vonatkozó...

- A miniszter úr késik - szakította félbe a nő. - Ezt már közöltük az ön számítógépével... és éppen most látható a részletes magyarázat a Press Association kábelén. - Ezzel letette a kagylót.

Laski hátradőlt a karosszékében. Nagyon félt, és ez nem volt ínyére, hiszen szerepe szerint ilyen esetekben neki mindig a helyzet magaslatára kellett emelkednie: akkor érezte jól magát, ha egyedül ő volt a bennfentes, így drótón rángathatta a többieket, akik megpróbálták megfejteni, mi folyik körülöttük. Nem az ő stílusa volt, hogy levett kalappal kuncsorogjon kölcsönökért.

Újra csöngött a telefon. Carol beszólt: - Valami Mr Hart keresi, uram.

- Ismerem valahonnan?

- Nem; de azt mondja, arról a pénzről akar önnel beszélni, amelyre a Gyapotbanknak szüksége van.

- Kapcsolja. Halló, itt Laski!

- Jó napot, Mr Laski - üdvözölte egy fiatal férfihang. - Kevin Hart vagyok az Evening Post-tól.

Laski megdöbbent. - Úgy emlékszem, a titkárnőm azt mondta... No mindegy, ne is törődjön vele!

- Arról a pénzről van szó, amelyre a Gyapotbanknak szüksége van. Hát igen; egy csávába került banknak ugyebár pénz kell...

- Nem hiszem, hogy bármi mondanivalóm lenne az ön számára, fiatalember - közölte Laski.

Mielőtt letehette volna a kagylót, Hart újra megszólalt:

- Tim Fitzpeterson.

Laski elsápadt. - Tessék?

- A Gyapotbank problémája összefügg Tim Fitzpeterson öngyilkossági kísérletével?

Honnan a fenéből tudják? Laski agya úgy járt, mint a motolla. Lehet, hogy nem is tudják. Talán csak találgatnak

- Föleresztenek egy kísérleti léggömböt, ahogy ők az efféle puhatolózást nevezik; úgy tesznek, mintha tudnának valamit, hogy lássák, letagadja-e az ember. - A főnöke tud róla, hogy fölhívott? - kérdezte.

- Hát... természetesen nem.

A riporter hangjában valami elárulta Laskinak, hogy sikerült ráijesztenie a fickóra. Rátett még egy lapáttal. - Nem tudom, mi a célja ezzel a játékkal, de ha még egyszer meghallom ezt az őrültséget, tudni fogom, honnan indult el a szóbeszéd!

- Milyen kapcsolatban áll ön Tony Coxszal? - kérdezte Hart.

- Az meg ki az ördög? No, végeztem, fiatalember! Jó napot! - Laski letette a kagylót.

A karórájára nézett: negyed négy volt. Tizenöt perc alatt semmiképpen sem tud előteremteni egymilliót. Úgy látszik, mindennek vége.

A bank tönkremegy; a jó hírének befellegzett; ráadásul valószínűleg bűnvádi eljárásba keveredik... Fontolóra vette, hogy még ma délután meglép az országból. Persze semmit nem tud magával vinni. Újra kezdje New Yorkban vagy Bejrútban? Ehhez már túl öreg. Ha itt maradna, meg tudna mentem annyit a vagyonából, amennyiből élete hátralevő részében megélhetne. De micsoda nyomorult élet lenne az?

Megpördült a forgószékkel, és kinézett az ablakon. Lehűlt a levegő; elvégre már nincs nyár. A City magas házai hosszú árnyékokat vetettek, odalent az utca mindkét oldala homályba borult. Laski a forgalmat figyelte, és Ellen Hamiltonra gondolt.

Ma, éppen ma döntötte el, hogy feleségül veszi. A sors iróniája. Húsz évig válogathatott a nők között: modellek, szülésznők, első balos lánykák, még hercegnők is horogra akadtak volna, és most, amikor végre kiválaszt egyet, csődbe megy! Babonás ember ezt talán intő jelnek tekintené, hogy nem szabad megnősülnie.

De lehet, hogy már nem is igen lesz választása, mert Félix Laski, a milliomos playboy egészen más, mint Félix Laski, a tönkrement hajdani fegyenc... Biztos volt benne, hogy Ellenhez fűződő kapcsolata nem olyan szerelem, amely kibír ekkora csapást. Az ő szerelmük érzéki, ön-imádó, élvhajhász viszony; semmi köze sincs az örök hűséghez.

Legalábbis mindig ilyen volt. Elmélete szerint a maradandó érzés is megszülethet később, egyszerűen attól, hogy együtt élnek és mindent megosztanak egymással; hiszen a csaknem hisztérikus vágy, ami összehozta őket, idővel bizonyára csillapodni fog...

Nem lenne szabad elméleteket gyártanom, gondolta; az én koromban ezt már igazán tudhatnám.

Ma reggeli elhatározása, hogy feleségül veszi Ellent, könnyed, sőt cinikus, józan döntés volt; kiszámította, mit nyerhet vele, mintha ez is csak egy vakmerő húzás lenne a tőzsdén. De most, hogy többé már nem állt a helyzet magaslatán, rájött, hogy égető szüksége van az asszonyra. Ez a felismerés úgy érte, mint egy arculcsapás. Akarta az örök hűséget: akart valakit, aki törődik vele, szívesen van a társaságában, és szeretettel simogatja meg a vállát, ha elmegy a széke mellett; valakit, aki mindig vele van, és azt mondja: "Szeretlek"; valakit, aki megosztja vele az öregséget. Egész életében egyedül volt: épp elég sokáig tartott.

Ha már ennyit bevallott magának, még tovább merészkedett. Ha Ellen az övé lenne, könnyű szívvel nézné, hogyan omlik össze a birodalma, hogyan hiúsul meg a Hamilton-féle üzlet, hogyan válik semmivé a jó híre. Még a börtönt is vállalná Tony Coxszal, ha tudná, hogy Ellen vár rá, míg kiszabadul.

Azt kívánta, bárcsak sose találkozott volna Tony Coxszal.

Azt hitte, könnyen kézben tarthat egy ilyen Cox-féle filléres kis vagányt, mert a fickó roppant hatalmas lehet a maga szűk kis körében, de bizonyára nem árthat egy tiszteletre méltó üzletembernek... Talán nem; de ha ez az üzletember társul - ha nem is hivatalosan - a vagánnyal, akkor örökre oda a tekintélye. Hiszen nem Coxra, hanem rá, Félix Laskira hozott szégyent ez a kapcsolat.

Meghallotta, hogy nyílik az iroda ajtaja. Visszafordult az ablaktól - és Tony Coxot látta belépni.

Tátott szájjal bámult rá, mintha kísértetet látna.

Carol Cox nyomában ügetett, mint a vadat kergető terrier. - Megkértem, hogy várjon, de nem volt hajlandó! Egyszerűen csak besétált! - magyarázta.

- Jól van, Carol, majd én elintézem - nyugtatta meg Laski.

A lány kiment, és becsukta az ajtót.

Laski robbant. - Mi a fenét keresel itt? Ez életveszélyes! A lapok máris rám másztak, és rólad meg Fitzpetersonról faggatnak... Tudtad, hogy öngyilkos akart lenni?

- Nyugi! Ne ess pánikba! - csillapította Cox.

- Még hogy nyugi... Ez az egész ügy kész katasztrófa! Mindenem odaveszett, és ha veled látnak, a végén még börtönbe kerülök...

Cox egyetlen lépéssel előreugrott, torkon ragadta Laskit és megrázta. - Fogd be a szádat! - morogta, aztán belelökte a bankárt a székébe. - És most ide figyelj! Segítened kell!

- Szó se lehet róla - motyogta Laski.

- Kuss! Segítened kell, és segíteni fogsz, vagy teszek róla, hogy rács mögé kerülj. Tudod, hogy megcsináltam ma délelőtt azt a balhét. Kirámoltuk a páncélautót.

- Semmi ilyesmiről nem tudok!

Cox rá se hederített. - Szóval sehol nem tudom elrejteni a dohányt, úgyhogy a te bankodba fogom betenni.

- Ne röhögtesd ki magad - suttogta Laski. Aztán összeráncolta a szemöldökét. - Mennyi az a pénz?

- Több mint egymillió.

- Hol van?

- Odakint a teherautóban.

Laski talpra ugrott. - Egymillió fontnyi lopott pénz van odakint egy nyomorult teherautóban?

- Igen.

- Te nem vagy normális! - Laski villámgyorsan gondolkodott. - Milyen formában?

- Címletek szerint osztályozott, forgalomból kivont bankókban.

- Az eredeti konténerben?

- Ennyire azért még nem vagyok hülye. Átraktuk másfajta ládákba.

- A sorozatszámok egymás után következnek?

- Lassan esik le nálad a tantusz... Ha nem intézkedsz végre, elvontatják a teherautót, mert a tilosban áll.

Laski megvakarta a fejét. - Hogy viszed le a dohányt a páncélterembe?

- Magammal hoztam hat fiút; lent várakoznak.

- Nem engedhetem meg, hogy hat bandita cipeljen le ennyi pénzt a trezoromba. A személyzet gyanút fogna...

- Egyenruha van rajtuk. Tartalék haditengerészeti zubbony, nadrág, ing, nyakkendő. Úgy néznek ki, mint a biztonsági tisztek, Félix. Ha száz kérdés-száz feleletet akarsz játszani, halászd későbbre, jó?

Laski döntött. - Rendben van. Lépjünk a tettek mezejére. - Kikísérte Coxot. Carol asztalánál megállt. - Szóljon le a páncélterembe - utasította a lányt. - Mondja meg nekik, hogy készüljenek fel egy szállítmány fogadására, méghozzá most rögtön. Az okmányokat személyesen intézem el. És kapcsoljon be nekem egy városi vonalat.

Visszamasírozott az irodájába, fölemelte a kagylót és az Angol Bankot tárcsázta. Az órájára nézett. Három óra huszonöt perc volt. Mr Leyt kérte.

- Itt Laski beszél.

- Á, igen? - kérdezte a bankár óvatosan.

Laski nyugalmat erőltetett a hangjára. - Elsimítottam azt az apróságot, Ley. A szükséges készpénz a trezoromban van. Akár ebben a pillanatban intézkedhetem, hogy azonnal átszállítsák magukhoz, ahogy korábban javasolta; de azt is lehet, hogy ma csak ellenőrzi és holnap veszi át a szállítmányt.

- Hm. - Ley egy pillanatig gondolkozott. - Azt hiszem, sem ez, sem az nem szükséges, Laski. Belerokkanunk, ha ilyen késő délután ennyi pénzt meg kell számolnunk... Ha korán reggel szállítani tud, holnap beváltjuk a csekket.

- Köszönöm. - Laski úgy döntött, tör még egy kis borsot Ley orra alá. - Bocsásson meg, hogy az előbb úgy fölbosszantottam.

- Talán én is kissé nyers voltam... No, viszontlátásra.

Laski letette a kagylót. Még mindig sebesen járt az agya. Úgy gondolta, holnapig össze tud szedni körülbelül százezret készpénzben. Valószínűleg Cox is begyűjthet ugyanennyit a klubjaiból. Kivesznek kétszázezret a lopott bankókból, és kicserélik ezzel a pénzzel. Ez csak egy újabb óvintézkedés volt; mert ha valamennyi holnap szállítandó bankjegy túlságosan elnyűtt ahhoz, hogy újra forgalomba kerüljön, még valakinek szöget üthet a fejébe a furcsa véletlen: egyik nap rablás történt, másnap meg betettek a bankba több mint egymilliót. Ha legalább egy részének a helyére jó állapotban lévő papírpénzt csempésznek, eloszlathatják a gyanút.

Úgy érezte, mindenről gondoskodott. Pillanatnyi lazítást engedélyezett magának. Újra sikerült, gondolta; győztem! Diadalmas nevetés szakadt föl a torkából.

Most pedig ellenőrizni kell a részleteket. Jobb lesz, ha lemegy a páncélterembe, hogy megnyugtassa a kétségkívül sóbálvánnyá vált személyzetet. És Coxnak meg a bandájának is minél előbb ki akarta tenni a szűrét.

Aztán ha végzett, fölhívja Ellent.

30.

ELLEN HAMILTON szinte egész nap otthon volt. A bevásárlást, amit Felixnek említett, csak kitalálta, hogy valamilyen ürüggyel elmehessen hozzá és láthassa. Nagyon unatkozott. Rövid időt töltött Londonban. Hazatérve átöltözött, újra megfésülködött, majd a kelleténél jóval tovább pepecselt az ebéd elkészítésével, amely gomolyából, salátából, gyümölcsből és cukor nélkül elfogyasztott feketekávéból állt. Elmosogatta a tányérokat, mert méltóságán alulinak érezte, hogy ezért a néhány edényért bekapcsolja a mosogatógépet, Mrs Tremlettet pedig fölküldte porszívózni. Megnézte a televízióban a híreket, utána pedig a folytatásos filmsorozatot; belelapozott egy történelmi regénybe, de az ötödik oldal után letette; szobáról szobára járva megigazított néhány olyan tárgyat, amelyek addig is szép rendben álltak a helyükön; végül lement, hogy ússzon egyet, de az utolsó pillanatban meggondolta magát.

Most éppen meztelenül állt a hűs nyári lak mozaikpadlóján, egyik kezében a fürdőruhájával, másikban a nyári ruhájával, és arra gondolt: ha azt sem tudom eldönteni, hogy ússzam-e vagy sem, honnan fogok valaha is annyi erőt menteni, hogy elhagyjam a férjemet?

Ledobta a ruhákat, és görnyedt vállal álldogált. Hatalmas, földig érő tükör lógott a falon, de nem nézett bele. Nem hiúságból ápolta a külsejét, hanem aprólékos gondosságból, így könnyen ellenállt a tükör csábításának.

Azon tűnődött, vajon milyen lehet meztelenül úszni. Ifjúkorában az ilyesmi elképzelhetetlen lett volna; amellett mindig gátlásos volt. Tudta ezt, és nem

harcolt ellene, mert valójában szerette a gátlásait, hiszen ezek adták meg életmódja formáját és szilárd alapját, amelyekre szüksége volt.

A mozaikpadló pompásan hűsítette. Kísértésbe esett, hogy elnyúljon, sőt végighemperegjen rajta, és forró bőrével érezze a hideg kő érintését. Latolgatta, hogy Pritchard vagy Mrs Tremlett meglepheti-e közben. Úgy találta, túl nagy a kockázat. Újra felöltözött.

A nyári lak elég magasra épült. Ajtajából az ember csaknem az egész kilencholdas birtokot beláthatta. A gyönyörű, különlegesen kialakított parkot a múlt század elején kezdték telepíteni, és több tucat különböző fafajtát honosítottak meg itt. Ellen mindig örömét lelte benne, de az utóbbi időben, mint minden egyéb, ez is untatta.

A park hűvös délutánokon volt a legkellemesebb. Egy könnyű fuvallat úgy lobogtatta az asszony nyomott mintás vászonruháját, mint a zászlót. Elhaladt az úszómedence mellett, és besétált az erdőcskébe, ahol a faleveleken átszűrődő napsugár változatos ábrákat rajzolt a száraz földre.

Félix azt mondta róla, hogy gátlástalan nő, de természetesen tévedett. Egyszerűen csak kialakított egy olyan szférát az életében, amelyben az állandóságot föláldozta az öröm oltárán. Amellett ma már nem olyan illetlen dolog szeretőt tartani, ha az ember lánya elég diszkrét, márpedig ő aztán mindig végtelenül diszkrét volt.

Csak az a baj, hogy megszerette a szabadság ízét. Rájött, hogy veszélyes életkorba lépett. A nőknek szóló képesújságok, amelyeket átlapozott, de soha nem olvasott el igazán, állandóan azt hajtogatják, hogy egy nő ilyenkor kezd töprengeni, hány éve van még hátra, ilyenkor találja úgy, hogy ezek száma megdöbbentően kevés, ezért úgy dönt, most bepótolja mindazt, amit eddig elmulasztott. A divatos, felszabadult fiatal írók viszont arra figyelmeztették, hogy ha ezt teszi, óhatatlanul csalódás vár rá. Honnan tudják? Ők is csak találgatnak, mint bárki más.

Gyanította, hogy ennek az egésznek semmi köze sincs a korhoz. Hetvenéves korában is találhat magának egy virgonc kilencvenévest, aki eleped érte - ha egyáltalán akkor még érdekli majd az ilyesmi. És a klimaxhoz sincs semmi köze a dolognak, hiszen ő azt már rég a háta mögött hagyta. Annyi az egész, hogy Felixet napról napra vonzóbbnak találja, Dereket pedig egyre kevésbé, és elérkezett az a pillanat, amikor ez az ellentét elviselhetetlenül kiéleződött.

A maga közvetett stílusában mindkettőjükkel közölte, mi a helyzet. Elmosolyodott, ahogy felidézte, milyen gondterhelt képet vágtak, miután megkapták a burkolt ultimátumot. Jól ismerte őket: mindkettő elemezni fogja, amit mondott, bizonyos idő után megérti, és gratulál magának a saját éleselméjűségéhez. Egyik sem fog rájönni, hogy megfenyegették.

Ellen kilépett az erdőcskéből, és nekidőlt a mező szélén húzódó kerítésnek. A legelőn egy szamár meg egy vén kanca osztozott: a szamarat az unokák

kedvéért tartották, a kancát pedig azért, mert valaha Ellen kedvenc vadászlova volt. Jó nekik - ők nem tudják, hogy öregszenek...

Átvágott a mezőn, és fölkapaszkodott a már rég nem használt vasúti töltésre. Gőzmozdonyok pöfögtek errefelé, amikor Derek meg ő még az előkelő társaság vidám, ifjú tagjai voltak, dzsesszzenére táncoltak, túl sok pezsgőt ittak és olyan estélyeket rendeztek, amelyeket valójában nem is engedhettek meg maguknak... Talpfáról talpfára ugorva továbbment a rozsdás sínek között, míg valami szőrös kis állat ki nem ugrott a feketére korhadt fa alól és meg nem ijesztette. Az asszony leszaladt a töltésen, és a csordogáló patak partján kanyargó erdei úton a ház felé ballagott. Nem akart újra vidám, ifjú teremtés lenni, de még mindig szerelemre vágyott.

Nos, ő kiteregette a kártyáit mindkét férfi előtt. Dereknek megmondta, hogy a munkája kiszorítja az életéből a feleségét, és meg kell változtatnia az életmódját, ha nem akarja őt elveszíteni, Felixet pedig figyelmeztette, hogy nem lesz örökké a játékszere.

Elképzelhető, hogy mindkettő meghajol az akarata előtt, és akkor még mindig nem oldódik meg a gondja, mert választania kell közülük. De az is lehet, hogy mindketten úgy döntenek: kibírják nélküle, és ebben az esetben nem marad más a számára, mint hogy magányos, vigasztalan asszony legyen, akár csak egy Sagan-hősnő. De tudta: ez a szerep nem neki való.

Tegyük fel, hogy mindkét férfi hajlandó teljesíteni a kívánságát. Melyiket választaná? Ahogy befordult a ház sarkánál, azt gondolta: valószínűleg Felixet.

Döbbenten látta, hogy a kocsi a feljárón áll, és Derek éppen kiszáll. Miért jött haza ilyen korán? Még integet is. És milyen boldognak látszik...

Ellen odaszaladt hozzá a kavicson át, és tele bűntudattal megcsókolta.

31.

KEVIN HARTNAK tulajdonképpen idegeskednie kellett volna, de nem volt elég ereje hozzá.

A főszerkesztő kerek perec megmondta nekik, hogy ne szimatoljanak a Gyapotbank után. Ő nem engedelmeskedett, és Laski megkérdezte: - A főnöke tud róla, hogy fölhívott? - Ezt a kérdést gyakran föltették a felháborodott riportalanyok, és mindig egy nyugodt "Nem" volt a válasz - persze csak akkor, ha a főszerkesztő nem tiltotta meg a hívást. Tehát ha Laski a fejébe veszi, hogy fölhívja a főszerkesztőt - vagy még inkább az elnököt -, akkor nagy botrány lesz.

De ha így van, miért nem ideges?

Úgy vélte, már nem olyan fontos neki a munkája, mint ma reggel volt. A főszerkesztő persze kitűnő érvekkel lőtte ki a sztorit - a gyávaságot mindig a legkitűnőbb érvekkel lehet megmagyarázni. Úgy látszik, mindenki döntő érvként fogadta el, hogy az ilyen nyomozás "törvénybe ütközik"; de hát a régi, nagy hírű lapok lépten-nyomon megszegték a törvényeket; méghozzá olyan törvényeket, amelyek sokkal keményebbek voltak, és sokkal szigorúbban alkalmazták őket, mint manapság szokás... Szerinte az újságoknak közölniük kell az igazságot, az újságíróknak meg vállalniuk kell a pert, sőt a letartóztatást is. Persze ő könnyen vélekedhet így, hiszen nem ő a főszerkesztő.

Így aztán most a hírszerkesztőség közelében üldögélt, az automatából vett kávét kortyolgatta, és a saját lapja pletykarovatát böngészve azt a hősies beszédet fogalmazta, amit nagyon szeretett volna elmondani a főszerkesztőnek, de nem mert. Az újság szempontjából a mai nap a végét járta: most már csak egy nagyszabású gyilkosság vagy valami több halálos áldozatot követelő szerencsétlenség kerülhetne bele a Post-ba, semmi más. Azok a riporterek, akik mindennap nyolc órát dolgoznak, már hazamentek.

Kevin hetenként négyszer járt be, és tíz órát húzott le a szerkesztőségben. Az ipari tudósító, miután nyolc korsó Guinesst ivott meg az ebédhez, most az egyik sarokban aludt. Egy magányos írógép összevissza kopogott, amint egy farmernadrágos riporterlány dátum nélküli cikket írt a holnapi számba. A titkárság férfi munkatársai a fociról vitatkoztak, az ügyeletes szerkesztők meg vicces képaláírásokat fabrikáltak a sikamlós fotók alá, harsányan hahotázva egymás sziporkáin. Arthur Colé föl-alá járkált; szilárdan ellenállt a kísértésnek, és nem gyújtott rá, közben titkon abban reménykedett, hogy kigyullad a Buckingham-palota. Gyakran megállt, hogy végigpörgesse a kéziratlapokat, amelyeket felnyársalt az asztalán meredező fémtüskére, mintha attól félne, hogy elkerülte a figyelmét a nap nagy sztorija.

Nemsokára átballagott hozzájuk Mervyn Glazier a maga külön kis birodalmából. Kilógott az inge a nadrágjából. Leült Kevin mellé, acélszopókás pipára gyújtott, és föltette egyik ütött-kopott cipőbe bújtatott lábát a papírkosár szélére.

- Jamaicai Gyapotbank - suttogta, ezzel a két szóval jelezve, hogy miről akar beszélni.

Kevin vigyorgott. - Te sem fogadtál szót a főszerkesztő bácsinak?

Mervyn vállat vont. - Nem tehetek róla, hogy a beépített embereim mindenféle fülessel fölhívnak. Egyébként ha a bank egyáltalán pácban volt, már kimászott belőle.

- Honnan tudod?

- Az Angol Bankban dolgozó szófukar hírforrásomtól. Idézem: "Miután telefonált, alaposabban utánanéztem a Gyapotbank ügyeinek, és úgy látom, hogy pénzügyi szempontból kitűnő egészségnek örvend." Idézőjel bezárva. Más szóval, szép csöndben kihúzták a csávából.

Kevin megitta a teát, és zörögve összegyűrte a műanyag poharat. - Erről ennyit.

- Azt is hallottam egy másik informátoromtól, aki persze nem egymillió mérföldnyire működik az Értéktőzsde Tanácstól, hogy Félix Laski megvásárolta az ellenőrzési jogot biztosító részvénytöbbséget a Hamilton Konszernben.

- Akkor nem lehet különösebben leégve... A Tanács érdeklődik az ügy iránt?

- Nem. Tudnak róla, de nem bánják.

- Vajon bolhából csináltunk elefántot?

Mervyn lassan csóválta a fejét. - Semmi esetre sem.

- Szerintem sem.Mervyn pipája kialudt. Kiverte a hamut a szemétkosárba. A két újságíró egy pillanatig tehetetlenül bámult egymásra, aztán Mervyn fölállt és elment.

Kevin ismét visszatért a pletykarovathoz, de nem tudott odafigyelni. Négyszer olvasott el egy bekezdést anélkül, hogy megértette volna, aztán föladta. Ma valami bődületes disznóság történt, és égett a vágytól, hogy megtudja, mi volt az; annál is inkább, mivel úgy érezte, nagyon közel áll hozzá, hogy rájöjjön a nyitjára.

Arthur odaszólt neki: - Légy szíves, ülj ide, míg kiugrom a vécébe!

Kevin megkerülte a hosszú asztalt, és helyet foglalt a hírszerkesztő telefonjai és kapcsolótáblái mögött. Nem villanyozta föl a dolog, hiszen tudta, hogy csak azért kapta ezt a feladatot, mert ebben a napszakban már úgysem történik semmi érdekes. Egyszerűen ő volt a legközelebbi henyélő.

A henyélés elkerülhetetlen, ha újságíró az ember, mélázott Kevin. A létszámnak elég nagynak kell lennie ahhoz, hogy a szerkesztőség egy rumlis napon is ura legyen a helyzetnek, így aztán az eseménytelen hétköznapokon természetesen úgy tűnik, túl sokan vannak. Némelyik lapnál ostoba feladatokat sóznak az emberre, hogy lekössék valamivel: a nyilvánosságnak szánt tájékoztató anyagokból és a helyi vezetés sajtónyilatkozataiból kell sztorikat írni, amelyek persze soha nem kerülnek be az újságba.

Ezt a lehangoló munkát, amellyel csak az idejét pocsékolja az újságíró, általában a gyengébb szerkesztők követelik meg.

Egy küldönc jött át a telexszobából, és a Press Association legfrissebb híradását hozta a hosszú papírkígyón. Kevin elvette tőle, és belepillantott.

Egyre növekvő döbbenettel és lelkes izgalommal olvasta.

Az a szindikátus, amelynek élén a Hamilton Konszern áll, ma megkapta az engedélyt, hogy olajkutatást végezzen a Shield nevű utolsó északi-tengeri olajmezőn.

Az energiaügyi miniszter, Mr Carl Wrightment jelentette be a győztes nevét azon a sajtótájékoztatón, amelyet beárnyékolt a miniszterhelyettes, Mr Tim Fitzpeterson hirtelen megbetegedése.

A közleménytől azt várják, hogy megadja az égetően szükséges ösztönző lökést a Hamilton nyomdaipari tőkecsoport gyönge lábakon álló részvényeinek, mert a vállalat tegnap közzétett féléves mérlege csalódást keltett.

Felmérések szerint az olajkészletek akkorák, hogy a Shield hetenként ötszázezer hordó olajat adhat.

A Hamilton Konszern szindikátusbeli partnerei a következők: a Scan technológiai óriásvállalat és a British Organic Chemicals.

Az eredmény kihirdetése után Mr Wrightment hozzáfűzte: - Szomorú kötelességem tájékoztatni önöket Tim Fitzpeterson hirtelen megbetegedéséről, aki felbecsülhetetlen értékű munkát végzett a kormány olajpolitikájának kialakításában.

Kevin háromszor is elolvasta a cikket, mert alig tudta elhinni a benne rejlő burkolt célzásokat. Fitzpeterson, Cox, Laski, a páncélautó kirablása, a válságba került bank, majd a hirtelen megoldás - mindez egy hatalmas, félelmetes kört ír le, amely visszavezet Tim Fitzpeterson-hoz.

- Ez nem lehet igaz! - mondta ki hangosan.

- Mit találtál? - hallotta Arthur hangját a háta mögött.

- Megér annyit, hogy lapzárta után is beszúrjuk?

Kevin átnyújtotta a telexet, és fölállt Colé székéből. - Azt hiszem - mondta lassan -, hogy ettől a sztoritól még a főszerkesztő is meggondolja magát.

Arthur leült, és olvasni kezdett. Kevin türelmetlenül nézte. Arra vágyott, hogy Colé reagáljon valahogy: például fölpattanjon, és azt kiáltsa: - Várjatok a címlappal! -vagy valami hasonlót remélt. De Arthur megőrizte a nyugalmát.

Végül az íróasztalra ejtette a papírt. Hűvösen nézett Kevinre: - Na és akkor mi van? - kérdezte.

- Hát nem elég nyilvánvaló? - kiáltott fel Kevin izgatottan.

- Nem. Magyarázd meg!

- Figyelj! Laski és Cox valamivel megzsarolja Fitzpetersont, hogy elárulja nekik, melyik vállalat kapta meg az olajkutatási engedélyt. Cox - talán épp Laski segítségével - kirabolja a páncélautót, és egymillió fontot szerez. Odaadja a pénzt Laskinak, aki arra használja föl, hogy megvásárolja a céget, amelyik megkapta a fúrási engedélyt.

- És mit akarsz? Mit tegyünk az ügy érdekében?

- Az isten szerelmére! Elejthetnénk egy-két célzást, vagy elkezdhetnénk nyomozni, vagy értesíthetnénk a rendőrséget... legalább értesíthetnénk a rendőrséget! Csak mi tudjuk a teljes igazságot, senki más! Nem nézhetjük tétlenül, hogy ezek a gazemberek megússzák!

- Te semmit nem tudsz? - kérdezte Arthur keserűen.

- Miért? Mit kellene tudnom?

Arthur síri hangon közölte: - A Hamilton Konszern az Evening Post anyavállalata. - Elhallgatott, aztán Kevin szemébe nézett. - Félix Laski az új főnököd.

Négy óra

32.

LEÜLTEK a kis ebédlőben, egymással szemben, a kerek asztalka mellé, és Derek megszólalt: - Eladtam a vállalatot. Ellen elmosolyodott. - Derek, olyan boldog vagyok - felelte nyugodtan, aztán akarata ellenére könny szökött a szemébe, és Andrew születése óta először ingott meg fagyos önuralma. A könnyein át látta a megrendülést férje arcán, aki csak most jött rá, milyen örömöt szerzett neki. Ellen fölállt, és kinyitotta a faliszekrényt. - Azt hiszem, erre innom kell!

- Egymillió fontot kaptam érte - közölte Derek, bár tudta, hogy ez úgysem érdekli az asszonyt.

- Ez megfelelő ár?

- Történetesen igen. De ennél sokkal fontosabb, hogy holtunkig jómódban élhetünk belőle.

Ellen gin-tonikot kevert magának. - Te is kérsz valamit? - kérdezte.

- Csak ásványvizet. Elhatároztam, hogy egy darabig nem iszom szeszes italt.Az asszony töltött neki egy pohár Perrier-t, és ismét leült vele szemben. - Miért döntöttél úgy, hogy eladod a céget?

- Több okból; például azért, mert beszéltem veled, meg Nathaniellel is. - Az ásványvizet kortyolgatta. - De főleg azért, mert meghallgattam mindazt, amit az életmódunkról mondtál.

- Mikor zárul le végleg az ügy?

- Már lezárult. Soha többé nem megyek vissza az irodába. - Elfordult Ellentől, és a teraszajtón át kinézett a gyepre. - Délben közöltem, hogy visszavonulok, és azóta nem gyötör a fekélyem. Hát nem csodálatos?

- De igen. - Az asszony követte férje pillantását, és látta, hogy a nap vörösen tűz át kedvence, a skót fenyő ágai között. - És most mik a terveid?

- Úgy gondoltam, majd együtt tervezgetünk. - Rá-mosolygott Ellenre. - De az biztos, hogy későn fogok kelni, háromszor eszem egy nap, méghozzá keveset és mindig ugyanabban az időpontban; meg televíziót nézek, és majd meglátom, emlékszem-e még rá, hogyan is kell festeni.

Ellen bólintott. Kínosan feszengett; Derek úgyszintén. Hirtelen teljesen megváltozott a kapcsolatuk, és most sötétben tapogatózva keresték az utat: nem tudták biztosan, mit mondjanak vagy hogyan viselkedjenek. Derek helyzete egyszerű volt: meghozta azt az áldozatot, amit a felesége kívánt tőle, neki adta a lelkét, és most azt akarta, hogy Ellen méltányolja ezt: az alkalomhoz illő módon fogadja az ajándékot. De az asszony számára ez azt jelentette, hogy örökre búcsút kell mondania Felixnek... Nem tudom megtenni, gondolta, és a szavak úgy zúgtak a fejében, akár egy átok visszhangzó varázsigéi.

- Mihez volna kedved? Mit tegyünk? - kérdezte Derek.

Mintha csak tudná, mi kínozza az asszonyt, és kényszeríteni akarná, hogy úgy beszéljen kettőjük kapcsolatáról, mint eltéphetetlen egészről. - Azt szeretném, ha sokáig halogatnánk a döntést - mondta Ellen.

- Jó ötlet. - Derek fölállt. - Átöltözöm.

- Fölmegyek veled. - Ellen fogta a poharát, és követte a férjét, akin látszott, hogy meglepődött, de az igazat megvallva az asszony is megdöbbent egy kicsit. Harminc évvel ezelőtt ugyanis az volt a szokásuk, hogy végignézték, míg a másik levetkőzik.

Átvágtak a halion, és együtt indultak fölfelé a lépcsőn. Derek zihált az erőfeszítéstől. - Fél éven belül úgy fölszaladok itt, mint a nyúl! - Oly sok örömmel várta a jövőt, Ellen meg oly sok félelemmel... Derek számára most új élet kezdődött. Bárcsak hamarabb döntött volna így; mielőtt ő Felixszel találkozott!

Derek kitárta az ajtót az asszony előtt, akinek egy pillanatra kihagyott a szívverése. Ez valaha szertartás volt, egyezményes jel kettőjük között; a szerelmesek titkos jeladása. Fiatal korukban kezdődött: Ellen észrevette, hogy Derek már szinte kínosan udvariasan bánt vele, ha megkívánta. Tréfálkozva meg is mondta a férjének: - Csak akkor nyitod ki előttem az ajtót, ha szeretkezni akarsz... - Attól kezdve persze minden alkalommal a szex jutott eszükbe, ha Derek előreengedte Ellent egy ajtónál, és ezután mindig így adta tudtára, ha le akart feküdni vele. Akkoriban az ember szükségét érezte az efféle jeladásnak: manapság beéri annyival, hogy odaszól Felixnek: - A padlón csináljuk!

Vajon Derek emlékszik minderre? Talán azt akarja értésére adni, hogy ilyen köszönetet vár? Hosszú évek teltek el azóta, és úgy elhízott! Lehetséges ez?

Derek bement a fürdőszobába, és kinyitotta a vízcsapokat. Ellen az öltözőasztalánál ülve a haját kefélte. A tükörből látta, hogy a férje kijön a

fürdőszobából, és régi, jól bevált módszerével vetkőzni kezd: először a cipőjét veszi le, aztán a nadrágját, végül a zakóját. Egyszer elmagyarázta neki, hogy ennek így kell lennie, mert a nadrágot az ember előbb akasztja föl a vállfára, mint a zakót és mindenekelőtt a cipőt kell levennie ahhoz, hogy ki tudjon bújni a nadrágból. Erre ő megmondta Dereknek, milyen különösen néz ki egy férfi ingben, nyakkendőben és zokniban. Ezen aztán mindketten jót nevettek.

Derek levette a nyakkendőjét, és megkönnyebbült sóhajjal gombolta ki a gallérját. A gallér mindig idegesítette. Talán többé nem kell begombolnia...

Kibújt az ingéből, aztán a zoknijából, majd az atlétatrikójából, végül az alsónadrágjából is. Ekkor elkapta Ellen pillantását a tükörben. Szinte dacos kihívás villant a tekintetében, mintha azt mondaná az asszonynak: - Így néz ki egy öreg ember, tehát jobban teszed, ha hozzászoksz! - Ellen egy pillanatig farkasszemet nézett vele, aztán elfordult. Derek bement a fürdőszobába, és kihallatszott a vízcsobbanás, ahogy beleült a kádba.

Most, hogy a férje eltűnt a láthatárról, Ellen úgy érezte, szabadabban gondolkozhat. Mintha csak az előbb Derek kihallgathatta volna, mi jár az eszében. Dilemmája a lehető legdurvább formában bukkant fel: szembe tud-e nézni - vagy sem - azzal a gondolattal, hogy lefeküdjön Derekkel. Néhány hónappal ezelőtt talán - ó, dehogy "talán", inkább "szíves-örömest" - megtette volna, de azóta megérintette Félix erős, izmos testét, és szenvedélyes érzéki kapcsolatukban újra fölfedezte a sajátját.

Rákényszerítette magát, hogy elképzelje Derek meztelen testét: vastag nyakát, hájas mellkasát a mellbimbók körül meredező szürkésfehér szőrpamacsokkal, hatalmas pocakját a háromszög alakban nőtt szőrzettel, amely kiszélesedik az ágyéka felé, és ott - nos, ott legalább ő meg Félix többé-kevésbé hasonlítanak egymásra.

Elképzelte magát a férjével az ágyban, és azon tűnődött, hogyan fogja Derek megérinteni, megcsókolni; és mit fog vele kezdeni ő - aztán hirtelen rájött, hogy le tud feküdni vele, sőt örömét fogja lelni benne, méghozzá azért, amit mindez jelent: Félix ujjai lehetnek ugyan gyakorlottak és ügyesek, de a kéz, amit évek óta fog, az Dereké; a szenvedély hevében összekarmolhatja Félix vállát, de tudja, hogy Derek vállára rátámaszkodhat; Félix lehet észbontóan jóképű, ám Derek arcáról az együtt töltött hosszú évek kedvessége és meghittsége, együttérzése és megértése sugárzik.

Talán szereti Dereket. És talán túl öreg már ahhoz, hogy megváltozzon.

Pánikba esett, mert meghallotta, hogy a férje föláll a kádban. Kevés volt az idő; egyszerűen még nem szánta el magát a megmásíthatatlan döntésre. Nem tudta itt és most elfogadni azt a gondolatot, hogy soha többé nem érezheti magában Felixet. Minden olyan gyorsan történt...

Beszélnie kell Derekkel. Témát kell váltania; mindkettőjüket ki kell rángatnia ebből a lelkiállapotból. Mit mondhatna? Derek kilépett a kádból! Most biztosan törülközik, és egy másodpercen belül itt lesz.

- Ki vette meg a vállalatot? - kérdezte Ellen kiabálva. Nem hallotta a választ, és ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

Mialatt átment a szoba másik végébe, megismételte a kérdést: - Ki vette meg a vállalatot? -, közben fölemelte a kagylót.

Derek éppen azt kiáltotta a fürdőszobából: - Egy Félix Laski nevű fickó! Te is találkoztál vele! Emlékszel?

Ellen kővé dermedve állt a fülére szorított telefonkagylóval, és egy hang sem jött ki a torkán. A rejtett következtetések, a sors iróniája, a saját árulása - mindez túl sok volt ahhoz, hogy meg tudja emészteni.

- Halló! Halló! - ismételte egy hang a telefonban. Félix volt az.

- Jaj, istenem, ez lehetetlen! Csak ezt ne! - suttogta az asszony.

- Ellen! Te vagy az? - kérdezte Félix.

- Igen.

- Annyi mindenről akarok beszélni veled. Találkozhatnánk?

- Nnem... nem hiszem... - hebegte Ellen.

- Ne légy már ilyen! - Félix mély, shakespeare-i hangja úgy zengett, akár egy gordonka. - Szeretném, ha a feleségem lennél!

- Jaj, istenem!

- Ellen, mondj már valamit! Hozzám jössz feleségül? Ellen hirtelen rájött, mit akar, és e felismerés hatására kezdett megnyugodni. Mély lélegzetet vett. - Nem. Semmi esetre sem! - felelte.

Letette a kagylót, majd pillanatokig mereven nézte a telefont.

Lassan, elszántan meztelenre vetkőzött, és ruháit takaros halomban egy székre rakta. Aztán befeküdt az ágyba, és várta a férjét.

33.

TONY Cox boldog volt. Szólt a rádió, ahogy lassan hazafelé vezette a Rollst az East End-i utcákon. Arra gondolt, milyen remekül sikerült minden, és el is felejtette, mi történt a Süket Willie-vel. Ujjaival kidobolta a volánon egy sláger lüktető ritmusát. Hűvösebbre fordult az idő. A nap leszállt, a kék égen magasan szárnyaltak a hullámzó fehér felhők. A csúcsforgalom közeledtével megszaporodtak az autók, de ma este ő volt a világ legtürelmesebb embere.

Végül is valóban jól ment a balhé. A fiúk megkapták a részüket, és azt is megmagyarázta nekik, hogyan és miért rejtették el a pénz többi részét egy bankban. Megígérte, hogy egy-két hónapon belül újabb összeget kapnak, és az emberei örömmel tudomásul vették.

Laski sokkal készségesebben vállalta, hogy elhelyezi a lopott pénzt, mint ahogy várta volna. A ravasz kópé talán azt hiszi, hogy elsikkaszthatja a dohány egy részét, de azt adja neki a jóisten! Kettesben majd csak kifőznek valami jó tervet, amellyel leplezni lehet, mi is történik valójában, amikor ő pénzt vesz ki az alaptőkéből. Ez nem okozhat gondot.

Ezen az estén semmi nem okozhat gondot. Azon töprengett, mit csináljon. Talán elmegy egy bárba, és fölcsíp egy fiút éjszakára. Kiöltözik, magára aggat néhány különleges ékszert, és zsebre vág egy köteg tízest. Keres egy nála néhány évvel fiatalabb srácot, és elhalmozza kedves figyelmességekkel: csodálatos vacsora, színház, pezsgő -utána hazaviszi a Barbican-beli lakásába. Egy kicsit eltángálja, de csak azért, hogy megpuhítsa, aztán...

Kellemes éjszaka vár rá. Reggel teletömi a kölyök zsebét dohánnyal, hogy a kék-zöld tiplik ellenére is boldogan menjen el. Ő ugyanis mindig örül, ha másokat boldoggá tehet...

Hirtelen ötlettel megállt az egyik sarkon egy lapkiadó pavilonja előtt, és bement a pompásan berendezett, modern üzletbe. A fal mellett sorakozó vadonatúj állványokat telerakták képeslapokkal és könyvekkel. Édességet is árultak. Tony a boltban található legnagyobb doboz csokoládét kérte.

A pult mögött fiatal, dundi, pattanásos arcú, szemtelen lány állt. Fölnyúlt a csokoládéért, közben nejlonköpenye csaknem a fenekéig ugrott. Tony elfordította a fejét.

- Ki lesz a szerencsés hölgy? - kérdezte a lány.

- A mamám.

- Hiszi a piszi!

Tony fizetett, és gyorsan távozott. Nincs visszataszítóbb egy visszataszító nőnél.

Ami azt illeti, egymillió fonttal a zsebemben különb ötleteim is lehetnének, mint hogy bemegyek a belvárosba szórakozni, gondolta, ahogy elhajtott. De semmi másra nem vágyott. Házat vehetne Spanyolországban, de ott túl nagy a meleg. Már épp elég kocsit elkoptatott; a világ körüli utak untatták; nem akart vidéki kastélyt, és nem is gyűjtött semmit. Nevetnie kellett, ha ilyen szempontból gondolta végig a dolgot: egy nap alatt milliomos lett, és semmi nem jut eszébe azon kívül, hogy másfél kiló csokoládét vegyen.

A pénz azonban igenis biztonságot ad. Ha egyszer rossz passzban lesz - vagy Isten ments, lecsukják -, többé-kevésbé korlátlanul gondoskodhat a fiúkról, no és időnként a cég fenntartása is sokba kerülhet. Körülbelül húsz embere van, akik minden pénteken elvárnak tőle néhány fontot, akár volt balhé, akár nem.

Sóhajtott. Igen, a kötelezettségei most már nem fognak úgy a vállára nehezedni. Már csak ezért is megérte.Megállt az anyja háza előtt. A kocsi műszerfalának óráján fél öt múlt öt perccel. A mama nemsokára megfőzi a teát és elkészíti az uzsonnát: talán egy darab sajtot pirítóssal, vagy egy tál babfőzeléket, utána meg egy kis gyümölcstortát vagy körtekompótot vaníliásodéval. De lehet, hogy a fia kedvencét süti: lekváros teasüteményt, ő ma este még vacsorázni is fog. Mindig jő étvágya volt.

Bement a házba, és becsukta maga után az ajtót. A hallban rendetlenség fogadta. A porszívó a lépcső közepén maradt, egy esőkabát leesett a fogasról a mozaikpadlóra, a konyhaajtó mellett meg kiömlött valami. Minden arra utalt, hogy a mamának hirtelen el kellett mennie. Remélte, hogy nem kapott valami rossz hírt.

Fölemelte az esőkabátot, és fölakasztotta a fogasra. A kutya sem volt a házban; nem hallatszott a boldog csaholás, amellyel üdvözölni szokta.

A konyhába indult, de fél lábbal a hallban megtorpant.

Először nem is tudta, mi ez a szörnyű mocsok mindenütt. Aztán megérezte a vérszagot.

Csupa vér volt a fal, a padló, a plafon, a frizsider, a tűzhely és az edényszántó. Beszippantotta a vágóhídbűzt, és fölfordult a gyomra. De honnan jön ez a bűz? Mi okozza? Vadul körülnézett, hogy a nyomára akadjon, de semmit nem látott, csak a vért.

A cipője csak úgy tocsogott benne, ahogy két hatalmas lépéssel átvágott a konyhán és feltépte a hátsó ajtót.

Ekkor mindent megértett.

A kutya a hátán feküdt a kis betonudvar közepén. Még mindig benne volt a kés - ugyanaz a kés, amit ő ma reggel túl élesre köszörült. Letérdelt a megcsonkított tetem mellé. Az állat teste mintha összezsugorodott volna, akár egy kipukkadt léggömb.

Tony halkan, hosszasan átkozódva rángatta a szenteket az égből. A számtalan szúrást meg a kutya vicsorgó fogai közt maradt ruhafoszlányokat bámulva suttogta: - Nem adtad föl harc nélkül, kiskutyám.

A kertkapuhoz ment és kinézett, mintha abban reménykedne, hogy a gyilkos még ott van. Csak egy nagy gombóc kiköpött felfújható rágógumit látott, amit nyilván egy gyerek dobott el hanyagul.

A mama biztosan nem volt itthon, amikor ez a szörnyűség történt. Még ez a szerencse! Úgy döntött, rendet csinál, mire az anyja hazaér.

Kihozott egy ásót a fészerből. Az örege régen hébe-hóba bevetette az udvar és a kertkapu között húzódó tenyérnyi, silány földdarabot. Most már persze fölverte a gyom. Levette a zakóját, kijelölt egy kis négyszöget, és ásni kezdett.

Gyorsan elkészült a sir. Erős fickó volt, ráadásul fűtötte a méreg. Veszekedett dühvel taposta az ásót, közben azon járt az esze, mit fog tenni a gyilkossal, ha egyszer elkapja. Márpedig elkapja, annyi szent! A gazember kicsinyes bosszúból követte el ezt a disznóságot, és ha valaki ilyesmire vetemedik, azzal előbb-utóbb elhenceg, különben csak önmagának bizonyítja be a bátorságát, és ez soha nem elég. Ismerte ezt a fajtát. Valaki majd csak hall valamit, és jutalom reményében elmondja az egyik fiúnak.

Átvillant az agyán, hogy talán a rendőrség áll a dolog mögött. Bár ez nem valószínű; nem az ő stílusuk. De hát akkor kicsoda? Rengeteg ellensége van, de egyikben sincs meg a szükséges bátorság és gyűlölet az ilyen aljassághoz. Hiszen ha olyan emberrel találkozott, akibe ennyi merészség szorult, rendszerint bevette a bandába az illetőt.

Bebugyolálta a kutyát a zakójába, és gyöngéden leengedte a kis batyut a gödörbe, aztán rákotorta a földet, és lesimította az ásó lapjával. Kutyákért nem mond imát az ember, ugye? Nem.

Visszament a konyhába. Kizárt dolog, hogy ezt a szörnyű mocskot egyedül föl tudja mosni. A mama bármelyik pillanatban hazajöhet - az is isteni csoda, hogy ilyen sokáig elmaradt. Segítségre van szüksége. Úgy döntött, fölhívja a sógornőjét.

Úgy ment át a konyhán, hogy lehetőleg ne hordja szét a vért. Rengeteg vérnek látszott, még egy bokszerhez viszonyítva is...

Bement az utcai szobába, hogy telefonáljon - és meglátta a mamát.

Bizonyára megpróbált elvergődni a telefonhoz. Vékony vércsík vezetett az ajtótól a holttesthez, amely teljes hosszában elterülve feküdt a szőnyegen. A mamát csak egyszer szúrták meg, de a seb végzetes volt.

A Tony arcára fagyott iszonyat kétségbeeséssé változott, ahogy eltorzult az arca, akár egy összelapított párna. Lassan fölemelte a karját, és mindkét tenyerét az arcára szorította. Kinyitotta a száját.

Végre feltörtek belőle a szavak. Úgy bömbölt, mint egy bika. - Mama! - üvöltötte.
- Jaj, istenem! Mama!

Térdre esett a holttest mellett, és sírva fakadt; hatalmas hullámokban szakadt föl belőle a görcsös, hangos zokogás. Úgy sírt, mint egy boldogtalan kisgyerek.Odakint összegyűltek az emberek az utcai szoba ablaka előtt, de senki nem mert bemenni.

A CITY TENISZKLUB olyan intézmény, amelynek semmi köze sincs a teniszhez, de annál több köze van a délutáni ivászathoz. Kevin Hart már sokszor fennakadt a valószínűtlen elnevezésen. A Fleet Street egyik mellékutcájában, egy templom meg egy irodaház közé préselve még a pingponghoz se volt benne elég hely, nemhogy a valódi teniszhez. Ha csak ürügy kell, hogy szeszes italt árulhassanak, amikor a kocsmák zárva vannak, Kevin szerint biztosan akadt volna valami hitelesebb álca is, például a bélyeggyűjtés vagy a vasútmodellezés. így azonban a teniszhez legközelebb álló játékot egy pénzbedobós automata képviselte, amelynek a képernyőjén apró teniszpálya látszott, és az ember egy gomb segítségével irányíthatta a saját játékosát.

Viszont három bár meg egy étterem működött a klubban, tehát remek hely volt arra a célra, hogy az ember összefusson itt a Daily Mail-nél vagy a Mirror-nál dolgozó kollégákkal, akiktől egy szép napon talán munkát is kaphat.

Kevin nem sokkal öt óra előtt érkezett. Vett egy korsó csapolt sört, leült az egyik asztalhoz, és lustán elcsevegett az Evening News riporterével, akit futólag ismert. De máshol járt az esze, nem is figyelt a beszélgetésre; magában még mindig háborgott. A riporter kisvártatva elment, ő pedig megpillantotta Arthur Cole-t, aki éppen belépett és a bárpulthoz igyekezett.

Kevin meglepődött, mert a hírszerkesztő-helyettes odahozta az asztalához a sörét és leült.

- Micsoda nap volt! - mondta üdvözlésképpen. Kevin bólintott. Tulajdonképpen nem vágyott Cole társaságára: egyedül akart maradni, hogy tisztázza az érzéseit.

Arthur egyetlen hajtásra elnyelte a sör felét, majd elégedett sóhajjal tette le a korsóját. - Az ebédhez nem ittam egy kortyot sem - magyarázta.

Kevin csak udvariasságból jegyezte meg: - Egyedül tartottad a frontot.

- Igen. - Colé egy doboz cigarettát meg öngyújtót vett elő, és mindkettőt letette az asztalra. - Egész nap nem gyújtottam rá. Kíváncsi vagyok, meddig bírom ki bagó nélkül.

Kevin lopva az órájára nézett, és azon tűnődött, átmenjen-e egy másik bárba.

- Te most valószínűleg azt hiszed, hogy rosszul tetted, amikor erre a mesterségre adtad a fejedet - mondta Arthur.

Kevin megdöbbent. Nem nézett ki Cole-ból ennyi éles-elméjűséget. - A fején találtad a szöget.

- Lehet, hogy igazad van.

- Nagyon biztató.

Colé fölsóhajtott. - Látod, ez a te bajod. Mindig ilyen bölcs megjegyzéseket teszel.

- Ha azt várják tőlem, hogy talpnyaló legyek, akkor pályát tévesztettem.

Arthur a cigaretta után nyúlt, de meggondolta magát. - Ma megtanultál valamit, igaz? Kezded kapiskálni, miről van szó; és ha ez egyáltalán mond neked valamit, akkor szert tettél egy kis alázatra is.

Kevint feldühítette ez a lekezelő hang. - Csak ámulok! Úgy látszik, a történtek ellenére itt senki nem érzi úgy, hogy kudarcot vallott!

Colé keserűen nevetett, és Kevin rájött, hogy az elevenére tapintott, hiszen Arthur szinte állandóan úgy érezheti: kudarcot vallott.

- Ti új fajtához tartoztok, és azt hiszem, szükségünk van rátok - mondta Colé. - A régi módszerrel, amellyel mindenki legalul kezdte és lassan küzdötte föl magát, inkább jó riportereket neveltek, és nem jó menedzsereket. Isten a tudója, milyen kevés a nagy koponya a lapok vezetőségében. Remélem, nem adod föl. Iszol még egy korsóval?

- Igen. Köszönöm.

Arthur a bárpulthoz ment. Kevin furcsa kábulatba esett. Cole-tól eddig csak bírálatot kapott, semmi mást, és most ez az ember mégis arra biztatja, hogy maradjon a szakmában, legyen menedzser. Ez eddig nem szerepelt a tervei között, de csak azért, mert eszébe sem jutott. Nem ezt akarta; hiszen ő akkor van elemében, ha kiszimatolhatja a dolgokat, cikkeket írhat és az igazságért dolgozhat.

Nem tudta biztosan, mit akar. Majd fontolóra veszi a javaslatot.

Arthur visszajött a sörökkel, és Kevin megszólalt: - Ha ilyesmi történik, amikor végre találok egy nagy sztorit, hogyan fogok valaha is ötről hatra jutni?

Arthur ismét keserűen nevetett. - Azt hiszed, egyedül vagy? Nem tűnt föl, hogy ma én szerkesztettem a híreket? Neked legalább még horogra akadhat egy másik jó sztori. - A cigarettásdoboz után nyúlt, és ezúttal rá is gyújtott.

Kevin nézte, ahogy leszívja a füstöt. Igen, gondolta, nekem még horogra akadhat egy másik jó sztori.

Arthurnak már nem.